

Πρός τό δεύτερον ἔτος

Ἀγαπητή μου „Νεολαία"
...
Ι. Μεταξᾶς

ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1
7. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1939 - Δ'.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 1 — 7 Ὀκτωβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν & μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	» 80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	» 40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΕΤΟΣ ΠΟΥ ΚΛΕΙΣΑΜΕ

Ἡ «Νεολαία» μὲ τὸ σημερινό της τεῦχος κλείνει ἕνα χρόνο ἀπὸ γόνιμη δρᾶσι καὶ προσπάθεια ἀποτελεσματικὴ νὰ ἀνυψώση τὸ μοναδικὸ γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ νεότητα περιοδικό, στὸ ὕψος τοῦ κύρους, τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς ἐμφανίσεως ποὺ τοῦ ἐπιβάλλουν ὁ προορισμός του καὶ αἱ προσδοκίαι ποὺ ἐστήριξαν σ' αὐτὸ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ γενικώτερα ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας.

Πραγματικά, μιὰ ἀνασκόπησις τῆς ὕλης ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ πέρασμα ἑνὸς ὁλόκληρου χρόνου, μιὰ ματιὰ στὶς φωτογραφίες τοῦ περιοδικοῦ, στὶς ὑπογραφὲς γνωστῶν λογίων καὶ ἀνθρώπων τῆς Τέχνης καὶ τῶν Γραμμάτων ποὺ κοσμοῦν τὶς σελίδες του, μᾶς πείθουν χωρὶς νὰ περιαυτολογοῦμε ὅτι ἀληθινὰ τὸ περιοδικό, ἂν δὲν ἔφθασε, ἐπλησίασε ὅμως πολὺ πρὸς τὸ τέρμα τῶν ἐπιδιώξεών του.

Ἡ συναίσθησις ὅμως ὅτι δὲν κατεκτήθη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ἔδαφος τῶν ἐπιδιώξεων αὐτῶν, μᾶς δίδει καινούργιες δυνάμεις ποὺ θὰ τὶς χρησιμοποιήσουμε ὁλοκληρωτικὰ σὲ νέα ἐντατικὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ δώσουμε στὸ ἀναγνωστικό μας κοινὸ κάτι τὸ ἀνθρώπινα τέλειο.

Τὶς νέες μας δυνάμεις τονώνει ἡ στοργὴ μὲ τὴν ὁποία περιέβαλε καὶ περιβάλλει ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία τὸν πνευματικό της σύντροφο, στὶς σελίδες τοῦ ὁποίου βρίσκει, ὅπως μᾶς μαρτυροῦν χιλιάδες γράμματα τῶν ἀναγνωστῶν του, τὰ ἰδανικά της, ποὺ εἶναι ἰδανικὰ τῆς Φυλῆς καὶ γι' αὐτὸ πόθοι τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Μέσα στὶς 1712 σελίδες του ἐδημοσιεύθησαν 52 ἄρθρα πολιτικοῦ περιεχομένου,185 γεωργικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ τοιαῦτα, πλῆθος μελετῶν διαφόρου περιεχομένου, ἑκατοντὰς καὶ πλέον διηγημάτων, τρία ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα, ποιήματα, ἱστορικαὶ μελέται, μέγας ἀριθμὸς πνευματικῶν ἀσκήσεων, σελίδες εὐθυμίας, σελίδες πρακτικῶν γνώσεων χρησίμων στὴν καθημερινὴ ζωή, πενῆντα περίπου σελίδες πρακτικῶν ἰατρικῶν συμβουλῶν, ἡ κίνησις τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ κέντρον καὶ τὰς ἐπαρχίας, ἡ ἀθλητικὴ κίνησις τῆς Νεολαίας, τὸ κατὰ Κυριακὴν Εὐαγγέλιον, ἡ καθ' ἡμᾶς μετάφρασίς του καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ συμπεράσματα, μορφωτικαὶ σελίδες, περιγραφαὶ τόπων καὶ τοπίων, θαλασσινὰ διηγήματα κ. ἄ., ἕνας ὁλόκληρος ὄγκος ὕλης μὲ ἐπιμέλεια διαλεγμένης καὶ τακτοποιημένης, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιδιώξεις καὶ τὸ χαραγμένο πλαίσιο δράσεως ἀπὸ κείνους ποὺ τὸ ἰθύνουν.

Τὸ περιοδικὸ πιστεύει ἀπόλυτα ὅτι καὶ κατὰ τὸ νέο χρόνο ποὺ ἀρχίζει, θὰ φανῆ ἀντάξιο τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τῶν ἀναγνωστῶν του. Καὶ μὲ τὴν πεποίθησι αὐτὴ ποὺ τὴν χαλυβδώνει ἡ ἀγάπη τῶν ἀναγνωστῶν του, θὰ προχωρήση καὶ εἰς τὸ νέο ἔτος — τὸ δεύτερο τῆς ἐκδόσεώς του.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗ "ΝΕΟΛΑΙΑ,,

Συνεπληρώθη ἕνας χρόνος ἀφότου ἄρχισε
νὰ ἐκδίδεται ἡ "Νεολαία". Εἶμαι καὶ
ἐγὼ ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἰργάσθησαν
διὰ τὴν ἔκδοσίν της. Ἐννοῶ δὲ ὅτι ἐργασ-
θήκαμε εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας της.
Τὸ περιοδικὸν ἔγινε καλό, πολὺ καλὸ
μάλιστα, καὶ πιστεύω ὅτι παιδιὰ καὶ
κορίτσια τῆς Νεολαίας θὰ εἶναι εὐχαρι-
στημένα ἀπὸ αὐτό. Ἐγὼ τὸ διαβάζω κάθε
ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος, κ.
ἰδιαιτέρως ὅ,τι ποιήματα ἢ πεζά, ἢ γράμ-
ματα ποὺ γράφουν τὰ μέλη τῆς Νεο-
λαίας. Χαίρω ποὺ ἡ κυκλοφορία
τοῦ περιοδικοῦ εἶναι τόσο καλή. Ἀλλὰ
πρέπει ὅλα τὰ παιδιά, Φαλαγγῖται, Φαλαγ-
γίτισσες, Σκαπανεῖς κ. Σκαπάνισσες νὰ
τὸ ἀγοράζουν. Τώρα πιὰ εἶμαι βέβαιος
γιὰ τὴν πρόοδό του κ. τὴν ἀνάπτυξί του
Τοῦ εὔχομαι χρόνια πολλά, πάμπολλα

Ι. Μεταξᾶς

«Συνεπληρώθη ἕνας χρόνος ἀφότου ἄρχισε νὰ ἐκδίδεται ἡ «Νεολαία». Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἔκδοσίν της. Ἐννοῶ δὲ ὅτι ἐργασθήκαμε εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας της. Τὸ περιοδικὸν ἔγινε καλό, πολὺ καλὸ μάλιστα, καὶ πιστεύω ὅτι παιδιὰ καὶ κορίτσια τῆς Νεολαίας θὰ εἶναι εὐχαριστημένα ἀπὸ αὐτό. Ἐγὼ τὸ διαβάζω κάθε ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος, καὶ ἰδιαιτέρως ὅ,τι ποιήματα ἢ πεζά, ἢ γράμματα ποὺ γράφουν τὰ μέλη τῆς Νεολαίας. Χαίρω ποὺ ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ εἶναι τόσο καλή. Ἀλλὰ πρέπει ὅλα τὰ παιδιά, Φαλαγγῖτες, Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες νὰ τὸ ἀγοράζουν. Τώρα πιὰ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν πρόοδό του καὶ τὴν ἀνάπτυξί του.

Τοῦ εὔχομαι χρόνια πολλά, πάμπολλα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

Τὸ σύνθημα τοῦ Ἀρχηγοῦ γιὰ τὴν ἐντατικὴ ἐργασία καὶ τὴν ἐντατικὴ ἐκμετάλλευσι κάθε γωνίας ἑλληνικῆς γῆς ἔπιασε. Ἦταν ὁ λόγος τοῦ κηρύγματός του σπόρος γεμᾶτος, ποὺ ἔπεσε σὲ γῆν ὥριμη. Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς Χώρας ἐδέχθη ὁ λαὸς τὸ κήρυγμα καὶ ἔδωκε τὴν ἀπόκρισί του ἀποφασιστικὰ καταφατική. Ἐπὶ ἑβδομάδας τώρα καταφθάνουν, κάθε ὥρα, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἑλλάδος, πολύβοες, ἐνθουσιαστικὲς οἱ λαϊκὲς ἀποκρίσεις. Αἱ μεγάλαι κοινωνικαὶ δυνάμεις τῆς Χώρας μία - μία ἔτρεξαν νὰ καταθέσουν τὴν συμβολή τους. Καὶ πρῶτα - πρῶτα — καὶ εἶναι τοῦτο πολὺ φυσικὸν — ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Σχολεῖον. Οἱ σχηματισμοὶ τῆς Ε. Ο. Ν. σ' ὅλο τὸ Κράτος ἐτέθησαν ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα σὲ κατάστασι συναγερμοῦ. Αἱ Γενικαὶ Διοικήσεις καὶ αἱ Νομαρχίαι, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Ἀρχηγὸς ἀνέθεσε τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τοῦ ἔργου, ἔκαμαν ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ νὰ παρασκευασθῇ ἡ ἀπαραίτητος ἀτμόσφαιρα γιὰ τὸν παρασκευαζόμενον ἀγῶνα. Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ἀδιστάκτως ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως παρασκευῆς καὶ καλλιεργείας πνεύματος καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιστρατεύσεως δυνάμεων ἡ προσπάθεια ἐπέτυχεν ἀπολύτως. Τώρα ποὺ μπαίνομε πιὰ στὸ στάδιο τοῦ κυρίου ἀγῶνος, ἀπομένει ν' ἀποδειχθῇ ἂν αὐτὴ ἡ ἐπιστράτευσις δυνάμεων καὶ πνευμάτων, ποὺ ἐσημείωσε τόσην ἐπιτυχίαν, θ' ἀποδώσῃ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς ὅ,τι ὁ Τόπος, ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὅλοι μας δικαιούμεθα νὰ περιμένωμεν. Ὅ,τι ἔγινεν ἕως τωρα δὲν ἦτο ἀκόμη ἡ μάχη. Ἦτο ἡ προπαρασκευὴ τῆς μάχης. Ἦτο ἐπιστράτευσις καὶ συγκέντρωσις δυνάμεων. Ἡ μάχη ἀρχίζει τώρα. Καὶ θ' ἀρχίσῃ μὲ τὴν διεξαγωγὴν τῆς σπορᾶς τῶν σιτηρῶν. Οἱ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ ἐδῶ εἶναι πολὺ ἁπλοῖ: Πρέπει ἡ ἔκτασις ποὺ θὰ καλλιεργηθῇ μὲ σιτηρὰ καὶ εἰδικῶς μὲ σιτάρι νὰ ξεπεράσῃ κατὰ πολὺ ὅλες τὶς προηγούμενες χρονιές. Πρέπει ἀκόμη ἡ καλλιέργεια, παντοῦ, νὰ γίνῃ μεθοδικωτέρα καὶ καλλιτέρα. Τέλος πρέπει ἡ περίοδος τῆς σπορᾶς, ποὺ συνήθως εἰς τὴν Χώραν μας παρατείνεται δύο καὶ τρεῖς μῆνας, καὶ τοῦτο ὄχι πάντοτε συνεπείᾳ τῶν φυσικῶν συνθηκῶν, νὰ τελειώσῃ τὸ συντομώτερον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ ὑλικὰ μέσα ποὺ χρειάζονται τόσον γιὰ νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ μάχη τῆς σπορᾶς, ὅσον καὶ γιὰ νὰ γίνῃ κατὰ τὸν ἐπιστημονικώτερον τρόπον, θὰ τὰ διαθέσῃ, κατ' ἐντολὴν τοῦ Κράτους, ἀφθονώτερα παρὰ κάθε ἄλλη φορά, ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα. Ἔτσι εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό, ὁ ὑλικὸς ἐφοδιασμὸς τῆς μάχης, μέσα εἰς τὰ ὅρια φυσικὰ ποὺ ἐπιτρέπουν τὰ μέσα μας, ἠμπορεῖ νὰ θεωρῆται ἀσφαλής. Μένει τώρα ἕνα ἄλλο, ὄχι ὀλιγώτερο σημαντικό. Γιὰ νὰ γίνῃ μία μάχη, χρειάζονται βέβαια πρῶτα στρατιῶται, ἔπειτα ἐφόδια καὶ τέλος ἀρχηγοί. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς γεωργικῆς μάχης ποὺ ἐπιχειρεῖ ἡ Ἑλλὰς εἶναι οἱ γεωπόνοι της. Γνωρίζομεν ὅλοι ὅτι τὸ κυριώτερόν μας μειονέκτημα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι ὅτι τὰ γεωπονικὰ στελέχη τῆς Χώρας εἶναι ὀλιγάριθμα. Δὲν πρόκειται νὰ ἐξετάσωμεν ἐδῶ τὸν λόγον. Οὔτε καιρὸς ὑπάρχει γι' αὐτό, οὔτε σκοπός. Ὁ ἀγὼν ὁπωσδήποτε θὰ ἐπιχειρηθῇ μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ διαθέτει ὁ Τόπος. Καὶ ἐπειδή, ὅπως εἴπαμε, οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοὶ εἶναι λίγοι, θὰ πρέπῃ νὰ κληθοῦν μαζὶ μὲ τοὺς γεωπόνους τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας καὶ τῶν διαφόρων Ταμείων νὰ συνεργασθοῦν μὲ ἴσας ἁρμοδιότητας καὶ ἴσην εὐθύνην καὶ οἱ γεωπόνοι τῆς τεχνικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἀγροτικῆς καὶ τῶν ἄλλων ἰδιωτικοῦ χαρακτῆρος ἱδρυμάτων καὶ ὀργανισμῶν. Κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα αὐτὸ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀφοῦ ὅλοι οἱ γεωπόνοι τῆς Χώρας ἀναλάβουν, ἂς τὴν ὀνομάσωμε ἔτσι, μάχιμον ὑπηρεσίαν, θὰ συνταχθοῦν τὰ προοδευτικὰ γεωργικὰ στελέχη — καὶ ἀπὸ αὐτά, εὐτυχῶς, ἡ Χώρα διαθέτει ἀρκετὰ — διὰ ν' ἀποτελέσουν τοὺς ὑπαξιωματικοὺς τοῦ γεωργικοῦ μας στρατοῦ. Ἔτσι θὰ ἠμποροῦμε νὰ λέμε ὅτι ἐκάμαμε ὅ,τι ἦτο εἰς θέσιν νὰ κάμῃ ὁ Τόπος καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι σημαντικὸν αὐτὸ ποὺ θὰ κάμωμε. Ὑπὸ ἕνα πάντοτε ἀπαραίτητον ὅρον. Ὅτι μόλις ἀρχίσῃ τὸ ἔργον, ὅπως γίνεται καὶ εἰς τὸν πόλεμον, κάθε πρωτοβουλία καὶ κάθε ἄλλη δικαιοδοσία, θὰ συγκεντρωθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν τεχνικῶν. Αἱ διοικητικαὶ ἐξουσίαι καὶ αἱ τοπικαὶ ἐπιτροπαί, ἡ Κοινότης, ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Σχολεῖον, θὰ περιορίσουν φυσικὰ τὸν ρόλον των εἰς τὸ νὰ συγκεντρώνουν καὶ νὰ θέτουν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν γεωπόνων τὰς δυνάμεις, τὰ ἀνθρώπινα χέρια δηλαδή, τὰ μηχανήματα καὶ τὰ ζῷα ἕλξεως ποὺ θὰ χρειάζωνται. Τὸ πῶς καὶ ποῦ θὰ χρησιμοποιηθοῦν αἱ δυνάμεις αὐταὶ θὰ τὸ ἀποφασίζουν οἱ γεωπόνοι. Ἔτσι καὶ αὐτοὶ θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ δείξουν τὸ τί ἠμποροῦν νὰ κάμουν καὶ ὁ Τόπος θὰ μάθῃ πόσον ἠμπορεῖ νὰ ὑπολογίζῃ εἰς αὐτούς. Φυσικὰ διὰ νὰ γίνουν αὐτὰ θὰ χρειασθῇ, δι' ὅλην τὴν περίοδον τῆς προσπαθείας, οἱ γεωπόνοι, νὰ περιβληθοῦν μὲ ὅλας ἐκείνας τὰς ἁρμοδιότητας ποὺ θὰ χρειασθοῦν διὰ νὰ διοικοῦν, ὅπως διοικοῦν οἱ ἀξιωματικοὶ εἰς ἐποχὴν ἐκστρατείας. Ἔτσι θ' ἀσκήσουν ὅλον τὸ κῦρος καὶ ὅλην τὴν ἐπιβολὴν ποὺ ἀπαιτεῖται ν' ἀσκήσουν, διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἀλλὰ καὶ θὰ λάβουν τελείαν ἐπίγνωσιν τῆς εὐθύνης, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιφορτισθοῦν. Πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἂν αὐτὸ γίνῃ, ἂν ὑπὸ τοιαύτην μορφὴν ὀργανωθῇ ἡ προσπάθεια καθ' ὅλην τὴν Χώραν καὶ ἂν συγχρόνως ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐπιχειρηθῇ ὄχι ὡς ὑπόθεσις μεμονωμένων κτηματιῶν, ἀλλ' ὡς ὑπόθεσις τῶν κοινοτικῶν ὁμάδων καὶ γενικώτερα, — ὅπως καὶ εἶναι πράγματι — ὡς ὑπόθεσις ὅλης τῆς Ἑλλάδος, οἱ σκοποὶ ποὺ ἔθεσεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὰς ἐγκυκλίους του θὰ πραγματοποιηθοῦν καὶ θὰ προωθηθῇ συγχρόνως σημαντικώτατα ἡ ὅλη στάθμη τοῦ γεωργικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Κδς

Ἐθνικὴ κυριαρχία — καὶ ἠθικὴ ἀνεξαρτησία.

ΑΡΘΡΟΝ **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ** ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ Ε.Ο.Ν.

(Συνέχεια)

Λαοὶ μὴ κατανοοῦντες καὶ μὴ ἀκολουθοῦντες τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν εἶναι καταδικασμένοι εἰς τὸν ἀφανισμόν, διότι πρῶτον ἐπακόλουθον ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀδυναμίας εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὑποδούλωσις ποὺ εἶναι τὸ προοίμιον τῆς πολιτικῆς ὑποδουλώσεως καὶ τῆς ἀναστολῆς τῆς Ἱστορικῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος συνεπὲς πρὸς τοὺς σκοπούς του καὶ τὴν ἀποστολήν του οὐδεμίαν παρέλειψεν ἐνέργειαν διὰ νὰ τονώνῃ συνεχῶς εἰς τὸ ὑπέρτατον αὐτῶν σημεῖον τὰς ἠθικὰς καὶ τὰς πλουτοπαραγωγικὰς δυνάμεις τοῦ τόπου μας καὶ δὲν παρεγνώρισεν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀνήγαγεν εἰς ἀξίωμα, εἰς θρησκευτικὴν πίστιν, τὸ γεγονὸς ὅτι πρώτη πηγὴ ἠθικῆς δυνάμεως εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ φρόνημα τοῦ Ἔθνους. Καὶ ὅτι ἡ πρώτη πηγὴ δυνάμεως ὑλικῆς, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως καὶ ἠθικῆς ἀνυψώσεως εἶναι ὁ μόχθος, ἡ ἐργασία, ἥτις κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ «δὲν ἀποτελεῖ ὑπόθεσιν ἀτομικὴν τοῦ καθενὸς ἀλλὰ κοινωνικὴν καὶ Ἐθνικήν». Ἀποτελεῖ μὲ ἄλλα λόγια λειτουργίαν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου. Ὄντως αἱ πηγαὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους ἀνήκουν εἰς τὸ ἐθνικὸν σύνολον μὲ ὑπέρτατον ρυθμιστὴν αὐτῶν τὸ Κράτος, ὡς ἐφαρμοστὴν τοῦ συνόλου αὐτοῦ. Καὶ ἔτσι ἡ Ἐθνικὴ ἰσχὺς ἡ συνεχῶς κραταιουμένη ἀποτελεῖ σήμερον μίαν λαμπρὰν πραγματικότητα, ἡ ὁποία παρέχει τὴν δυνατότητα εἰς τὸν δημιουργόν της νὰ διακηρύσσῃ ὑπερηφάνως ὅτι «ἐννοήσαμεν ὅλοι ὅτι..... ἐπιβάλλεται νὰ εἴμεθα ἰσχυροί, ἄλλως θὰ ἀντεμετωπίζαμεν τὸν κίνδυνον τῆς ἐξαφανίσεως, ὅπως πολλάκις μᾶς συνέβη εἰς τὸ παρελθόν. Ἰσχυροὶ πρῶτον πολεμικῶς καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κάμνομεν ὅλας τὰς σχετικὰς θυσίας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ πολεμικὴ ἰσχύς, πρέπει νὰ εἴμεθα ἰσχυροὶ καὶ εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν τεχνικὸν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν ἠθικὸν πολιτισμόν, νὰ ἔχωμεν δὲ πρὸ πάντων ἰδικόν μας πολιτισμόν, νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς μας. Ἐὰν εἴμεθα μόνον πολεμικῶς ἰσχυροὶ καὶ ὄχι ἰσχυροὶ κατὰ τὸν πολιτισμὸν θὰ ὁμοιάζωμεν μὲ τὰ σιδηρόφρακτα ὁμοιώματα τῶν ἱπποτικῶν πολεμιστῶν, ποὺ βλέπομεν εἰς τὰ Μουσεῖα, φοβερὰ μὲν τὴν ὄψιν, ἀλλὰ ἄδειανὰ ἀπὸ μέσα».

Ἀπὸ αἰώνων πολλῶν ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ κάμῃ τὴν ὑπερήφανον αὐτὴν διακήρυξιν, ἡ ὁποία σήμερον ἀποτελεῖ συνείδησιν τοῦ κάθε Ἕλληνος. Καὶ δι' αὐτό, ὅπως ἦτο ἀσύλληπτος ἡ δυνατότης τῆς τοιαύτης διακηρύξεως, ἔτσι ἦτο ἀσύλληπτος καὶ ἡ δυνατότης τῆς ὑπάρξεως τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματικοῦ φαινομένου, τὸ ὁποῖον χάρις εἰς τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν παρουσιάζει σήμερον εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον καὶ εἰς τοὺς ἑαυτούς μας πρωτίστως τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Καὶ συμπληρώνεται ἡ διακήρυξις αὐτὴ μὲ κάτι τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ δι' ὅλους μας πίστιν ἀκλόνητον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἀφιερώσει ὁλόκληρον τὴν ὕπαρξίν μας. Τὴν διαπίστωσιν ὅτι: «Εἴμεθα εἰς τὴν ἀρίστην ὁδὸν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν. Ὅλο τὸ Ἔθνος ἠννόησε καλῶς ποῦ μᾶς ἄγει ὁ ἀνωφερὴς δρόμος, τὸν ὁποῖον οὐχὶ χωρὶς ἐμπόδια, ἀλλὰ καὶ οὐχὶ χωρὶς καθημερινὰς ἱκανοποιήσεις ἀνερχόμεθα. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδέποτε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μετὰ εὐφροσύνου χαρᾶς, θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως θὰ χωρῇ πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω. Ὁ ἅγιος ἐνθουσιασμός, ὅστις συμπαρασύρει ὁλόκληρον τὴν Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀποδεικνύει καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ὅτι τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους μας, στερεὸν ὡς βράχος, θὰ εἶναι ὅπως ἀπὸ σήμερον τὸ ὀνειρευόμεθα καὶ τὸ σφυρηλατοῦμεν».

Αὐτονόητον εἶναι ὅτι μὲ τὴν νέαν νοοτροπίαν τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἔθνους εἶναι συνυφασμένα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ συστήματος καὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ περιεχομένου τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὴν παράλληλον πίστιν εἰς τὸ Ἔθνος ἀπορρέουν καὶ οἱ θεσμοὶ οἱ ἐγκαθιδρυθέντες ὑπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως. Καὶ περὶ μὲν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἰδεολογικοῦ, τὸ ὁποῖον τόσες φορὲς εὐρύτατα ἀνεπτύχθη, οὐδεμία δύναται σήμερον πλέον νὰ χωρῇ ἀσάφεια. Αὐτὸ ὅμως τὸ ὁποῖον θέλομεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ ὑπογραμμίσωμεν καὶ τὸ ὁποῖον πάντοτε πρέπει νὰ ἔχωμεν κατὰ νοῦν, εἶναι ὅτι ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ ὡς ἐκ τῆς βασικῆς του προελεύσεως τὸ ἰδεολογικὸν σύστημα τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι ταὐτόσημον μὲ τὴν ἰδεολογίαν καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν δύναται νὰ τοποθετηθῇ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς διαφόρους ξενοήχους, ἂν καὶ ἑλληνοκαταλήκτους λέξεις, αἱ ὁποῖαι τελευταίως καὶ εἰς τὴν ἐποχήν μας στερεοτύπως ἀπαγγέλλονται ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Πᾶσα τοιαύτη ἀπόπειρα θὰ ἀπετέλει βασικὴν τῶν πραγμάτων παρανόησιν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀπόπειραν ἀναβιώσεως τοῦ καθεστῶτος τῶν δουλικῶν καὶ καταστρεπτικῶν ἀπομιμήσεων καὶ μετεμφυτεύσεων, τοῦ καθεστῶτος δηλαδὴ ἐκείνου ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον ἦλθε νὰ καταλύσῃ τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, χάριν τῆς ἱστορικῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἔθνους.

Θὰ ἦτο μία ριζικὴ ἀντίφασις πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ἔννοιαν τῆς 4ης Αὐγούστου ἀφαιροῦσα ἀπὸ αὐτὴν πᾶσαν ἐν προκειμένῳ δικαίωσιν.

Ἀντιθέτως σήμερον ἐπῆλθεν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἱστορικότητος τῆς ζωῆς μας. Ἡ ζωή μας κατευθύνεται σὲ ὡρισμένους σκοπούς, τοὺς ἐπιβαλλομένους ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἔθνους. Εὑρίσκει τὴν δικαίωσίν της ἀφιερουμένη εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ τὴν πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν αὐτῶν καὶ τὴν βίωσιν τῶν ἰδανικῶν μας. Ἐξελίσσεται οὐχὶ τυχαίως καὶ σπασμωδικῶς, ἀλλὰ τελεολογικῶς μὲ γνώμονα τὰς ζωτικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἔθνους καὶ τὰ μεγάλα συμφέροντα τοῦ Ἐθνικοῦ συνόλου.

Ἡ ζωὴ ἡ ἀτομική μας, δηλαδὴ ἑκάστου ἐξ ἡμῶν, εὑρίσκεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνόλου. «Πρέπει νὰ γίνῃ εἰς τὸν καθένα δευτέρα φύσις ὁ καταπνιγμὸς τῶν ὀρέξεων, τῶν παθῶν καὶ τοῦ ὑπερφιάλου ἐγωϊσμοῦ πρὸ τοῦ Ἐθνικοῦ συνολικοῦ συμφέροντος, ὡς καὶ ἡ θεληματικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας τοῦ ἄλλου καὶ ἡ πρόθυμος ὑποταγὴ εἰς αὐτήν. Τότε θὰ εἴμεθα λαὸς πραγματικὰ κυρίαρχος καὶ πραγματικὰ ἐλεύθερος ἄλλως ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας θὰ ἐξουσιάζουν ἐπάνω μας ἡ ἀναρχία καὶ ἡ ἀσυδοσία καὶ ὁ ἀνατρέπων πᾶσαν ἀξίαν φθόνος θὰ χαρακτηρίζῃ τὰς σχέσεις μας».

(Ἀκολουθεῖ)

Στὸ περιθώριον

ΔΙΚΑΙΟΣ ΚΑΤΑΜΕΡΙΣΜΟΣ

Ὁ πόλεμος μὲ τὰς ἀμέσους καὶ τὰς ἐνδεχομένας συνεπείας του ἐπηρέασε τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῆς Χώρας μας, ὅπως ἄλλως τε καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Χωρῶν καὶ ἐδημιούργησε κενὰ καὶ ἀνάγκας. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν κενῶν καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἐχρειάσθη νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς πολίτας ὡρισμένας θυσίας ἡ Ἐθνική μας Κυβέρνησις. Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἔχουν αἱ φορολογίαι, τὰς ὁποίας ὁ Ἀρχηγὸς ἀνήγγειλε τὴν περασμένην Κυριακήν. Ἀξίζει δὲ νὰ ἐξαρθῇ τὸ πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐπεβλήθησαν καὶ κατεμερίσθησαν αἱ θυσίαι. Κυβέρνησις, ἡ ὁποία δι' ὅλων της τῶν πράξεων ἔδειξεν ὅτι θέλει καὶ γνωρίζει ν' ἀπεργάζεται δικαιοσύνην, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν νὰ προνοήσῃ, ὅπως αἱ θυσίαι τὰς ὁποίας εὑρέθη ὑποχρεωμένη νὰ ἐπιβάλῃ, μὴ καταστήσουν δυσχερῆ τὴν ζωὴν τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενῶν κοινωνικῶν στρωμάτων. Διὰ τοῦτο ἐφορολόγησε τὰ ἔκτακτα κέρδη, πρῶτον, καὶ ἔπειτα τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸ περιττόν. Οἱ ὠφεληθέντες ἀπὸ τὸν πόλεμον δίκαιον εἶναι νὰ μοιρασθοῦν μὲ τὸ Κράτος ἕνα μέρος τοῦ κέρδους των. Ἐπίσης ἐκεῖνοι ποὺ ἠμποροῦν νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὸν ἑαυτόν των τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ περιττοῦ, ἠμποροῦν θαυμάσια νὰ τὸ πληρώσουν κάπως περισσότερον.

«ΘΑΥΜΑ ΜΕΤΑΞΑ»

Ἡ ἐφημερὶς τοῦ Βουκουρεστίου «Ὀρτινέα» δημοσιεύει ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ἐν Ἑλλάδι θαῦμα τοῦ κ. Μεταξᾶ», ἄρθρον εἰς τὸ ὁποῖον τονίζει τὴν ἠρεμίαν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀντιμετωπίζει τὴν σημερινὴν διεθνῆ κατάστασιν.

Ὁ ἀρθρογράφος ἐξετάζων τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν ἠρεμίαν τὴν ἀπαρρέουσαν ἀπὸ τὴν πεποίθησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τὸν Ἀρχηγόν του καὶ τὸ ἔργον του, ἐπιλέγει:

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀνασύστασιν τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικῆς ἑνότητος, ἀληθὲς θαῦμα, ὅπερ ἀξίζει νὰ ὀνομασθῇ «θαῦμα Μεταξᾶ». Ἐκεῖνος ὅστις ἐγνώρισε τὴν Ἑλλάδα τοῦ Μαΐου καὶ Ἰουνίου τοῦ 1936 μὲ τὰς συνεχεῖς ἀπεργίας καὶ τὰς ἐπαναστατικὰς κομμουνιστικὰς κινήσεις, μὲ τὴν ὀσμὴν τοῦ αἵματος καὶ τῆς πυρίτιδος ἐν Θεσσαλονίκῃ, δὲν δύναται νὰ μὴν τὸν συμπαθήσῃ καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ μεγάλου τούτου πολιτικοῦ, δημιουργοῦ νέων ψυχῶν, δημιουργοῦ μιᾶς πλουσίας ἐποχῆς πολιτισμοῦ καὶ ἐργασίας, δημιουργοῦ σημερινῆς εἰρηνευμένης καὶ ἡνωμένης Ἑλλάδος.

Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Εἰς τὰς αἰθούσας τῶν γραφείων τῆς Δ. Α. Σ., παρὰ τὰς τόσας ἐπειγούσας ἄλλας κρατικὰς ἀσχολίας του, ὁ Ἀρχηγός, μὲ τὸ ἀδιάκοπον ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν Ε. Ο. Ν., εὑρῆκε τὴν εὐκαιρίαν, τὸ περασμένον Σάββατον, νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους βαθμούχους τῆς Ὀργανώσεως Πρωτευούσης διὰ τὸν τρόπον ποὺ ἐννοεῖ τὴν συνέχισιν τῆς ἐργασίας εἰς τὸ πλαισιόν μας.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Ἀρχηγὸς ἦτο μαζὶ ὁ ἐλέγχων, ὁ παρατηρῶν, ὁ διατάσσων καὶ συγχρόνως ὁ κατανοῶν καὶ ὁ συγχωρῶν παιδαγωγὸς μὲ μίαν λέξιν, μὲ τὴν καλωσύνην ἐκείνην ποὺ τόσον ἀφθονεῖ εἰς τὴν ψυχήν του καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀκτινοβολία ἀποδίδεται τόσον πηγαία καὶ αὐθόρμητος εἰς τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν νέων ποὺ ἐκφράζεται τόσον καθαρὰ μὲ τὸ ἐπιφώνημα «Πατέρας», μὲ τὸ ὁποῖον τὸν ὑποδέχεται ἡ νεότης τῆς χώρας κάθε φοράν.

Μὲ δυὸ λέξεις δίδομεν παρακάτω τὸ νόημα τῶν νέων ὑποθηκῶν του, ὑποθηκῶν ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν σοφήν του παρατήρησιν ἐπὶ τῆς βραχείας σταδιοδρομίας μας:

«Νὰ κατευθύνεσθε ὄχι εἰς μίαν ἐκλεκτικὴν μειονότητα, ἀλλὰ εἰς τὸ σύνολον τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος, μὲ σκοπὸν καὶ μ' ἀπόφασιν νὰ τὴν σηκώσετε ἀπάνω, ὀλοένα καὶ πιὸ ψηλά».

«Θέλω τακτικὰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν νέων εἰς τοὺς σχηματισμούς των, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Θέλω ὅμως συγκεντρώσεις ὅλων τῶν νέων ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸν σχηματισμόν. Πρέπει ὅλα τὰ μέλη νὰ γνωρίζωνται μεταξύ των καὶ νὰ εἶναι φίλοι. Αἱ συγκεντρώσεις ἂς εἶναι βραχεῖαι καὶ οὐσιαστικαί».

«Θέλω ἀκόμη ἡ ἐργασία μας νὰ εἶναι συνεχής, μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν πάντοτε, χωρὶς χαλαρώσεις καὶ χωρὶς διακοπάς. Ὄχι ἐξορμήσεις αἱ ὁποῖαι ξεκινοῦν ὁρμητικώταται διὰ νὰ καταλήξουν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον εἰς «ἀγραναπαύσεις».

«Ἡ ἐργασία εἰς τοὺς τομεῖς νὰ κανονίζεται ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν ἐπιφέρῃ ἐμπόδια εἰς τὴν σχολικὴν φοίτησιν».

Τέλος ἐξεφράσθη μὲ τοὺς πλέον συμπαθεῖς λόγους διὰ τοὺς ἐργαζομένους Φαλαγγίτας καὶ συνέστησεν ὅπως ἡ ἐκπαίδευσις τῶν τελευταίων τούτων ρυθμίζεται εἰς τοὺς τομεῖς κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίζωνται εἰς τὴν ἐργασίαν των.

Φαλαγγῖται μὲ ἀντιασφυξιογόνους προσωπίδας.

Στὸ περιθώριον

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΞΟΦΛΗΘΗ

Εἰς τὴν Βυτίνα τῆς Γορτυνίας ἔγιναν τὴν περασμένη Κυριακὴν, εἰς τὸν μικρόν, περιφραγμένον χῶρον, ὅπου ἄλλοτε ὑπῆρχε τὸ σπίτι τῶν Παπαρρηγοπουλαίων, τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ μεγάλου μας ἱστορικοῦ Παπαρρηγοπούλου. Ἐὰν ἐξαιρέσωμε τὴν προτομὴν ποὺ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔστησεν εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον, ὁ οἶκος ὁ ὁποῖος ἐπανεξέδωσε τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» κανὲν ἄλλο μνημεῖον τοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ἔλλειψις αὐτὴ ἦτο ἀπόδειξις ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Κων)τίνου Παπαρρηγοπούλου ἠγνοήθη ἢ δὲν ἐξετιμήθη κατ' ἀξίαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Κάθε ἄλλο. Πάντως ὅμως ἡ ἔλλειψις ἦτο αἰσθητὴ καὶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον τὴν ᾐσθάνοντο οἱ ὑπερήφανοι συμπατριῶται του τῆς ὡραίας κωμοπόλεως τῆς Γορτυνίας. Μὲ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς περασμένης Κυριακῆς θεραπεύεται αὐτὴ ἡ ἔλλειψις, χωρὶς βέβαια καὶ νὰ ἐξοφληθῇ ἡ ὀφειλὴ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τόσον ὀρθὰ ἡρμήνευσε καὶ τόσον βαθειὰ ἐφιλοσόφησεν ἐπάνω εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ δημιουργικωτέρου τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, τοῦ ἔθνους τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορία συνοψίζει τὴν ἱστορίαν τῶν ὑψηλοτέρων ἀνθρωπίνων κατακτήσεων.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ

Μὲ τὴν ἔναξιν τοῦ Β' ἔτους, τὸ περιοδικὸν ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ προτάξῃ εἰς τὰ συνεχῆ του ἀναγνώσματα «Χωρὶς Οἰκογένεια», «Δεύτερη Πατρίδα» καὶ «Μὲ τὸ Νικηφόρο Φωκᾶ» συντόμους περιλήψεις τοῦ Α' ἔτους, ὥστε νὰ δυνηθοῦν νὰ παρακολουθήσουν ταῦτα καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί μας.

Ο ΥΜΝΟΣ

Δημοσιεύομεν σήμερον τὸ μουσικὸν τεμάχιον τοῦ «Ὕμνου» μας ἱκανοποιοῦντες τὰς παρακλήσεις πλείστων Σχολείων, Ὀργανώσεων καὶ οἰκογενειῶν.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΥΠΟΘΗΚΑΙ

«Δέχομαι νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος φαλαγγίτης. Ἀλλὰ θέλω καὶ ἐγὼ τώρα ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε μερικὰ πράγματα ἐδῶ ποὺ εἶσθε συγκεντρωμένοι καὶ πρῶτοι οἱ φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς καὶ κατόπιν ὅλοι οἱ ἄλλοι νέοι, οἱ ὁποῖοι εἶσθε ἐδῶ παρόντες. Πίστιν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Πατρίδα, πίστιν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἀπόφασιν νὰ εἶσθε ἁπλοῖ στρατιῶται χωρὶς καμμίαν ἰδιοτέλειαν. Ἀπόφασιν νὰ θυσιάζετε τὰ πάντα καὶ τὴν ζωήν σας ἀκόμη. Διὰ νὰ ἀποτελῆτε φάλαγγα πρέπει νὰ εἶσθε ἕνα σύνολον ψυχικῶς καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους σκοποὺς ὅπου μὲ ἐκίνησαν εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς 4ης Αὐγούστου ἦτο ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία διὰ τὸ μέλλον σας, διὰ τὴν τύχην σας».

◆

«Ἐσεῖς θὰ τὸ φέρετε μπροστὰ τὸ μέλλον σας. Νὰ μὴ σᾶς καταλάβῃ ποτὲ ἀπογοήτευσις ἀπὸ τὰς ἀτυχίας τοῦ βίου σας. Νὰ κυττάξητε νὰ ὑπερπηδήσητε ὅλας τὰς δυσκολίας τοῦ βίου μὲ θάρρος καὶ ἀπόφασιν. Νὰ μένετε πιστοὶ στὰ ἰδανικά σας. Καὶ τότε δύνασθε νὰ εἴπητε καὶ σεῖς, ὅταν μεγαλώσετε, στὰ παιδιά σας, τὰ ὁποῖα θὰ ἔλθουν κατόπιν ἀπὸ σᾶς: Ἡμεῖς ἐβαστάξαμεν τίμια τὴν λαμπάδα τοῦ ἔθνους. Σᾶς τὴν δίνουμε στὰ χέρια σας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΒΑΛΚΑΝΙΑΣ

Ἡ δεκάτη Βαλκανιὰς δὲν εἶναι μόνον ἐπίδειξις εἰρήνης. Εἶναι ἐπίσης πολύτιμος ἐπίδειξις πνεύματος ἑνότητος, εἰς μίαν περιοχὴν τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολλὰς δεκαετηρίδας παρατηρηταί, ἑρμηνεύοντες τὰ φαινόμενα ὄχι ἀπὸ τὰ αἴτια ἀλλ' ἀπὸ τὰ συμπτώματά των, τὴν ἐχαρακτήριζον ὡς πυριτιδαποθήκην τῆς Εὐρώπης. Γνωρίζομεν ὅτι αἱ διαρκῶς μεταλλασσόμεναι συνθῆκαι τοῦ πολέμου, ποὺ ἐξερράγη εἰς τὴν ἀνατολικὴν καὶ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, ἐπηρεάζουν κατὰ ποικίλους τρόπους καὶ τὴν Βαλκανικὴν περιοχήν. Γνωρίζομεν ἀκόμη ὅτι ἡ κατάστασις παραμένει γεμάτη κινδύνους καὶ ἀπειλάς. Ἀκριβῶς ὅμως ἐπειδὴ τὰ γνωρίζομεν ὅλα αὐτά, ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι ἡ βεβαιότης ἐφυγαδεύθη καὶ ἡ φυγάδευσίς της ἐπιβάλλει συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτον ἐπαγρύπνησιν, ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδεικνύωμεν ὑπερηφάνως τὸ πνεῦμα τῆς ὡρίμου κατανοήσεως, τοῦ ὁποίου καρπὸς ὑπῆρξεν ἡ Βαλκανικὴ Συνεννόησις καὶ ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ ὑπόδειγμα εἰρηνικῆς Κοινωνίας Ἐθνῶν δι' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη. Τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Κόσμου ἐμφανίζεται τὴν στιγμὴν αὐτὴν τόσο σκοτεινόν, ὥστε νὰ μὴ τολμᾷ κανεὶς νὰ διακινδυνεύῃ προβλέψεις. Ὁ ἀντίκτυπος τῆς συγκρούσεως τῶν κολοσσῶν εἶναι φυσικὸν νὰ συγκλονίζῃ καὶ τὴν ἰδικήν μας περιοχήν. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀποκτᾷ ἀκόμη συγκινητικὴν ἀξίαν ἡ ἐμφάνισις εἰς τὸν στίβον τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου τῆς νεολαίας τῆς Βαλκανικῆς, ἀντιμετρουμένης εἰς τοὺς εὐγενεστέρους τῶν ἀγώνων, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀλλοῦ ὁ πόλεμος μαίνεται. Κανεὶς ἃς μὴ θελήσῃ νὰ διαγνώσῃ εἰς τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν τὴν παραμικρὰν πρόθεσιν ἐπάρσεως, ἡ ὁποία ἄλλως τε οὔτε νόημα θὰ εἶχεν οὔτε σκοπόν. Οἱ λαοὶ τῆς Βαλκανικῆς διῆλθον ὅλοι ἐπὶ μίαν ἑκατονταετίαν ἀπὸ τὰς σκληροτέρας δοκιμασίας καὶ ἡ κατανόησις ποὺ τοὺς ἑνώνει αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἡ φιλία καὶ ἡ συναδέλφωσίς των ἀποτελοῦν τὸν καρπὸν μιᾶς πλουσίας πείρας, ἡ ὁποία ὡρίμαζε βραδέως, ἐν μέσῳ ἀγωνιῶν καὶ συμφορῶν. Ἐὰν ὑπάρχῃ κάποιο ἰδιαίτερον νόημα εἰς τὰς τόσον ὡραίας συναντήσεις τῶν ἀθλητῶν τῆς Βαλκανικῆς τῆς ἑβδομάδος αὐτῆς, τὸ νόημα τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ συνοψισθῇ εἰς μίαν διάπυρον εὐχήν, νὰ εὐτυχήσῃ γρήγορα ἡ νεολαία τῆς Εὐρώπης, αὐτὴ ποὺ αἱμορροεῖ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, νὰ συναντηθῇ πάλιν, καλίνικος εἰς τοὺς στίβους τῆς εἰρηνικῆς ἁμίλλης.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΓΗ

Ὁ Ἀρχηγὸς ἔκαμε ἔκκλησι πρὸς ὅλους τοὺς ἀγρότες τῆς Χώρας νὰ καλλιεργήσουν κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησι τῶν κρατικῶν ὀργάνων ὄχι μόνον ἐντατικὰ τὴ γῆ, τὴν πηγὴ παντὸς πλούτου, ἀλλὰ κατ' ἐπέκτασι νὰ μὴν ἀφήσουν γιὰ φέτος οὔτε σπιθαμὴ ἀκαλλιέργητη. Ἡ σημασία τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας δὲν διαφεύγει τῆς προσοχῆς κανενός, μιὰ καὶ ὁ Ἀρχηγὸς μὲ τὴν ἐγκύκλιό του καθώρισε τοὺς λόγους τῆς τέτοιας ἀνάγκης, τονίζοντας ὅτι ἡ ὑποχρέωσι τῆς ἐντατικῆς καὶ κατ' ἐπέκτασι καλλιεργείας τῆς γῆς ἀποτελεῖ ὕψιστη ἐθνικὴ ὑποχρέωσι. Τὴν τιμὴ γιὰ τὴν προπαγάνδα στοὺς ἀγρότες τῆς τοιαύτης μάχης, δηλαδὴ τῆς μάχης γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τοῦ ἐπισιτισμοῦ τῆς Χώρας, ἀνέθεσε μὲ ἄλλη του ἐγκύκλιον στὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο: Ὁ Ἀρχηγὸς ἐκάλεσε τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. νὰ συμβάλουν προσωπικὰ στὴν αὔξησι τῆς παραγωγῆς τῆς Χώρας, διαθέτοντας πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ τὴν προσωπική τους ἐργασία.

Στὸ σημερινό μας ἄρθρο δὲν πρόκειται νὰ ἀναπτύξουμε τὴν οἰκονομικὴ σημασία τῆς τέτοιας ἀπασχολήσεως τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας, περιττὸ ἄλλως τε ἔπειτα ἀπὸ τὰς ἐγκυκλίους τοῦ Ἀρχηγοῦ. Σήμερα διαπιστώνουμε τοῦτο:

Τὸ σύνθημα τοῦ Ἀρχηγοῦ γιὰ τὴν προσωπικὴ ἐργασία τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. πρὸς αὔξησι τῆς παραγωγῆς, δὲν εἶναι σύνθημα μόνον ποὺ ἀποβλέπει στὴν αὔξησι τῆς οἰκονομικῆς ἀποδόσεως τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ σύνθημα πνευματικό. Ὁ Ἀρχηγός, ποὺ στηρίζει τὴν ὅλη του πολιτικὴ στοὺς ἀγρότες τῆς Χώρας, καὶ ποὺ «ἐσκεμμένως εἰς αὐτοὺς ἐχάρισε τὴν μείζονα στοργή του ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου», παρέχει τὴν εὐκαιρία σὲ μᾶς ποὺ ζοῦμε στὰς πόλεις, μὲ τὸ νὰ βοηθήσουμε τοὺς ἀγρότες τῆς Χώρας μας στὴν καλλιέργεια τῆς γῆς τους, νὰ ἔλθουμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴ μάνα γῆ καὶ τοὺς δουλευτάδες της καὶ νὰ καλλιεργήσουμε ἔτσι τὸν ψυχικὸ κόσμο τὸν δικό μας καὶ τῶν ἀγροτῶν σὲ σημεῖο δυνατότητος δημιουργίας τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Εἶναι γνωστὸ ὅτι πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου οἱ ἀγρότες μας ἦσαν ἐγκαταλελειμμένοι, καμμιὰ προσπάθεια δὲν κατεβάλλετο γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ πνευματική τους ἀνάπτυξι. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο: ἕνα τραγικὸ χάσμα ἐπιβαρυντικὸ στὴν ὅλη μας ἐθνικὴ ἐξέλιξι παρετηρεῖτο μεταξὺ τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς πόλεως καὶ εἰδικὰ μεταξὺ τῶν διανοουμένων καὶ τοῦ χωριοῦ. Οἱ ἐπιστήμονές μας, εἴτε ζοῦσαν στὸ χωριὸ εἴτε στὴν ἐπαρχία γενικά, δὲν ἀγκάλιαζαν τὸν ἀγρότη καὶ τὰ ζητήματά του, δὲν ἔνοιωθαν τὰ προβλήματά του, δὲν ἦσαν φορεῖς πολιτισμοῦ, στοιχεῖα μορφωτικά, ἀλλὰ ἀντίθετα στοιχεῖα ἐκμεταλλευτικὰ ἢ ἐντελῶς ἀδιάφορα. Μιὰ ἀπόστασι ψυχικὴ καὶ ὑλικὴ τοὺς ἐχώριζε, καὶ χωρίζει δυστυχῶς πολλοὺς ἀκόμα ἀπὸ τοὺς ἀγρότες, ποὺ ἔβλεπαν περιφρονητικὰ ἂν ὄχι μὲ μάτι ἁρπακτικοῦ ὄρνιου. Καμμιὰ προσπάθεια δὲν εἶχε γίνει, μ᾿ὅλο ποὺ θὰ ἔπρεπε ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ἀπὸ τοὺς διανοουμένους γιὰ τὴν ἀνάπτυξι ἠθικά, πολιτιστικὰ καὶ πλουτολογικὰ τῆς ἐπαρχίας, δηλαδὴ αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἔθνους.

Εὐτυχῶς ὅμως διὰ τῆς δημιουργίας τῆς 4ης Αὐγούστου ὁ ἠθικὸς καὶ ὑλικὸς ξεπεσμὸς τοῦ χωριοῦ καὶ σὰν συνακόλουθο τούτου τοῦ Ἔθνους ἐσταμάτησε. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ Ἀρχηγὸς διεκήρυξε: «Εἶναι γιὰ μένα ὁ ἀγροτικὸς κόσμος ἐκεῖνος ποὺ ἀπορροφᾷ τὴν προσοχή μου, τὴν φροντίδα μου, τὴν μέριμνά μου. Ὡς σκοπό μου ἔταξα τὴν εὐημερία τῆς ἀγροτικῆς τάξεως. Πιστεύω ἀπόλυτα στὸν ἀγροτικὸ κόσμο τῆς Ἑλλάδος ὅτι θὰ εἶναι τὸ κυριώτερο στοιχεῖο τῆς ἐξελίξεως τῆς ἀκμῆς καὶ προόδου τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ μελλοντικοῦ πολιτισμοῦ». Μ' ἄλλα λόγια ὁ Ἀρχηγὸς στηρίζει τὴ δημιουργία τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ στοὺς ἀγρότες, ποὺ ἀποτελοῦν, ὅπως εἶπεν ἄλλοτε, τὰ δύο τρίτα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας, δηλαδὴ εἶναι τὸ Ἔθνος.

Ἑπομένως εἰς ἐκτέλεσιν τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς τελευταίας του ἐγκυκλίου γεννᾶται σὲ μᾶς τοὺς νέους, στὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ποὺ ζοῦμε στὶς πόλεις ἡ ὑποχρέωσι δημιουργίας ὑποχρεωτικῆς ἐπαρχιακῆς θητείας γιὰ τὸν καθένα μας, ὥστε ὄχι μόνον νὰ μεταβληθοῦμε σὲ συντελεστικὰ στοιχεῖα τῆς Ἐθνικῆς μας Οἰκονομίας μὲ τὴν ἐργασία ποὺ θὰ προσφέρουμε ὑποχρεωτικὰ στὴν Ἑλληνικὴ γῆ καὶ ποὺ γι' αὐτὸ ὁ Ἀρχηγὸς ἔχει κάνει ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τὸ κάθε τί, ἀλλὰ καὶ σὲ στοιχεῖα μορφωτικὰ γιὰ τὸν ἀγρότη.

Ἡ προσωπική μας ἐργασία γιὰ τὴν αὔξησι τῆς παραγωγῆς μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρία ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ νὰ γνωρίσουμε τὸ Ἑλληνικὸ ὕπαιθρο, τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους, τὰ ποτάμια καὶ τὰ δάση, τὴ θάλασσα, τὸν γαλάζιο αὐτὸ κάμπο, ποὺ ὅλα ἔχουν τὴν ἱστορία τους καὶ τὴν ξέχωρη ὀμορφιά τους καὶ νὰ γιγαντωθῆ ἔτσι μέσα μας ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας, πού, ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἐθνικός μας ποιητής: «σὰν τὴν κλείση κανεὶς μέσα του τὴν Ἑλλάδα εἶναι σὰν νὰ νοιώθη τὸν κόσμο ὅλο» καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά: 1) Νὰ ἐμψυχώσουμε μιὰ πρωτοβουλία γιὰ τὴ δημιουργία κοινωνικῆς ἐπαφῆς καὶ ὀργανικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς πόλεως καὶ τοῦ χωριοῦ, ὅπου, ὡς διαπιστώσαμε πιὸ πάνω, ὑπάρχει ἀνάμεσά τους ἕνα τραγικὸ χάσμα ἐπιβαρυντικὸ στὴν ὅλη μας ἐξέλιξι.

2) Νὰ δουλέψουμε πρωτοποριακὰ γιὰ νὰ γεφυρώσουμε τὴν ἀπόστασι ποὺ ἀποξενώνει τὸν ἐπιστήμονα ἀπ' τὴ μάνα γῆ καὶ τὸ λαό.

3) Ν' ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴν ἀφύπνισι συνειδήσεων καὶ τὴ διάδοσι πολιτισμοῦ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπαιθρῆς μας χώρας.

3) Νὰ συντελέσουμε στὸ νὰ ἀποκτήση ὁ χωρικός μας συνείδησι τῶν συνθηκῶν καὶ ἀναγκῶν τῆς ζωῆς του. Νὰ τὸν διαφωτίσουμε πάνω στὰ προβλήματα καὶ στὴν προσπάθεια τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου ποὺ κατευθύνεται στὸ νὰ τὸν ἀπολυτρώση ἀπὸ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ σκλαβιὰ καὶ νὰ τὸν ἀνεβάση σὲ κύριο στοιχεῖο δημιουργίας τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

5) Νὰ φροντίσουμε ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὴν ἀμάθεια, τὶς δεισιδαιμονίες, τὴν ἑλονοσία, τὴν δυσεντερία καὶ τὴ φτώχεια, ἀκολουθῶντας ἀπόλυτα τὸν Ἀρχηγὸ στὰ διδάγματά του.

6) Νὰ βοηθήσουμε τὸ χωρικό μας γιὰ νὰ ριζώση στὴ γῆ του νὰ κατανικήση ἀντίξοες φυσικὲς συνθῆκες καὶ νὰ γίνη κυρίαρχος τοῦ ἑαυτοῦ του, μεταμορφώνοντάς τον σὲ παράγοντα εὐημερίας, προόδου καὶ πολιτισμοῦ, ὅπως τὸν ὀνειρεύεται ὁ Ἀρχηγός μας καὶ

7) Μὲ τὴν ἐπαφή μας μὲ τὴν νεολαία τοῦ χωριοῦ νὰ διαπαιδαγωγήσουμε αὐτὴ πάνω στὰ συνθήματα τοῦ Ἀρχηγοῦ, σὲ τρόπο ὥστε πρῶτα μὲν νὰ ξεσυνηθίση ἀπὸ τὴν ἰδέα πὼς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλλιεργητοῦ τῆς γῆς εἶναι γιὰ δούλους καὶ εἵλωτες καὶ δεύτερο τὸ ἀντίθετο, πὼς πρέπει νὰ νοιώση ὅτι τοῦτο εἶναι ἐξ ἴσου, ἂν ὄχι καὶ περισσότερο ἔντιμο καὶ πιότερο σημαντικὸ ἀπὸ ἄλλα παρασιτικὰ ἀστικὰ ἐπαγγέλματα. Ἀκόμη πὼς ἡ νεολαία τοῦ χωριοῦ ἔχει ὑποχρέωσι ν' ἀγαπᾶ τὴ γῆ καὶ πὼς ἡ φοίτησι στὴ μέση ἐκπαίδευσι ὄχι μονάχα δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀποτραβᾶ ἀπὸ τὴ γῆ — ὅπου ὑπάρχει ἔδαφος — καὶ δὲν τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τὸ νὰ ἀκολουθᾶ τὸ ζευγάρι καὶ νὰ γονιμοποιῆ τὸ χωράφι, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο, τὴν δυναμώνει στὴν παραγωγική της προσπάθεια, ἀφοῦ ἡ παιδεία ἀποτελεῖ παράγοντα κοινωνικῆς προαγωγῆς.

Ἔτσι σὰν ἀγωνιστοῦμε θὰ εἴμαστε συνεπεῖς στὸ πρόσταγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ θὰ δημιουργήσουμε πράγματι πλάϊ πρὸς τὶς ὑλικὲς προϋποθέσεις καὶ κατάλληλη ἀτμόσφαιρα πρόσφορη γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς ἀγροτικῆς τάξης σὲ σημεῖο νὰ δημιουργήση κάτω ἀπὸ τὴ δική της ἀγωνιστικὴ προσπάθεια τὶς προϋποθέσεις τῆς δημιουργίας τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ σύνθημα ποὺ ὑπῆρχε πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου «Διάλυσι καὶ ἐγκατάλειψι τοῦ χωριοῦ», ἂς τὸ μεταβάλουμε ἐμεῖς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. σὲ σύνθημα «Ἐπιστροφὴ στὸ χωριό», προσπάθεια γιὰ τὴν οἰκονομική, πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνάπτυξι τοῦ χωριοῦ καὶ δι' αὐτοῦ δημιουργία τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἔτσι σὰν ἀγωνιστοῦμε θὰ εἴμαστε ἀντάξια μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας, καὶ συνεπεῖς πρὸς τὸν ὅρκο ποὺ δώσαμε καὶ τὴν ὑπόσχεσι πρὸς τὸν Ἀρχηγό, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀγκάλιασε στοργικὰ καὶ φροντίζει γιὰ τὴν ἐξασφάλισι σὲ μᾶς ἑνὸς καλλιτέρου μέλλοντος.

Γεώργιος Δ. Μυλωνᾶς

Διευθυντὴς τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν.

Ἡ ἑλληνικὴ ἐξόρμησις τοῦ 1912—

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἐπιστρατευμένη... Ὁ ἄλκιμος πληθυσμός της ἔχει ντυθῆ στὸ χακί, κι' ἡ χιλιοβασανισμένη Λάρισα ἀπειλεῖ αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ Μελούνα...

Ἡ Θεσσαλικὴ πρωτεύουσα μὲ τὶς 10 περίπου χιλιάδες τῶν κατοίκων της βουΐζει ἀπὸ κίνησι... Κάθε λίγο, στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό της ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ κι' ἀπὸ τὸ Βόλο καταφθάνουν ἁμαξοστοιχίες γεμᾶτες στρατό... Ἡ ἥσυχη πόλις ἔχει κατακλυσθῆ ἀπὸ κόσμο!...Στρατός, μεταγωγικά, κανόνια, συνεργεῖα καὶ νοσοκομεῖα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὅλων σχεδὸν τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης, δημοσιογράφοι ξένοι καὶ ἐγχώριοι στιβάζονται—αὐτὴ εἶναι ἡ κυριολεξία—στὴ Λάρισα...

Τὰ ξενοδοχεῖα εἶχαν καταληφθῆ.... Δὲν μένει οὔτε γωνιὰ γιὰ νὰ σταθῆ κανείς. Τὰ σχολεῖα, οἱ ἐκκλησίες, οἱ ἀποθῆκες εἶχαν κι' αὐτὲς ἐπιταχθῆ. Τὰ καφενεῖα τὸ ἴδιο.. Παντοῦ, ὅπου καὶ νὰ κυττάξης, θὰ δῆς ὅλο αὐτὸ τὸν κόσμο νὰ συνωθῆται «πατεῖς με πατῶ σε» γιὰ νὰ βρῆ ἐπὶ τέλους ἕνα μέρος γιὰ νὰ καθίση...

Ὁ Διάδοχος μὲ τὸ ἐπιτελεῖό του — ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατοῦ Θεσσαλολονίκης — ἔχει κι' ὅλας ἐγκατασταθῆ πρόχειρα εἰς τὴ Γεωργικὴ σχολὴ τῆς Λαρίσης, ἀλλὰ πάντοτε ὑπ' ἀτμόν!...

Ὅλα εἶναι ἕτοιμα πρὸς δρᾶσιν....

Μὰ ὁ πόλεμος δὲν ἔχει κηρυχθῆ ἀκόμη.... Οἱ σχέσεις μὲ τὴν Τουρκία δὲν διεκόπησαν, μὰ κανένας δὲν πιστεύει πιὰ πῶς ὁ πόλεμος δὲν εἶναι ἐπὶ θύραις...

Κανεὶς δὲν πιστεύει στὶς πληροφορίες πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποσοβηθῆ ἡ σύρραξις, οὔτε καὶ κανεὶς εὔχεται τέτοιο πρᾶγμα. Ὅλοι θέλουν τὴν δρᾶσιν. Καὶ ἰδοὺ οἱ πρῶτες ἐνδείξεις ὅτι δὲν ἔχουν κάμει λάθος!...

Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου ὁ Διάδοχος μεταφέρει τὸ στρατηγεῖον του εἰς τὸ Τύρναβον.

...Καὶ τὴν νύκτα τῆς 4ης πρὸς τὴν 5ην Ὀκτωβρίου διαδίδεται εὐρύτατα ἡ μοιραία εἴδησις:

Ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη...

Εἰς τὰ στρατόπεδα ὁ ἔνοπλος λαός, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία μὴ ἐπιστρατευθέντες πολῖται καὶ τὰ γυναικόπαιδα ὑποδέχονται τὴν εἴδησιν μὲ ἀλαλαγμούς...

Ἡ χαρὰ εἶναι εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα ζωγραφισμένη... Ἡ Λάρισα ποὺ ἐδεινοπάθησε στὶς προηγούμενες τουρκικὲς εἰσβολές, δὲν φοβᾶται τὴ φορὰ αὐτὴ ἐπανάληψι τῶν ἰδίων παθημάτων. Πιστεύουν ὅλοι στὴ νίκη καὶ γι' αὐτὸ δεν λαμβάνεται κανένα μέτρο.

Στὰ στρατόπεδα οἱ στρατιῶται πληροφοροῦνται τὴν εἴδησι μὲ ἀγαλλίασι καὶ τὴν ἐκδηλώνουν μὲ τὶς ζητωκραυγές:

— Ζήτω ὁ Βασιλεύς. Ζήτω ὁ Διάδοχος.

Κι' ἔπειτα ὅλοι μαζὶ ἀκοῦνε τὴν ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Διαδόχου καὶ κατόπιν προσεύχονται...

Καὶ χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ζητήση κανεὶς ἀπάνω στὴν προσευχή τους ὁρκίζονται μόνοι τους:

— Τὴ νίκη ἢ τὸ θάνατο!

Καὶ προχωροῦν κατόπιν πρὸς τὰ σύνορα...

Ἡ Μελούνα δὲν εἶναι πλέον ἀπειλητική!... Μολονότι τὰ ἑλληνικὰ φυλάκια εὑρίσκονται ἐπὶ πεδιάδος καὶ τὰ τουρκικὰ εἰς λοφίσκους 400 καὶ πλέον μέτρων ὑψηλότερα τῶν ἑλληνικῶν, οὐδεὶς διστάζει· καὶ πολὺ περισσότερον οἱ στρατιῶται μας. Ὁ ἀντικειμενικὸς τους σκοπὸς εἶναι νὰ καταλάβουν τὰ φυλάκια αὐτά!...

Ἔτσι τὴν 8ην πρωϊνὴν τῆς 5 Ὀκτωβρίου τὰ πρῶτα τμήματα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὁρμῶσι ἀπὸ ἐξ σημείων τῶν συνόρων, τὰ διασποῦν καὶ μὲ μικρὰν ἀντίστασιν τῶν τουρκικῶν φρουρῶν καταλαμβάνουσι τὰ φυλάκια...

Οἱ ὑπερασπισταὶ των ἄλλοι φονεύονται ἢ τραυματίζονται καὶ ἄλλοι συλλαμβάνονται αἰχμάλωτοι ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἐπὶ τῶν φυλακίων ποὺ ἐκυμάτιζεν ἡ ἐρυθρὰ ἡμισέληνος κυματίζει τώρα ὑπερήφανα ἡ γαλανόλευκος... Καὶ ὁ στρατὸς προχωρεῖ...

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας τὰ στρατεύματα ἔχουν φθάσει εἰς τὴν Τσαρίτσαιναν, εἰς Σκόμπα, εἰς Δομένικον, εἰς Βλαχόγιαννη, εἰς Δαμάσιον, εἰς Περτόρι, εἰς Τσούκα καὶ Ψηλορράχην...

Ἡ Ἐλασσών, ὅπου προμηνύεται ἡ ἀντίστασις τοῦ ἐχθροῦ, ἀπειλεῖται ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν στρατόν!... Καὶ τὴν ἐπομένην ἡ πρώτη νίκη τῆς Ἐλασσῶνος... Μιὰ ἡμέρα ἤρκεσε διὰ τόσας ἐπιτυχίας... Καὶ δὲν θὰ παρέλθουν ἡμέραι πολλαὶ ποὺ ὁ στρατός μας μ' ἀκάθεκτον ὁρμὴν θὰ γράψη τοὺς μεγαλειώδεις θριάμβους του... Φθάνει μέχρι Θεσσαλονίκης...

* * *

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ στρατὸς τῆς Ἄρτας εἶχεν ἐξορμήσει... Τὸ περίφημο «Γεφύρι τῆς Ἄρτας» μὲ τοῦ Ἀράχθου τὴν γραμμὴν ἀποτελοῦσε τὴν Ελληνο τουρκικὴν μεθόριον...

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ὁ στρατὸς τῆς Θεσσαλίας ὥρμουσε πρὸς τὴν Ἐλασσῶνα, ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς Ἠπείρου προχωροῦσε ἐπὶ τοῦ γεφυριοῦ τῆς Ἄρτας, ἐκτοπίζοντας τοὺς Τούρκους πέραν τοῦ Ἀράχθου...

Τὴν 5 Ὀκτωβρίου ὁ ἑλληνικὸς στόλος ὑπὸ τὰς εὐχὰς τοῦ Βασιλέως καὶ μὲ τὸν Ναύαρχον Κουντουριώτην ἐπὶ κεφαλῆς ἐξώρμουσε διὰ νὰ συνεχίση τὰ κατορθώματα τοῦ Μιαούλη καὶ τοῦ Κανάρη... Καὶ ταυτόχρονα μὲ τὴν εἰσβολὴ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὸ ἐχθρικὸ ἔδαφος δύο ἑλληνικαὶ κανονιοφόροι ἐξεβίαζον τὰ στενὰ τῆς Πρεβέζης καὶ ἕνα ἐχθρικὸ πολεμικὸ πλήρες στρατοῦ ἠχμαλωτίζετο ὀλίγον ἔξωθι τῆς Σμύρνης...

Ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ ὁ στόλος ἔκαμνον τὰ ἐγκαίνια τῶν θριάμβων των.

Ἦτο περίπου μεσημβρία τῆς 5 Ὀκτωβρίου, ὅταν εἰς τὴν γέφυραν τῆς Λαρίσης πλήρη πολιτῶν, ποὺ ἀνέμενον εἰδήσεις ἀπὸ τὸ μέτωπον, ἐπλησίαζε μιὰ ἐξαρθρωμένη σχεδὸν ταχυδρομικὴ ἅμαξα συρομένη ὑπὸ δύο ἰσχνῶν καὶ «γηρασμένων ἀλόγων»...

Ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀμαξηλάτου εὑρίσκετο ἕνας καναπές, μᾶλλον πολυτελής, ἐπὶ δὲ τῆς ἁμάξης ἐκυμάτιζον δεμέναι δύο τουρκικαὶ σημαῖαι...

Ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἐπέβαινον τέσσαρες γνωστοὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Λαρίσης, δεδομένου ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἦσαν ὁ ἐφέτης Τιμολέων Ἀμπελᾶς καὶ ὁ δημοσιογράφος Σπανδωνῆς.

Περὶ τίνος ἄραγε ἐπρόκειτο;

Ἁπλούστατα:

Εἶχον ἀκολουθήσει οἱ τέσσαρες αὐτοὶ πολῖται τὸν προελαύνοντα στρατὸν καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ τουρκικὸν φυλάκιον παρὰ τὸ Μπουγάζι, ποὺ ἦτο γνωστὸν ὡς φυλάκιον τοῦ Σιδεροπαλουκιοῦ...

Ἐκεῖ εἰσελθόντες ἔλαβον τὰ πρῶτα λάφυρα...

Δύο τουρκικὰς σημαίας, ἕνα καναπὲ τοῦ Τούρκου διοικητοῦ τῆς φρουρᾶς, δύο φέσια, δύο κοράνια καὶ πλῆθος ἐπισκεπτηρίων τῶν Τούρκων στρατιωτῶν...

Καὶ ἔκτοτε αἱ σημαῖαι εὑρίσκονται εἰς τὸ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον...

Ἦσαν τὸ πρῶτον λάφυρο τοῦ πολέμου...

Ἀγγ. Μετ.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Σ' ἕνα ὀροπέδιο τῆς Καππαδοκίας, μιὰ νύχτα, οἱ Σαρακηνοὶ κατώρθωσαν νὰ πατήσουν τὸν πύργο τοῦ ἀκρίτα Ἰωάννου Κομιτᾶ, νὰ σκοτώσουν τὸν πυργοδεσπότη καὶ νὰ σκλαβώσουν τὴ γυναῖκά του καὶ τὸν πρῶτό του γυιό. Τὸν μικρότερο, τὸν Γρηγόρη, δυὸ χρονῶν τότε, τὸν σώζει ὁ οἰκονόμος τοῦ πύργου, ὁ Ἀθανάσιος, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες καταφεύγει μαζί του σ' ἕνα μοναστῆρι, στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ μένουν δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Οἱ καλόγεροι ἀνατρέφουν τὸ παιδὶ μὲ πολλὴ φροντίδα· κάποιος μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἦταν παληὸς ἀξιωματικὸς τῶν βασιλικῶν πλωΐμων, ὁ πάτερ Εὐτύχιος, γίνεται γιὰ τὸν Γρηγόρη, τὸ μικρὸ ἀκριτόπουλο, πολύτιμος δάσκαλος. Μορφωμένος καὶ μὲ ἀντίληψι πλατειὰ καθὼς εἶναι, κατατοπίζει τὸ μαθητή του στὴ ζωὴ καὶ δίνει κατεύθυνσι στὴν ὁρμητική του φύσι τέτοια, ποὺ νὰ τὸν κάνη ἀργότερα τίμιο πολίτη, γενναῖο στρατιώτη, ἄξιο διάδοχο τοῦ πατέρα του. Ὁ Γρηγόρης ἔγινε πιὰ δώδεκα χρονῶν. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χαρά, ἐλευθερία καὶ κίνησι. Τὸ πληκτικό, μονότονο περιβάλλον τοῦ μοναστηριοῦ τὸν στενοχωρεῖ. Πεισματωμένος ἀπὸ ἕνα ἀσήμαντο περιστατικό, ἀποφασίζει νὰ φύγη κρυφά· τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ πραγματοποιήση τὴν ἀπόφασί του, γίνεται ξαφνικὰ ἐπιδρομὴ Σαρακηνῶν. Ὁ πάτερ Εὐτύχιος, ὁ παλαιὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Βυζαντινοῦ Ναυτικοῦ, ὀργανώνει τὴν ἄμυνα καὶ κατορθώνει ν' ἀποκρούση τοὺς πειρατές· ὁ Γρηγόρης σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς μάχης στέκει στὸ πλάϊ τοῦ δασκάλου του καὶ δείχνει ἀξιέπαινη γενναιότητα. Ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ εἶναι πιθανὸν νὰ γίνουν κι' ἄλλες ἐπιδρομές, ὁ Ἀθανάσιος μὲ τὸ ἀκριτόπουλο, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, ἔρχονται στὴ Θεσσαλονίκη καὶ νοικιάζουν μιὰ κάμαρα στὸ σπίτι μιᾶς καλῆς γυναίκας, τῆς κυρὰ-Σταύραινας, στὴ συνοικία τοῦ Ἅϊ-Δημήτρη. Ἐδῶ ὁ Γρηγόρης πρόκειται ν' ἀκολουθήση ἀνώτερες σπουδές. Στὸ μεταξὺ γίνεται γνωστὸ τὸ περιστατικὸ τῆς ἐπιδρομῆς κι' ὅλοι μιλοῦν στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ τὸ Γρηγόρη. Ἔτσι ἕνα πρωΐ ὁ Πρωτοσπαθάρης Γρηγορᾶς ἔστειλε καὶ τὸν προσκάλεσε στ' ἀρχοντικό του γιὰ νὰ τὸν γνωρίση κι' αὐτὸς καὶ ὁ γυιός του, ποὺ ἦταν συνομήλικος τοῦ Γρηγόρη. Πρὶν πάη νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἄρχοντα ὁ Γρηγόρης, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν κυρὰ Σταύραινα, πηγαίνει στοὺς δρόμους τῶν ἐμβόλων γιὰ ν' ἀγοράση ὅ,τι χρειάζεται κι' ἔτσι νὰ παρουσιασθῆ ὅπως ταιριάζει στὴν κοινωνική του τάξι.

Στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη κὺρ Γρηγορᾶ, ὁ Γρηγόρης ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Δημήτρη, τὸ γυιὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη, γνωρίζει καὶ τὸν Μιχαὴλ Χρυσοβέργη, τὸν ἀνηψιό του. Ἀνάμεσα στὰ τρία αὐτὰ ἀρχοντόπουλα δένεται φιλία στενὴ μ' ὅλο ποὺ ἔχουν διαφορὲς στὸ χαρακτῆρα καὶ τοὺς τρόπους. Ὁ Δημήτρης ἦταν δυνατὸς κι' ἔξυπνος. Ὅ,τι ἔκανε εἶχε ἰδιαίτερη χάρι. Τὸ κορμί του καὶ τὸ μυαλό του θαρρεῖς ὑπακούανε μὲ προθυμία σ' ὅ,τι τοὺς ζητοῦσε, σὰ δοῦλοι ποὺ σὲ κυττάζουν μὲ προσοχὴ στὰ μάτια γιὰ νὰ μαντέψουν τὶς προσταγές σου. Προικισμένος ἔτσι ἀπὸ τὴ φύσι, δὲν εἶχε νοιώσει ποτὲ τὴν ἀνάγκη τῆς σκληρῆς προσπάθειας ποὺ ὀργανώνει τὶς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὶς ζεύει κάτω ἀπὸ τὴν πειθαρχία. Εἶχε μιὰ ξενοιασιὰ χαρακτηριστική, γιατὶ ὅλα στὴ ζωὴ τοῦ ἦρθαν βολικὰ καὶ τὰ νόμιζε εὔκολα... Ὁ πατέρας του σκεπτόταν γι' αὐτόν: Ἂν ἡ τύχη τοῦ σταθῆ βολικὴ ὡς τὸ τέλος πάει καλά, εἰδεμὴ μιὰ μονάχα στιγμὴ μπορεῖ νὰ καταστρέψη τὸ στάδιό του.

Ὁ Μιχαήλ, ποὺ ἦταν γυιὸς τῆς ἀδερφῆς τοῦ Πρωτοσπαθάρη, εἶχε σοδιασμένα στὸ χαρακτῆρά του δυὸ πράγματα: τὴν ἀρχοντικὴ ἔπαρσι καὶ ξενοιασιὰ τῆς μητέρας του καὶ τὴν πονηριά, τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν καχυποψία τοῦ πατέρα του ποὺ ἦταν πραματευτὴς καὶ ἀναδείχθηκε ἀπὸ ἁπλὸς καμηλιέρης σὲ πλουσιώτατο κτηματία. Τὰ δυὸ αὐτὰ αἵματα ποὺ σμίξαν στὸ Μιχαὴλ θαρρεῖς, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν νὰ φιλιώσουν καὶ ν' ἀνακατωθοῦν, μὰ στέκανε ξέχωρα τὸ καθένα, σὰν τὸ νερὸ μὲ τὸ λάδι, νὰ ποῦμε, κι' ἔτσι φανερώνονταν κιόλας, σὲ τρόπο ποὺ σοῦ ἔκανε κάποτε κωμικὴ ἐντύπωσι, μιὰ τέτοια ἀντίθεσι νὰ τὴ συναντᾶς στὸ ἴδιο πρόσωπο. Εἶχε μιὰ κοροϊδευτικὴ διάθεσι γιὰ ὅλα. Τὰ τρία ἀγόρια, ὁ Δημήτρης Γρηγορᾶς, ὁ Μιχαὴλ Χρυσοβέργης καὶ ὁ Γρηγόρης Κομιτᾶς, ἔγιναν ἀχώριστοι σιγὰ-σιγά.

Τὰ νειᾶτα παρακινοῦν τοὺς ἀνθρώπους σὲ ὀνειροπόλημα καὶ ἡ φιλία σὲ ἐκμυστηρεύσεις. Ἔτσι ὧρες ὁλόκληρες στὸν κῆπο τοῦ Πρωτοσπαθάρη, κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο πλάτανο, σχεδίαζαν τὸ μέλλον τους. Ὁ Γρηγόρης καὶ ὁ Δημήτρης θὰ γίνονταν στρατιωτικοί. Ὁ πρῶτος γιὰ νὰ ἐκδικήση τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ νὰ χτίση τὸ χαλασμένο πύργο τους πάλι στ' ἀκριτικὰ βουνὰ τῆς Καππαδοκίας, ὁ δεύτερος ἔτσι ἀπὸ οἰκογενειακὴ παράδοσι. Ὁ Μιχαὴλ ὠνειρευότανε ταξίδια μακρινὰ καὶ θάλασσες καὶ στεριὲς ἄγνωστες, θαρρεῖς πὼς ἡ κοσμογυρισμένη ψυχὴ τοῦ πατέρα του ζοῦσε μέσα σ' αὐτὸν ἀκόμα καὶ θυμώτανε καὶ νοσταλγοῦσε. Στὸ μεταξὺ καὶ οἱ τρεῖς ἐξακολουθοῦν τὶς σπουδές τους.

Ἡ περίοδος τούτη τῆς φιλίας τους ὑπῆρξε καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς γόνιμη. Ὁ ἕνας συμπλήρωνε καὶ διώρθωνε τὸν ἄλλο καὶ ὅλοι μαζὶ κάθε φορὰ τραβοῦσαν πρὸς τὸ καλλίτερο καὶ ἀποκτοῦσαν ἐκεῖνο ποὺ λέμε κοινωνικὴ πεῖρα καὶ ποὺ χωρὶς αὐτὸ κανείς, ὅση ἱκανότητα κι' ἂν ἔχη, δὲν μπορεῖ νὰ προκόψη.

Καὶ τὸ καταλάβαιναν αὐτὸ τόσο καλὰ κι' εἶχαν τέτοια ἀγάπη ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο ποὺ ἕνα βράδυ κάτω ἀπὸ τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο πλάτανο ὁρκίζονται αἰώνια φιλία. «Θἄναι τόσο δυνατὴ ἡ φιλία μας», λένε, «σὰν τὴν ἀγάπη ποὺ χρωστᾶμε στὸ Θεό, τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Αὐτοκράτορα».

Τίποτα δὲ θὰ τοὺς χωρίση κι' ἦσαν, ἀλήθεια, τόσα πολλὰ ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸ κάμουν· γιατὶ στὴν ταραγμένη ἐκείνη ἐποχὴ τὰ πάθη ἦσαν δυνατὰ καὶ συχνὰ οἱ ἀντίθετες πολιτικὲς καὶ θρησκευτικὲς πεποιθήσεις χώριζαν ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ συγγενεῖς, φίλοι κι' ἀδέρφια ἀκόμα ἔφταναν στὸ σημεῖο ν' ἀλληλοσκοτωθοῦν. Τρία χρόνια περνοῦν· τ' ἀγόρια μεγαλώνουν καὶ μαζὶ καὶ ἡ λαχτάρα τοῦ ὀνείρου. Εἶναι Ὀκτώβρης τοῦ 959. Παραμονὲς τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τοῦ πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἔρχονται προσκυνητὲς καὶ πραματευτάδες, γιατί, ὅπως συνέβαινε πάντα, ἐξ αἰτίας τοῦ πανηγυριοῦ μαζεύονταν πολλοὶ ἄνθρωποι στὸ ἴδιο μέρος, γινόταν καὶ παζάρι ἐμπορικό. Τῆς Θεσσαλονίκης μάλιστα τὸ παζάρι ἦταν ξακουστὸ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι. Οἱ ξενῶνες δὲν χωροῦν τοὺς ξένους ποὺ καταφθάνουν στὴν πολιτεία. Ἀνάμεσα στοὺς ξένους αὐτοὺς εἶναι ὁ Λέων Φωκᾶς, ὁ Δομέστικος τῆς Ἀνατολῆς, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ψηλὸ ξεραγκιανὸ καλόγερο ἄγνωστο καὶ μυστηριώδη. Τί θέλει ὁ Φωκᾶς στὴ Θεσσαλονίκη καὶ γιατὶ ἔφθασε ἀπροειδοποίητα καὶ χωρὶς ἀκολουθία δὲν ξέρει κανείς. Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Φωκᾶ ὅμως ἀναστατώνει τοὺς τρεῖς μας φίλους, γιατὶ ὁ Πρωτοσπαθάρης τὸν γνωρίζει, γιατὶ μιὰ μέρα ποὺ συναντήθηκαν στὸ Ἐπαρχεῖο τὸν καλεῖ σὲ δεῖπνο καὶ γιατὶ ἐλπίζουν ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ τὸν συναντήσουν, ν' ἀποκτήσουν τὴν εὔνοιά του καὶ νὰ τὸν καταφέρουν νὰ τοὺς πάρη στὴν ἀκολουθία του. Καθὼς μάλιστα ἔλεγαν, ἑτοιμάζονταν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀπὸ τὸν ἀδερφὸ τοῦ Φωκᾶ, τὸ Νικηφόρο, ποὺ ἦταν Δομέστικος τῆς Ἀνατολῆς, σὰ νὰ ποῦμε ἀρχιστράτηγος, μεγάλη ἐκστρατεία, ἴσως στὴν Κρήτη, ἴσως στὴν Κιλικία. Τὸ πρᾶμα τὸ κρατοῦσαν μυστικὸ στὴ βασιλεύουσα, τὴν Κωνσταντινούπολι δηλαδή, γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν οἱ Σαρακηνοὶ νὰ προετοιμαστοῦν καὶ νὰ τοὺς πετύχουν ξένοιαστους. Αὐτὸ ὅμως ἦταν πολὺ δύσκολο γιατὶ οἱ Σαρακηνοὶ εἶχαν παντοῦ κατασκόπους καὶ μάθαιναν τὸ κάθε τι. Προτοῦ οἱ τρεῖς μας φίλοι συναντήσουν τὸ Δομέστικο Λέοντα Φωκᾶ στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη, συνέβη κάτι ποὺ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος περιέπλεξε τὴν κατάστασι, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅμως τοὺς εὐκόλυνε στὰ σχέδιά τους. Τὴν παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κατέφθασε στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Σταύραινας, ὅπου καθὼς ξέρουμε ἔμενε ὁ Γρηγόρης μὲ τὸν Ἀθανάσιο, ἕνας νέος ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ζήτησε νὰ δῆ τὴ νοικοκυρὰ καὶ ἀπὸ λόγο σὲ λόγο τῆς φανερώνει πὼς εἶναι γυιὸς τοῦ ἀδερφοῦ της. Τὸν ἀδερφό της αὐτό, μωρὸ ἀκόμη, τὸν εἶχαν σκλαβώσει οἱ Σαρακηνοὶ σὲ μιὰ φοβερὴ ἐπιδρομὴ ποὺ ἔκαμαν στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 905· κατάφερε ὅμως ὕστερα ἀπὸ χρόνια νὰ λευτερωθῆ, ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἔφεσο καὶ τώρα ἔστειλε τὸ γυιό του στὴν πατρίδα νὰ δῆ ἂν ζῆ κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του ἀκόμη.

Συμβαίνει ὅμως κάτι περίεργο. Ὁ νέος αὐτὸς ἔχει μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸ Γρηγόρη· τέτοια ὁμοιότητα ποὺ ὅποιος τὸν βλέπει ἀπορεῖ. Ἐξ ἄλλου διάφορα περιστατικὰ ἀνεξήγητα κάνουν τὴν ἀπορία αὐτὴ μεγαλείτερη. Λέει ψέματα ὁ νέος; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Κι' ἂν πραγματικὰ δὲν εἶναι ἀνηψιὸς τῆς κυρὰ Σταύραινας τότε ποιὸς εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ γιατὶ αὐτὴ ἡ παράξενη ὁμοιότητα μὲ τὸ γυιὸ τοῦ ἀκρίτα Κομιτᾶ;

Ὁ Ἀθανάσιος ἀπορεῖ περισσότερο ἀπὸ ὅλους καὶ παράξενες ὑποψίες περνοῦνε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Προσπαθεῖ νὰ ἐξακριβώση τί συμβαίνει καὶ θὰ τὸ κατώρθωνε ἴσως τελικὰ ἂν τὴν κρίσιμη ἀκριβῶς στιγμὴ δὲν ἔπεφτε βαρειὰ ἄρρωστος ἀπὸ ἡμιπληγία. Αἰτία τῆς ἀρρώστειας του αὐτῆς εἶναι τὸ ὅτι ξαφνικὰ ἔμαθε ἀπὸ κάποιο καλόγερο πὼς τὸ μοναστῆρι, ποὺ εἶχαν καταφύγει μὲ τὸ Γρηγόρη, καταστράφηκε ὕστερα ἀπὸ μιὰ καινούργια ἐπιδρομὴ τῶν Σαρακηνῶν, πὼς ὅλοι οἱ πατέρες σφάγηκαν κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ ὁ ἀδερφός του ὁ ἡγούμενος ποὺ ἀγαποῦσε πάρα πολὺ καὶ ποὺ ἦταν ὁ μοναδικός του ὑποστηρικτὴς γιατὶ τοῦ ἔστελνε χρήματα νὰ συντηρῆται μαζὶ μὲ τὸ Γρηγόρη στὴ Θεσσαλονίκη. Τὰ πράγματα ὕστερα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ παίρνουν καινούργια τροπή. Τί θὰ γίνη τώρα ὁ Γρηγόρης; Κι' ἂν ἀκόμα ὁ Λέων Φωκᾶς θελήση νὰ τὸν πάρη στὴν ἀκολουθία του, εἶναι σωστὸ νὰ ἀφήση ἔρημο καὶ ἄρρωστο τὸν Ἀθανάσιο στὴ Θεσσαλονίκη; Ὄχι βέβαια. Οὔτε κἂν τὸ σκέπτεται τέτοιο πρᾶγμα. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀφήση κατὰ μέρος τὰ μεγάλα ὄνειρα; Ὄχι βέβαια. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον γιὰ τώρα τὸ χρέος του εἶναι κοντὰ στὸ γέρο ὑπηρέτη ποὺ τὸν ἔσωσε ὅταν οἱ ἐχθροὶ ἔκαψαν τὸν πύργο τοῦ πατέρα του. Οἱ φίλοι του ὅμως σκέπτονται διαφορετικά. Θ' ἀναλάβουν αὐτοί, ποὺ εἶναι καὶ οἱ δύο πλουσιώτατοι, νὰ περιθάλψουν τὸν Ἀθανάσιο στὴν ἀρρώστεια του γιὰ νὰ μείνη ἀνοιχτὸς ὁ δρόμος στὸ Γρηγόρη. Θὰ τὸ δεχθῆ ὅμως αὐτὸ ὁ Γρηγόρης; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα γεννᾶται καὶ γι' αὐτὸ συζητοῦν ἕνα βράδυ ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρὰ Σταύραινας στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη. Πρέπει γρήγορα ὅμως νὰ γίνη ὅ,τι γίνη γιατὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ Λέων Φωκᾶς θὰ δειπνήση στὸ σπίτι τοῦ Πρωτοσπαθάρη Γρηγορᾶ κι' εἶναι ἡ μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ ἔχουν νὰ τὸν γνωρίσουν. Ὁ καιρὸς εἶναι γιὰ βροχή... σκοτάδι ὁλόγυρα κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀστράφτει. Ξαφνικὰ στὴ λάμψι μιᾶς ἀστραπῆς ὁ Δημήτρης διακρίνει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κυρὰ Σταύραινας ἕναν ἄνθρωπο τυλιγμένο σὲ βαρὺ ἐπιβαλτάρι, παλτὸ ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, νὰ ποοχωρῆ τοῖχο-τοῖχο καὶ χωρὶς νὰ κρατάη φῶς. Αὐτό, τὸ νὰ μὴ κρατάη δηλαδὴ φῶς τὴ νύχτα ἕνας διαβάτης, ἦταν ὕποπτο, γιατὶ μονάχα οἱ κλέφτες, οἱ κατάσκοποι καὶ γενικὰ οἱ ὕποπτοι πήγαιναν ἔτσι θέλοντας νὰ κρύψουν στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου τὴν παρουσία τους...].

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγο, μέσα σὲ μιὰ χρυσογάλαζη λάμψη, ξεχώρισαν ὁ συννεφιασμένος οὐρανός, ὁ στενὸς δρόμος μὲ τ' ἀψηλὰ λιακωτὰ τῶν ἀρχοντικῶν, τὰ ταβλωτὰ μὲ τὰ καφασωτὰ παράθυρα καὶ οἱ φουντω-

μένες δεντροκορφὲς ποὺ ξεπερνοῦσαν τοὺς μαντρότοιχους τῶν περιβολιῶν... Μιὰ στιγμὴ μονάχα, σ' ἕνα ἀνοιγόκλεισμα ματιοῦ.

— Τὸν εἶδες; ρώτησε ὁ Δημήτρης.

— Ὁ ἄγνωστος στεκόταν τώρα ἔξω ἀπὸ τὴν κλεισμένη πόρτα τῆς κυρὰ Σταύραινας.

Χωρὶς ν' ἀπαντήση ὁ Μιχαὴλ χύθηκε κατὰ κεῖ. Ὁ Δημήτρης εὕρισκε πὼς μιὰ τέτοια ἐνέργεια στὸ σκοτεινὸ κι' ἔρημο δρόμο δὲν ἦταν καθόλου φρόνιμη... Ποιὸς ξέρει τί ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἂν μποροῦσε μάλιστα νὰ ἐμπόδιζε τὸ θερμόαιμο ξάδερφό του θὰ τὄκανε. Μὰ μιὰ φορά, ποὺ τοῦτο δὲν ἦταν πιὰ μπορετό, τὸν ἀκολούθησε χωρὶς νὰ διστάση, τρέχοντας πίσω του...

Ὁ Μιχαὴλ σήκωσε τὸ φανάρι του μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου.

— Ποιὸς εἶσαι; τοῦ εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή... Μὰ εὐθὺς ἔνοιωσε ἕνα τέτοιο δυνατὸ ξάφνιασμα ποὺ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

«Δίχως ἄλλο εἶναι ὁ ἀνηψιὸς τῆς κυρὰ Σταύραινας» σκέφτηκε. Τοῦ εἶχαν πῆ πὼς ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸ Γρηγόρη... Κι' ἀλήθεια τί φοβερὴ ὁμοιότης!

Γύρισε καὶ κοίταξε τὸν ξάδερφό του. Φαινόταν κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο ξαφνιασμένος.

Ὁ ἄγνωστος χαμογέλασε βλέποντας πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ δυὸ παιδιά, μ' ὅλο ποὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνταξαν σὰν ἄντρες ξετελεσμένοι. Ἔβαλε λοιπὸν τὸ χέρι στὴν καρδιὰ κι' ἀποκρίθηκε μὲ πολλὴ εὐγένεια, ποὺ εἶχε κάτι τὸ προσποιητό, σὰ νὰ κορόϊδευε.

— Μὲ συμπαθᾶτε ποὺ σᾶς ἔκανα ν' ἀνησυχήσετε. Εἶμαι ἕνας ξένος... Πλανήθηκα ἀνάμεσα στοὺς δρόμους τῆς πολιτείας σας, σὰν χωριάτης ποὺ εἶμαι, καὶ γυρνῶ κάπως πάρωρα στὸ σπιτικό μου. Ἂν ὁ μεγαλοδύναμος μάλιστα δὲ μὲ βοηθοῦσε μὲ τὶς ἀστραπές του, θαρρῶ πὼς θὰ γύριζα ὡς τὰ ξημερώματα τοῦ κάκου... Καὶ σάμπως μπορεῖ κανεὶς νὰ βαστάξη φῶς μέσα σὲ τούτη τὴν ἀνεμοζάλη.

Μεσολάβησε μικρὴ σιωπή...Ὕστερα ὁ ξένος, μὲ τὸν ἴδιο πάντα τρόπο, ξαναεἶπε:

— Στὰ χωριά μας οἱ ἀρχόντοι εἶναι ἅγιοι· χτυπᾶνε τοὺς ὑποτακτικοὺς καὶ βλαστημοῦν.... Μὰ ἐδῶ, στὶς μεγάλες πολιτεῖες... πῶς μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω ποτές; Δυὸ ἀρχοντόπουλα μόλις εἶδαν ἕναν ξένο, ἕναν ταπεινὸ νὰ πλανιέται χωρὶς φῶς στὰ σκοτεινά, ἔτρεξαν νὰ τὸν βοηθήσουν!

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε εἰς μίαν πόλιν ὀνομαζομένην Ναΐν. Καὶ μαζί μὲ αὐτὸν ἐπήγαιναν καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάς του καὶ πολὺς λαός. Μόλις δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὰς θύρας τῆς πόλεως, εἶδε νὰ φέρεται ὅπως ταφῆ ὁ ἀποθανὼν υἱὸς μιᾶς μητέρας ποὺ ἦταν χήρα καὶ μαζὶ ἀκολουθοῦσε κόσμος ἀρκετός. Ὅταν ὁ Κύριος τὴν εἶδε τὴν ἐλυπήθη πολὺ καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν: Μὴν κλαῖς. Καὶ ἀφοῦ ἐπλησίασε ἤγγισε τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, ἐκεῖνοι δὲ ποὺ τὸν ἐβαστοῦσαν ἐσταμάτησαν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Νέε, ἐγὼ σοῦ λέγω νὰ σηκωθῆς ἐπάνω. Καὶ ἀμέσως ὁ νεκρὸς ἐσηκώθηκε καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῆ. Τότε ὁ Ἰησοῦς τὸν παρέδωσεν εἰς τὴν μητέρα του. Ὅλους τοὺς παρόντας τότε τοὺς ἔπιασε φόβος κι'ἄρχισαν νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν λέγοντες ὅτι «μέγας προφήτης ἔχει ἔλθει μεταξύ μας» καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέλαβε νὰ σώση τὸν λαόν του.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολύς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς υἱὸς μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε· καὶ προσελθὼν ἥψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθησεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Θεανθρώπου μᾶς διδάσκει, μὲ τὸ μεγάλο θαῦμα ποὺ μᾶς ἐξιστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Εἰς τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ βλέπομεν τὴν μεγίστην δύναμιν ποὺ εἶχεν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώση τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας ἐκινδύνευε νὰ ἀπολεσθῆ. Ἐπαναφέρει τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς χήρας εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸν παραδίδει εἰς τὴν ὀδυρομένην μητέρα του.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα μᾶς ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπεριόριστον δύναμιν τοῦ Θεανθρώπου, καὶ τὴν μεγίστην φιλανθρωπίαν του. Ἡ δύναμις ὅπως καὶ νεκροὺς ἐπαναφέρη εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὁποίαν δύναμιν μετέδωκε καὶ εἰς τοὺς ἀνταξίους του μαθητάς, μᾶς πείθει ὅτι πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν εἰς τὴν μέλλουσαν ἀνάστασίν μας, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μᾶς ὑπεσχέθη καὶ ἡ ὁποία εἰς τὸ Σύμβολον τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας ἀναγράφεται: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».

Γνωρίζομεν βέβαια ὅτι εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν μας τίποτε δὲν εἶναι δύσκολον καὶ ἀκατόρθωτον. Ἐκεῖνος ποὺ ἐδημιούργησε τὰ πάντα καὶ ἔδωκε τὴν ζωὴν εἰς ὅλα τὰ ὄντα τῆς φύσεως βέβαια δύναται νὰ ἀφαιρῆ καὶ νὰ ξαναδίδη αὐτὴν εἰς αὐτά. Εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῆ.

Τὸ τελειότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ εἶναι βέβαια ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ἆρά γε ὁ Θεὸς ἔπλασε αὐτὸν διὰ νὰ ζήση ὀλίγα χρόνια ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἔπειτα διὰ παντὸς νὰ ἐξαφανισθῆ; Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀναστήση καὶ πάλιν τὰ σώματά μας; Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται μέσα του ἕνα ζωηρὸν πόθον πρὸς τὴν ζωὴν καὶ δι' αὐτὸ εἰς πάντα κίνδυνον αὐτῆς ἀμύνεται μὲ ὅλη του τὴν δύναμι. Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπεριόριστον ἀγάπην πρὸς πάντα τὰ κτίσματά του καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν ἄνθρωπον, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρνηθῆ καὶ νὰ μὴ θέλη τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ τοῦ πόθου μας; Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ. Ἡ ἁγία μας θρησκεία μᾶς διδάσκει ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ δώσωμεν λόγον τῶν πράξεών μας ἐνώπιόν του. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ δώση λόγον τῶν πράξεών του ὁ ἄνθρωπος δίχως νὰ γίνη ἡ ἀνάστασις τοῦ σώματός του; Θὰ ὑπάρχη βέβαια ἡ ψυχή του ποὺ ζῆ αἰώνια. Ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν ὅ,τι κι' ἂν πράξη ὁ ἄνθρωπος τὸ πράττει μὲ τὴν συνεργασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ἑπομένως εἶναι δίκαιον καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ δώσουν λόγον ἐνώπιον τοῦ ἐπουρανίου δικαστοῦ. Καὶ τὰ δύο συστατικὰ τοῦ ἀνθρώπου (ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα) εὐθύνονται ἐξ ἴσου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Διὰ νὰ μὴ μᾶς μείνη ὅμως καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι κάποτε οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀναστηθοῦμε καὶ ὅτι αὐτὸ διὰ τὸν Θεὸν εἶναι εὔκολον, δι' αὐτὸ καὶ ὁ μονογενής του Υἱὸς ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον μαζὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν του ἔκανε καὶ τὰ θαύματά του, ἔδιδε ἐκ νέου ζωὴν εἰς νεκροὺς διὰ νὰ πεισθῆ ὁ ἄνθρωπος ὅτι τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν Θεόν.

Ὅπως εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀποθάνωμεν, ἔτσι πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι καὶ ὅτι θὰ ἀναστηθῶμεν. Ἐκεῖνος ποὺ ἀνέστησε τὸν ἑαυτόν του καὶ κατενίκησε τὸν θάνατον, θὰ μᾶς ἀναστήση διὰ μίαν νέαν καὶ αἰώνιον ζωήν. Ἔχοντες αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν μας λοιπὸν ὀφείλομεν νὰ μὴ νομίζωμεν τὸν θάνατον ὡς κακὸν ἀνεπανόρθωτον. Ἂς μὴ μᾶς τρομάζη καὶ ἂς μὴ μᾶς πιάνη ὁ φόβος εἰς τὴν ἐμφάνισί του. Μόνον ἂς φροντίζωμεν νὰ κάμνωμεν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἂς γίνωμεν ἀντάξιοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Τότε θὰ πεισθῶμεν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι δι' ἡμᾶς ὑπόθεσις χαρᾶς καὶ ὄχι λύπης. Ἄπειρα παραδείγματα ἔχομεν τοὺς μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι μὲ χαρὰν ἀντίκρυζαν τὸν θάνατον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ Διεθνὴς Ἔκθεσις τῆς Θεσσαλονίκης ἄνοιξε κι' ἐφέτος τὰς πύλας της. Βέβαια θὰ ἦταν ὑπερβολικὸς κανεὶς ἂν ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ κρίσις τὴν ἀφῆκε ἀνεπηρέαστη. Γιατὶ πραγματικὰ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸν ἡ ἔκθεσις ὑστερεῖ καὶ στὸν πλοῦτο τῶν ἐκθεμάτων καὶ στὴν εὐρύτητα τῆς συμμετοχῆς καὶ στὴν ἀθρόα προσέλευσιν κόσμου. Ὁ ἐπισκέπτης θὰ ἰδῇ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ὅτι ἡ κρίσις ποὺ μαστίζει σήμερα τὴν γηραιὰ ἤπειρό μας ἔπληξε καὶ τὴν μοναδική μας ἔκθεσι...

Ἀλλὰ ξεπροβάλλει ἀπ' τὴν ὅλη αὐτὴ κατάστασι τῆς ἐκθέσεως κάτι ἄλλο πολὺ σοβαρό, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ ἐξαχθοῦν συμπεράσματα εὐοίωνα, γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ δυναμικότητα, τὴν Ἑλληνικὴ πρόοδο, τὴν Ἑλληνικὴ ἀντοχὴ ἀπέναντι τῆς θυέλλης ποὺ ἐξερράγη στὴν Εὐρώπη....

Μὰ ἂς ἐκθέσωμε τὰς ἐντυπώσεις μας μὲ τὴ σειρά τους....

Κανένας δὲν θὰ κατηγοροῦσε τὴν Ἑλλάδα ἂν ἐματαίωνε τὴν ἔκθεσί της. Ὁ πόλεμος εἶχεν ἐκραγῆ καὶ ὁ λαὸς θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀξιώσῃ νὰ τὸν ἀφήσουν ἀπερίσπαστο τὴ στιγμὴ αὐτή, νὰ ἐπιδοθῇ, ὑπὸ τὴν δυναμιβόλο πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ — τοῦ κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ — στὸ ἔργο τῆς πάλης πρὸς τὰς διεθνεῖς δυσχερείας!... Κανένας, πολὺ περισσότερο, δὲν θὰ εἶχε τὴν ἀξίωσι νὰ λειτουργήσῃ κι' ἐφέτος ἡ ἔκθεσις....

Ἡ διεύθυνσις ὅμως τῆς ἐκθέσεως, ἐν γνώσει τῶν ἐμποδίων, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ὑπερακοντίσῃ, τὴν ὠργάνωσε. Κι' ἔτσι τὴν Κυριακὴ 24 Σεπτεμβρίου ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ οἱ Ὑπουργοί, ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Μακεδονίας κ. Κυρίμης καὶ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολούδης ἐγκαινίασαν ἐπισήμως τὴν ἔκθεσιν.

Καὶ ὁ κόσμος ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τοὺς ἐκθέτας καὶ τὰ ἐκθέματα... Εἴπαμε πὼς ἡ ἔκθεσις δὲν παρουσίασε βέβαια τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ζωηρότητα τῶν ἄλλων χρόνων!... Αὐτὸ ὅλοι τὸ ἀντελήφθησαν. Καὶ τὰ ξένα περίπτερα καὶ τὰ δικά μας ἦσαν πτωχότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά!... Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ σταθῇ μὲ ὑπερηφάνεια μπροστὰ στὰ Ἐθνικὰ ἐκθέματα. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀτενίσῃ ἔκπληκτος τὰς προόδους τῆς Ἑλληνικῆς παραγωγῆς!... Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ χαρῇ...

Γιατί;

Μὰ εἶναι πάρα - πολλοὶ οἱ λόγοι!....

Βλέπει κανεὶς τὰς προόδους τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας! Βλέπει κανεὶς τὰς προόδους τῆς λαϊκῆς τέχνης, τὰς προόδους τῆς Ἑλλην. βιοτεχνίας, τὰς τεραστίας προόδους τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς... Καὶ ἂν ἡ ἔκθεσις ἦταν ἐφέτος πιὸ πτωχή, τὰ ἐκθέματά της ἦσαν κατὰ ποιότητα, ἐν πολλοῖς, πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο!... Ἐκεῖνος ποὺ ἐπισκέπτεται τὴν ἔκθεσι κατὰ τὰ 14 αὐτὰ συναπτὰ χρόνια τῆς λειτουργίας της, βλέπει πὼς ἁλματωδῶς ἐξελίσσεται ἡ Ἐθνική μας παραγωγή! Καὶ στὰ σημερινὰ ἐκθέματα θὰ ἰδῇ ἀσφαλῶς πὼς ἐφέτος ἡ Ἑλλὰς ἔχει σημειώσει σημαντικὰς καὶ ἀξιολόγους ἐξελίξεις τόσο στὴν παραγωγή, ὅσο καὶ στὴν ὀργάνωσι τῆς καταναλώσεως τῶν Ἑλληνικῶν προϊόντων, καὶ γενικώτερα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου...

Βέβαια στὸ σύντομο αὐτὸ σημείωμα εἶναι ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ παραλείψῃ λεπτομερείας καὶ νὰ περιορισθῇ σὲ γενικότητες.. Μὰ θὰ ἦταν παράλειψις ἐὰν δὲν ἐσημείωνε τὴν ὀργάνωσι τοῦ Ἀθηναϊκοῦ περιπτέρου, οἱ ἐκθέται τοῦ ὁποίου ἐξήντλησαν καθ' ὅλα τὴν καλαισθησία τους, τῆς Μακεδονικῆς βιομηχανίας, τοῦ Α.Σ.Ο., καὶ ὁλόκληρο τὸ «ἀτελείωτο» περίπτερο τῆς Ἐθνικῆς παραγωγῆς καὶ τὸ περίπτερο τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος.

Μέσα σ' αὐτὰ θὰ σημειώσῃ ὁ ἐπισκέπτης δύο παρατηρήσεις... Τὴν ἀνάπτυξιν τῆς λαϊκῆς τέχνης καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Κρητικῆς τέχνης τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῶν Χανίων, καὶ τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα ποὺ εἶχε στὴν γεωργικὴ παραγωγὴ ἡ ὀργάνωσις τῆς γεωργικῆς τάξεως ἀπὸ τὸν μεγάλο Ἀρχηγό μας!... Βλέπεις τὰ γεωργικὰ προϊόντα νὰ παρουσιάζουν ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο βελτίωσιν. Ὅλες οἱ ποιότητες εἶναι καλλίτερες. Τὸ σιτάρι, τὰ δημητριακὰ γενικῶς, ὁ καπνός, ἡ σταφίδα, τὰ καρπούζια, τὰ πεπόνια, καὶ ὅλα γενικῶς τὰ γεωργικὰ προϊόντα ἔχουν ἐπάνω τους τὴ σφραγῖδα τῆς ἐπιμελείας τοῦ γεωργοῦ ποὺ τὰ καλλιεργεῖ καὶ βροντοφωνοῦν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γῆ μπορεῖ νὰ κάμῃ θαύματα ὅταν καλλιεργηθῇ μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα καὶ σύστημα.

Καὶ ἀποδεικνύουν ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο:

Πὼς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ γιὰ τὴν Ἐθνικὴ αὐτάρκεια δὲν ἀποτελεῖ κενὸ λόγο! Πὼς πραγματικὰ ἡ Ἑλληνικὴ γῆ ὅταν τὴν καλλιεργήσωμε ἐντατικὰ μπορεῖ νὰ θρέψῃ ὄχι μόνον τὸ σημερινὸ πληθυσμό, ἀλλὰ δεκάδα ὁλόκληρον ἑκατομμυρίων!...

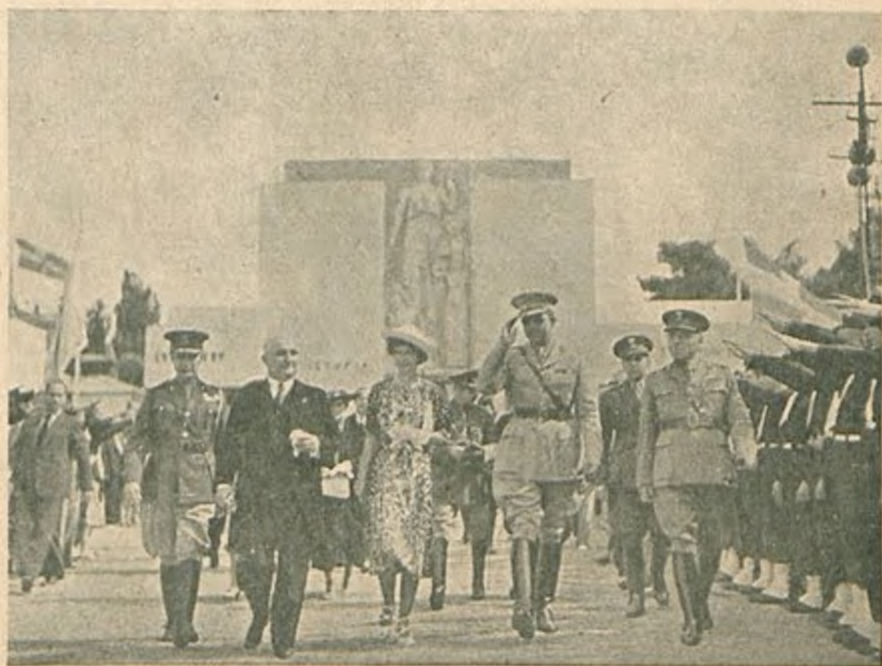
Ἐν συμπεράσματι, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ἔκθεσις, συγκρινομένη πρὸς τὰς προηγουμένας, δὲν ἦτο ἐπιτυχής, αὐτὸ βέβαια εἶναι ἀναμφισβήτητος ἀλήθεια. Μὰ εἶναι ἀλήθεια ἀκόμη πὼς ἂν κανεὶς τὴν κρίνῃ ὄχι ἁπλῶς συγκρίνοντάς την μὲ τὶς ἄλλες, ἀλλὰ λογαριάζοντας καὶ τὶς διεθνεῖς συνθῆκες, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἤνοιξε τὰς πύλας της, δικαίως θὰ βροντοφωνήσῃ πὼς κι' ἐφέτος ἡ Διεθνὴς Ἔκθεσις τῆς Θεσσαλονίκης ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν, μεγαλειτέραν ἀσφαλῶς ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν...

Καὶ βέβαια, ἡ ἔκθεσις τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης εἶναι σήμερα μιὰ τρανὴ ἀπόδειξις πὼς ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ μεγάλη Δρῦς, ποὺ οἱ θύελλες εἶναι δυνατὸν νὰ σπάσουν τοὺς κλάδους της, μὰ οὔτε τὴν τρομάζουν οὔτε τὴν καταβάλλουν...

★

Οἱ ἐπισκέπται τῆς ἐκθέσεως σταμάτησαν μὲ θαυμασμὸ ἐμπρὸς σὲ δυὸ ἄλλα περίπτερα!... Τὸ Κρατικὸ καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας!... Μὰ καὶ γιὰ τὰ δύο ἐπιβάλλεται ἡ ἀφιέρωσις ἰδιαιτέρου σημειώματος.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης ἐξερχόμενοι τῆς Ἐκθέσεως.

ΤΙΜΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ἥτανε στὴν 'Αθήνα ἕνας πλούσιος εὐπατρίδης ποὺ τὸν ἔλεγαν Τίμωνα. Ἥτανε σοφός, εἶχεν ὑπηρετήσει τὴν πατρίδα του κατὰ τοὺς πολέμους ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ ἀπέκτησε ἐκτίμησι, γίνηκε εὐγενὴς καὶ ζοῦσε μὲ τὴν ἀγάπη τῶν συμπολιτῶν του.

Εἶχε φθάσει στὰ γεράματα του, ξεκουραζόντανε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους, ἀλλὰ τὸν ἑαυτόν του δὲν τὸν ἠσθάνετο εὐτυχισμένον. Τὸ γιατί, οὔτε καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἤξευρε.

Κάποτε ποὺ ἀνέβηκε στὸν Ἱερὸ Βράχο νὰ προσφέρη θυσίες στὴ Θεὰ 'Αθηνᾶ εἶδε κατάπληκτος τὴ θεὰ ν' ἀνοίγη τὸ στόμα της καὶ νὰ τοῦ μιλάη:

—Ὦ Τίμων, ἐμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ 'Ολύμπου καταλάβαμε πὼς ἔχεις μεγάλη ψυχὴ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ ἔκαμες στὴ πόλι μου καὶ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τοῦτο ἀποφασίσαμε νὰ σὲ ἀνταμείψωμε μὲ ὅ,τι δήποτε ἐπιθυμεῖς. Θέλεις ν' ἀποκτήσῃς ἀθάνατη ψυχὴ ὅπως κι' ἐμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ 'Ολύμπου;

—Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Τίμων, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μείνω θνητός, μὲ τὴ διαφορὰ νὰ ξέρω σὲ ποιὸ μέρος τῆς σφαίρας ὑπάρχει ἡ πραγματικὴ εὐτυχία.

Καὶ ἡ θεὰ τοῦ ἀπήντησε:

— Μέσα σ' ἕνα δάσος θὰ βρῇς τὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας ποὺ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ. Πήγαινε λοιπὸν νὰ τὸ βρῇς, θὰ τὸ γνωρίσῃς ὅταν ἀκούσῃς τρεῖς φορὲς τὴ φωνὴ τῆς Σειρήνας, ἐκεῖ θὰ ἰδῇς καὶ τρία πολύχρωμα λουλούδια νὰ ξεφυτρώνουν γύρω ἀπὸ τὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας.

Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς νὰ βγαίνουνε ἀπὸ τὸ δένδρο ὡραῖα καὶ δροσερὰ φροῦτα κι' ἕνα ἀπὸ αὐτά, τὸ πιὸ ὄμορφο ἀπ' ὅλα, θὰ σοῦ φανερωθῇ ψηλάθε πάνω σ' ἕνα καμπυλωτὸ κλαδί. Τὸ φροῦτο αὐτὸ θἄχη τὴ θαυματουργὸ δύναμι νὰ δίνη τὴν εὐτυχία σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸ φάη, πρέπει ὅμως νἄχη καλὴ ψυχὴ γιατί ἀλλοίμονό του ἂν ἔχη κακή.

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ σοφὴ Θεὰ σώπασε καὶ μαρμαρώθηκε πάλι.

Ὁ Τίμων ὡστόσο ἀπόμεινε μὲ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ μάθη ποῦ βρισκόντανε τὸ θαυματουργὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας.

Τοῦ κάκου ὅμως περνούσανε οἱ μέρες, περνούσανε οἱ μῆνες, περνούσανε τὰ χρόνια καὶ δὲν τὸ βρῆκε. Τέλος τὸ λησμόνησε γιὰ πάντα. Μὰ ὁ Τίμων σὰν εὐγενὴς καὶ φιλόξενος ποὺ ἥτανε φυσικὰ ἀποκτοῦσε καὶ περισσοτέρους φίλους καὶ τοὺς δεχότανε μὲ προθυμία στὸ σπίτι του, τοὺς προσέφερε γεύματα κι' ἔτσι πάντα τὸ σπίτι του ἥτανε γεμᾶτο ἀπὸ φτωχοὺς καὶ πλουσίους, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἄλλοι ἥτανε καλοὶ καὶ ἄλλοι κακοί.

Μιὰ μέρα ἕνας ζωγράφος χάρισε στὸν Τίμωνα ἕνα ἔργο του καὶ ὁ Τίμων γιὰ ἀνταμοιβὴ τοῦ ἔστειλε σαράντα χρυσᾶ τάλαντα.

Μιὰν ἄλλη μέρα παρουσιάσθηκε μιὰ γυναῖκα καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς δώση ἕνα ποσὸν χρήματα γιὰ ν' ἀποφυλακίσῃ τὸν ἄνδρα της καὶ ὁ Τίμων τῆς ἔδωσε ὅ,τι τοῦ ἐζήτησε. Μιὰν ἄλλη πάλι μέρα ἦλθεν ἕνας φίλος του καὶ τοῦ ζήτησε δανεικὰ γιὰ νὰ κτίση τὸ σπίτι του καὶ ὁ Τίμων τοῦ ἔδωσε ὅ,τι τοῦ ζήτησε. Τέλος ὁ Τίμων ἔδιδε πάντοτε μὲ προθυμίαν ὅ,τι τοῦ ζητούσανε καὶ ποτὲ δὲν ἔλεγε ὄχι.

Μιὰ μέρα ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Τίμωνα, ὁ Φίλιππος, τοῦ εἶπε:

—Ἀφέντη μου πρόσεξε καλὰ γι' αὐτὰ ποὺ κάνεις στὸν κόσμο, γιατὶ θὰ τὴν πάθῃς καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως καὶ χρεωκοπήσῃς. Καὶ πράγματι δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ καλὸς Τίμων χρεωκόπησε καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ πουλήση τὰ ἀπέραντα κτήματά του ποὺ φθάνανε ἴσα μὲ τὴ Σπάρτη γιὰ νὰ πληρώση τὰ χρέη του κι' ἔτσι ὁ καλόψυχος Τίμων ἔμεινεν ἀπένταρος.

Δὲν στενοχωρήθηκε ὅμως καθόλου γι' αὐτό, ἀλλὰ συλλογίσθηκε πὼς κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους του θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήση. Καὶ στέλνει τότε τὸν πιστό του δοῦλο τὸ Φίλιππο νὰ πάη νὰ ζητήση βοήθεια ἀπὸ τοὺς φίλους του ἐκείνους ποὺ κάποτε κι' αὐτὸς εὐεργέτησε. Καὶ ὁ Φίλιππος πῆγε τότε σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀπεφυλάκισε καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσι, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε νὰ ξαναγυρίσῃ ἄλλη μέρα.

Πῆγε ὕστερα στὸ ζωγράφο κι' ἐκεῖνος τοῦ λέει:

— Λυποῦμαι πολύ, ἂν ἤρχεσο χθὲς θὰ σοῦ ἔδιδα πολλὰ χρήματα.

Πηγαίνει καὶ σὲ κεῖνον ποὺ πῆρε τὸ δάνειο καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπήντησε:

— Χρεωκόπησα καὶ πούλησα τὸ νεόκτιστο σπίτι μου.

Τότε ὁ Τίμων ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ἀπονία τοῦ κόσμου ἀπεφάσισε νὰ πάη νὰ κατοικήσῃ μακρυὰ στὴν ἐξοχὴ μὲ τὸν ὑπηρέτη του Φίλιππο. Κι' ἔτσι καὶ οἱ δυό τους πήρανε τὸ δρόμο πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας περπατῶντες καὶ διαβαίνοντες ἀνθισμένους κάμπους καὶ ἡλιόλουστους λόφους.

Μόλις φθάσανε στὴ Γλυφάδα μπήκανε μέσα στὰ πεῦκα γιὰ νὰ βροῦνε καταφύγιο καὶ νὰ μείνουνε ἐκεῖ.

Κάτω ἀπὸ ἕνα ἐξωτικὸ μεγάλο δένδρο στήσανε τὴ σκηνή τους καὶ μείνανε ἐκεῖ ἐννηὰ μῆνες τρώγοντας μοναχὰ διάφορα χόρτα ἄγρια, φροῦτα καὶ ψάρια. Ἐκεῖ συχνὰ πυκνὰ μιλούσανε γιὰ τὰ διάφορα παράξενα τοῦ κόσμου, μὰ ὁ Τίμων τὰ βράδυα συνήθιζε νὰ πηγαίνῃ στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ νὰ κάθεται σ' ἕνα βράχο ἀκούγοντας τὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων, καὶ τὴ νύχτα ποὔλαμπε τὸ φεγγάρι αὐτὸς ἔμεινε πολλὲς φορὲς ξάγρυπνος θωρῶντας τ' ἀστέρια ποὺ ἄλλα βγαίνανε στὸν οὐρανὸ κι' ἄλλα σβύνανε. Κι' ἔτσι συλλογισμένος θυμώτανε καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

— Μέσα σ' ἕνα δάσος θὰ βρῇς τὸ δένδρο τῆς εὐτυχίας.

Μιὰ βραδυὰ ποὺ συλλογισμένος κύτταζε πρὸς τὴ θάλασσα, ξάφνου ἀκούει τρεῖς φορὲς τὴ φωνὴ τῶν σειρήνων. Ἦσαν ἀπαράλλαχτες σὰν τὶς σειρῆνες ποὺ κάποτε φάνηκαν μπροστά του, ἴδια τοῦ χαμογέλασαν κι' ὕστερα βούτηξαν καὶ χάθηκαν μέσα στ' ἁλμυρὰ κύματα.

Τότε ὁ Τίμων θυμήθηκε τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπεν ἡ 'Αθηνᾶ. Γυρίζει λοιπὸν στὸ μέρος τοῦ καταφυγίου του καὶ βλέπει τὰ τρία ἀγριολούλουδα ποὺ φυτρώνανε γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο δένδρο. Ἀμέσως ἔνοιωσε πὼς ἐκεῖνο εἶναι τὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας κι' ἀνέβηκε ἐπάνω ὁ ἴδιος γιὰ νὰ κόψη τὸ θαυματουργὸ φροῦτο. Μόλις τὄκοψε καὶ τὄφαγε ἔγινε τὸ θαῦμα. Μποροῦσε ν' ἀποκτήσῃ ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε σὲ μιὰ μόνη στιγμή. Ἤθελε χρυσάφι, δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀγγίξη τὶς πέτρες κι' ἀμέσως γινόντανε μαλαματένιες. Ἤθελε κάποιο πρόσωπο νὰ φανῇ μπροστά του, ἀμέσως νάτο καὶ παρουσιάσθηκε. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Τίμων ἔκαμε πλούτη καὶ πλούτη. Μόλις τὸ μάθανε οἱ φίλοι του πήγαν ὅλοι νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν σὰν καὶ πρῶτα ἐκεῖ στὸ δάσος, καὶ αὐτὸ ἔφερε νέες στενοχώριες στὸν Τίμωνα, ἀλλὰ εὐτυχῶς ποὺ χάθηκε ἡ θαυματουργὸς δύναμις ἀπὸ τὸ δένδρο, καὶ ἔτσι τὸν ἄφησαν ἥσυχο οἱ φίλοι.

Τὸ ἄλλο καλοκαῖρι μὲ τοὺς νέους καρποὺς νά σου καὶ παρουσιάσθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του ἐκείνους ποὺ ἀρνηθήκανε νὰ βοηθήσουνε τὸν Τίμωνα τότε ποὺ δυστύχησε. Μὰ ὁ Τίμων τὸν δέχθηκε μετὰ χαρᾶς καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται γιὰ τὸ δένδρο τῆς Εὐτυχίας.

—Ἀνέβα στὴν κορφὴ τοῦ δένδρου καὶ κόψε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ καμπυλωτὸ κλαρὶ καὶ φάγε τὸ θαυματουργὸ ἐκεῖνο φροῦτο καὶ θ' ἀποκτήσῃς τὴν Εὐτυχία.

Ὁ φίλος τότε μ' εὐκολία σκαρφάλωσε στὸ δένδρο, καὶ μόλις ἅπλωσε τὸ χέρι του νὰ πιάσῃ τὸ θαυματουργὸ φροῦτο, τὸ καμπυλωτὸ κλαρὶ μεταμορφώθηκε σὲ κρεμάλα ἀμέσως, τοῦ περιτυλίγεται στὸ λαιμὸ καὶ τὸν πνίγει. Τὸ ἴδιο ἐπάθανε καὶ οἱ ἄλλοι ἀχάριστοι φίλοι τοῦ Τίμωνος.

Σὰν ἀκούσθηκε στὸν κόσμο τὸ τί ἐπάθανε οἱ ἀχάριστοι φίλοι τοῦ Τίμωνος, κανεὶς δὲν ξαναζύγωσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ γιατὶ φοβούντανε μήπως πάθουν τὸ ἴδιο κακό.

Μὰ ὅσο περνούσανε τὰ χρόνια ὁ κόσμος ξέχασε πλέον τὸν Τίμωνα καὶ κανένας δὲν ἤξευρε τί ἀπέγινε.

Πέρασαν χρόνια, πέρασαν αἰῶνες. Κάποτε ποὺ ἕνας Ἀμερικανὸς ἀρχαιολόγος ἐνεργοῦσε ἀνασκαφὰς στὴ Γλυφάδα ἀνεκάλυψε τυχαίως μιὰ πέτρα μὲ ἐπιγραφή. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα γράμματα ποὺ ἦσαν χαραγμένα μποροῦσε νὰ διαβάσῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Τίμωνος. Ἡ ἐπιγραφὴ ἀκοῦστε τί ἔλεγε:

«Τὴν εὐτυχία δὲν μπορεῖ νὰ τὴν βρῇ κανένας οὔτε στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, οὔτε μέσα στὸ περιβόλι τῆς φύσεως, ἂν ἴσως πρῶτα δὲν παρασκευάσῃ τὴ συνείδησί του νὰ τὸν ὁδηγήσῃ πρὸς τὸ τέλειον».

Ι. Καΐμης

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

«Σεῖς θὰ πάρετε τὴ σημαία τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν καὶ θὰ τὴν φέρετε πάρα πέρα, ἕως ὅτου ἀρκέση ὁ βίος σας, διὰ νὰ τὴν παραδώσετε εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ποὺ καὶ αὐτὲς θὰ τὴν πᾶνε πάρα πέρα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια ἡ κόρη, ἡ γυναῖκα, δὲν καταπιάνονταν μὲ ἐθνικὰ ἰδανικὰ καὶ σύμβολα. Οἱ μεγαλύτεροί της ἔλεγαν πὼς μόνο ὑπόθεσι τοῦ ἀγοριοῦ ἤτανε ὅλα αὐτὰ κι' ἀκόμα ἔλεγαν ὅτι ἡ γυναῖκα ζῆ γιὰ νὰ ὀμορφαίνη τὴ ζωή. Ὅμως σήμερα δὲν μᾶς ἀρκεῖ ἡ ὀμορφιὰ τῆς ζωῆς, μᾶς χρειάζεται καὶ ἡ γνῶσι τοῦ βάθους τῆς ζωῆς καὶ ἡ σημασία της. Γιατὶ σήμερα, μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936, ἀποκτήσαμε τὴν ἀναγκαία συνείδησι ὅτι ἡ ζωή μας δὲν εἶναι μόνο κάτι παρὸν καὶ πρόσκαιρο, ἀλλὰ κάτι αἰώνιο καὶ ἀπέραντο. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν καὶ ἡ γυναῖκα νὰ ἀρκεσθῆ στὴν ἐπιφάνεια, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ τὸ βάθος.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἀρχηγὸς τὴν καθιστᾶ σὲ ὅλα κοινωνὸ καὶ σύντροφο στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες τοῦ συνόλου, στὰ δικαιώματα καὶ στὰ καθήκοντα, στὴ γνῶσι καὶ στὴν κατανόησι ὅλων ἐκείνων τῶν ἰδανικῶν καὶ συμβόλων, ποὺ κυβερνᾶνε τὴν σημερινὴ ἐθνικὴ ψυχή. Γιατὶ ἐθνικὴ ψυχὴ σημαίνει ἡ ψυχὴ ὅλων ἐκείνων τῶν γενεῶν ποὺ ἀπετέλεσαν, ἀποτελοῦν καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὸ Ἔθνος.

Νέο κορίτσι,

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἱερά μας ἐθνικὰ σύμβολα εἶναι καὶ ἡ σημαία. Πόσοι ἀγῶνες, πόσο αἷμα δὲν χρειάστηκε γιὰ νὰ μπορέση τὸ γαλανόλευκο αὐτὸ κομμάτι νὰ κυματίζη σήμερα χαρούμενο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Οἱ κλέφτες κι' οἱ ἀρματωλοὶ τῆς ἔδωσαν τὸν γαλανὸ τῆς Ἑλλάδος οὐρανό, τὴν ὡραιότητα αὐτὴ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος. Τῆς ἔδωσαν καὶ τὸν λευκὸ σταυρό, πίστι ἄσειστη στὶς χιονισμένες τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν κορφές. Ἔβαλαν μέσα στὸ σύμβολο αὐτὸ τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ τῶν αἰώνων, ποὺ μέσα ἀπὸ τὴν μαύρη σκλαβιὰ τὴν σκοτεινή, ἔτεινε πλατυφτέρουγη πρὸς τὸν οὐρανό, καρτερῶντας ἀκούραστη τὴν ἀπελευθέρωσι. Μιὰ φορὰ τὸ 1821 στὶς 25 Μαρτίου ὑψώθηκε καὶ ἀλάλαξαν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ οἱ ψυχές. Καὶ τώρα πάλι, μετὰ τὴν 4η Αὐγούστου 1936, στήθηκε μ' ὅλη τὴν αἴγλη ποὺ τῆς χάρισεν ὁ Ἐλευθερωτής μας ἀπὸ τὴν σκλαβιὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς συνειδήσεως. Ὅταν βλέπης ἡ κρατᾶς τὴν σημαία ἂς σὲ πλημμυρίζη ἡ ἱερὰ ἐκείνη συγκίνησι ποὺ θὰ σοῦ χαρίση τὴν αὐταπάρνησι γιὰ κάθε θυσία στὸ Ἔθνος καὶ στὴν Πατρίδα. Σύ, μητέρα, θὰ ἐμβάλης τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ ἀνώτατο αὐτὸ σύμβολο καὶ στὸ παιδί σου. Ὅμως πρέπει τώρα ἡ ἴδια πρῶτα νὰ τὴν αἰσθανθῆς. Μόνο λαοὶ ποὺ σέβονται τὰ σύμβολά τους ζοῦν καὶ μεγαλουργοῦν.

Σ. Καρ.

ΚΑΝΗΦΟΡΟΙ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν «Πενθεσίλεια», ποὺ παίχθηκε στὶς γιορτὲς τῆς 4ης Αὐγούστου ἐφέτος ἀπὸ τὴν Ε. Ο. Ν. μὲ τὴν πρωτοβουλία τῆς ἀκούραστης Διοικητρίας Θηλέων κ. Λ. Μαντζούφα μᾶς κάνει νὰ μὴ ξεχνοῦμε τὴν ψυχικὴ ἐκείνη χαρὰ ποὺ νοιώσαμε. Μειλίχια καὶ ὡραία ἔρχεται νὰ γλυκάνη καὶ νὰ μαλακώση τὸ κάθε τι ἡ παρουσία τῶν κανηφόρων παρθένων.

Βλέποντας τὴν εἰκόνα αὐτὴ ἀναγνωρίζουμε τὶς Ἑλληνίδες ἐκεῖνες ποὺ ζοῦν μέσα μας. Λιγνὲς σὰν τὰ κρίνα, ἀπαλόγραμμες σὰν τοὺς γύρω λόφους, χαριτωμένες σὰν τὸ τοπίο μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦν, σοβαρὲς σὰν τὴν παράδοσί τους, ἀποδίδουν ἐδῶ τὴν ἀληθινὰ ἑλληνικὴ γυναῖκα, ποὺ ἡμέρωνε ὅ,τι καὶ νὰ πλησίαζε. Ποτισμένη ἀπὸ τὴν ὡραιοπάθεια τῆς ἐποχῆς της, δρᾶ, κινεῖται σύμφωνα μὲ τὸν ἐσωτερικό της κόσμο.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καλὰ βαλμένες καὶ ψυχολογικὰ ἐπιτυχημένες στὸ ἔργο. Ἐκεῖ εἶναι ἡ Ἑλληνίδα ἀληθινή. Ὅσες φορὲς τὴν κυττάζομε θὰ μᾶς γεννᾶ τὴν ἱερὴ συγκίνησι.

τῶν ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ μας

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Τὸ ξεθωριασμένο κέντημά σας.

Συμβαίνει πολλὲς φορὲς ἕνα μας κέντημα, χρωματιστὸ προσκέφαλο ἢ τραπεζομάνδηλο, δισκόπανο ἢ φόρεμα, ἐνῷ εἶναι κεντημένο μὲ ἠγγυημένες κλωστὲς νὰ χάση τὰ λαμπερά του χρώματα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν τὸ μεταχειρισθήκαμε καλά.

Πάρετε ἕνα ἄσπρο, λινὸ ὕφασμα, βρέξετέ το μὲ ξειδόνερο καὶ βάλετέ το ἀπὸ τὴν ἀνάποδη στὸ κέντημα. Ἔπειτα σιδερώσατέ το μὲ περισσότερο ζεστὸ σίδερο καὶ ὡς ποὺ νὰ στεγνώση τὸ βρεμμένο ὕφασμα.

Τὰ χρώματα παρουσιάζονται πάλι ζωηρὰ καὶ τὸ ὡραῖο ἐργόχειρο εἶναι σὰν νὰ βγῆκε νέο καὶ ὡραῖο, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὰ λεπτά σας χεράκια.

Τὸ κρέας σας.

Πολλὲς φορὲς ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀπὸ ἄγνοια ἡ οἰκοδέσποινα δὲν προσέχει τὸ σαββατιανό της κρέας, μάλιστα ὅταν δὲν ἔχῃ ψυγεῖο. Τὸ κρέας πρέπει νὰ κρεμασθῇ χωρὶς ν' ἀκουμπᾷ πουθενὰ σ' ἕνα δροσερό, ἀγερικὸ μέρος καὶ μάλιστα τυλιγμένο σὲ τοῦλι ἢ γάζα γιὰ νὰ μὴ τὸ πειράξουν οἱ μυῖγες. Ὅταν τὸ ἀποθέση κανεὶς πρόχειρα πάνω σὲ πιάτο ἂς τὸ βάζῃ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ δέρματος γιὰ νὰ μὴ βγάζῃ ζουμί. Ποτὲ νὰ μὴ τὸ βάζετε πάνω σὲ σανίδι. Ἑτοιμασμένο κρέας γιὰ ψήσιμο τυλίγετέ το μὲ πανὶ βρεμμένο σὲ ξεῖδι. Κυνῆγι πουλιὰ ἀφήνετέ τα μὲ τὰ φτερά των, μόνο βγάζετε τὰ ἐντόσθια, στεγνώνετε τὸ ἄνοιγμα μὲ μιὰ πετσέτα, βάλετε πιπέρι, σχῖνο ἢ βάγια καὶ κρεμάστε το μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἐπάνω σὲ δροσερὸ μέρος. Ὅταν θέλετε νὰ φυλάξετε τὸ κυνῆγι γιὰ περισσότερες ἡμέρες τυλίξατέ το σὲ πανὶ βρεμμένο μὲ ξεῖδι, ποὺ φροντίζετε νὰ ἀνανεώνετε κάθε τέσσαρες ὧρες.

Σπανάκι στὸ φοῦρνο.

Τώρα βγαίνει πάλι τὸ φθινοπωρινὸ σπανάκι. Ξέρουμε ὅτι τὸ σπανάκι εἶναι πλούσιο σὲ σίδηρο καὶ σὲ ἄλλες πολλὲς θρεπτικὲς οὐσίες ἢ βιταμῖνες, ὅπως τὶς λέγει ἡ σημερινὴ βιοχημεία. Ἂς φροντίσουμε λοιπὸν τώρα σὰν καλὲς νοικοκυρὲς νὰ μὴ τὸ ξεχνοῦμε.

Παίρνουμε ἀνάλογο μὲ τὰ πρόσωπα σπανάκι — 300 δράμια τὴ μερίδα — τὸ βράζουμε μὲ ἁλάτι καὶ μπόλικο νερὸ καὶ τὸ περνοῦμε μὲ βούτυρο ἀρκετό. Ἕνα κρεμμύδι τριμμένο καθὼς καὶ δυὸ ντομάτες, ἀνακατεύουμε μὲ δυὸ αὐγὰ γιὰ τὴ μερίδα καὶ τυρὶ τριμμένο. Πιπέρι, ἁλάτι.

Τὸ μισὸ μῖγμα ἀνακατεύουμε καλὰ μὲ τὸ ψιλοκομμένο σπανάκι, ποὺ τὸ χύνουμε σὲ ἀνάλογο ταψάκι. Ἀπὸ πάνω τὸ περιχύνουμε μὲ τὸ ἄλλο μῖγμα καὶ τοῦ ρίχνουμε ἀκόμη ἕνα στρῶμα τριμμένο τυρί. Τὸ ἀφήνουμε στὸ φοῦρνο ὥσπου νὰ κοκκινίση καλὰ ἡ ἐπιφάνεια. Τὸ σερβίρουμε ζεστὸ μὲ κρέας ψητὸ ἢ καὶ μόνο. Γιὰ παιδιὰ ἀποτελεῖ μιὰ θαυμασία τροφή.

ΜΙΑ ΛΕΠΤΗ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΜΠΛΟΥΖΑ

Πλησιάζει τὸ φθινόπωρο. Τὸ κοστοῦμι, τὸ ταγιὲρ θὰ ἐμφανισθῇ σὲ λίγο καὶ ἡ μπλοῦζα κάτω ἀπὸ τὴν κομψὴ ζακέτα θὰ παίξῃ πάλι μεγάλο ρόλο.

Μιὰ θαυμασία μπλουζίτσα, ποὺ μποροῦν νὰ ἑτοιμάσουν τὰ προκομμένα σας χεράκια, μὲ μόνα ὑλικὰ ψιλὸ μαλλάκι σὲ χρῶμα παστέλ, μὲ χοντρὲς βελόνες καὶ μὲ...

ἐπιμέλεια καὶ προκοπή. Τὰ δύο τελευταῖα ὑλικὰ εἶναι ἀπαραίτητα.

Καὶ πόσο πιὸ μεγάλη εὐχαρίστησι μᾶς φέρει κάτι, ποὺ ἐργασθήκαμε μόνες μας καὶ μὲ πόση περηφάνεια τὸ δείχνουμε στὴ φίλη μας.

Οἱ σκοῦρες στρογγυλὲς μπουτουνιέρες, μέσα ἀπὸ τὶς ὁποῖες περνᾷ ἡ στενὴ πλεχτὴ κορδελλίτσα, δίνει στὴ μπλοῦζα μιὰ νότα ἀσυνήθιστη καὶ πολὺ εὐγενική. Καλὴ ἐπιτυχία λοιπὸν ἀγαπημένα καὶ προκομμένα μας κορίτσια.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Κάποια μέρα στὸ Παρίσι, ὁ ἐργατικὸς Γερώνυμος Μπερμπερῆς βρῆκε στὴ λεωφόρο Μπαρτέγι ἕνα ἔκθετο ἀγοράκι πέντε μηνῶν, τὸ ὁποῖον παρέδωσε στὴν Ἀστυνομία. Ἀπὸ τὰ ἐσώρουχά του, τὸ μωρὸ ἐφαίνετο νὰ ἀνήκη σὲ πλούσια οἰκογένεια, ἀπὸ τὴν ὁποία ἴσως νὰ τὸ εἶχαν κλέψει ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν συμφέρο νὰ τὸ ἐξαφανίσουν.

Ὁ Μπερμπερῆς σκέφθηκε, ὅτι ἂν καμμιὰ μέρα οἱ γονεῖς ἀναζητήσουν τὸ παιδί τους, ἔχει νὰ κερδίσῃ πολλὰ ἀπὸ τὴ διατροφή του. Ἐζήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία νὰ τὸ κρατήσῃ καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ ὑπευθύνως. Μετὰ ὀκτὼ ὅμως ἔτη, ὁ Μπερμπερῆς συνεπείᾳ δυστυχήματος, ποὺ ὑπέστη σὲ μιὰ οἰκοδομὴ ποὺ εἰργάζετο, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό του μὲ πολὺ μικροὺς πόρους. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ περισσότερο τὸν μικρὸ καὶ νὰ τὸν διατρέφῃ, ἐσκέφθη, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ μικροῦ Ρεμῆ, ὅπως τὸν εἶχαν βαπτίσει, καὶ τὰς διαμαρτυρίας τῆς ψυχομάνας του τῆς Μπερμπερίνας, νὰ τὸν δώσῃ κάπου.

Ὁ Μπερμπερῆς βρῆκε ἕνα πλανόδιο Ἰταλὸ θιασάρχη, τὸν Βιτάλη, καὶ τοῦ παρέδωσε ἀντὶ ἐνοικίου σαράντα δραχμ. τὸν χρόνο τὸν Ρεμῆ, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ, ἀπὸ μιὰ συζήτησι τοῦ Μπερμπερῆ μὲ τὴν Μπερμπερίνα, εἶχε μάθει τὴ θλιβερή του ἱστορία. Ὁ Βιτάλης μὲ τὸν ὑπαίθριο θίασό του, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μιὰ τετραπέρατη μαϊμοῦ καὶ τρία σκυλιά, ἔδιδε παραστάσεις γυρίζοντας ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Σιγά - σιγὰ ὁ Ρεμῆς ἐλάμβανε μέρος στὶς παραστάσεις αὐτὲς καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Βιτάλη καὶ μαθήματα ἅρπας. Μιὰ μέρα ὅμως ὁ Βιτάλης συνελήφθη ἀπὸ ἕνα ἀστυφύλακα διότι ἔπαιζε ἄνευ ἀδείας καὶ κατεδικάσθη εἰς δίμηνον φυλάκισιν. Ἔρημος καὶ ἀπροστάτευτος ὁ Ρεμῆς, γύριζε μὲ τὸ μικρό του θίασο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ προσπαθῶντας νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του, δίνοντας παραστάσεις.

Παντοῦ ὅμως τὸν ἔδιωχναν. Στὴν ἀκροθαλασσιὰ τῆς Τουλούζης εἶχε ἀγκυροβολήσει μιὰ μικρὰ θαλαμηγὸς ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ κατοικία τοῦ μικροῦ παραλυτικοῦ Ἀρθούρου καὶ τῆς μητέρας του. Ἡ τελευταία καλεῖ τὸν Ρεμῆ νὰ δώσῃ μιὰ παράστασι γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸν μικρὸ παραλυτικό. Γυιὸς καὶ μητέρα, ποὺ συμπαθοῦν ἐν τῷ μεταξὺ τὸν Ρεμῆ, μαθαίνουν τὴ θλιβερή του ἱστορία καὶ συγκινοῦνται. Τοῦ προτείνουν νὰ τὸν πάρουν μαζί των στὰ ταξίδια των μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ ἀπεφυλακίζετο ὁ κύριός του καὶ ὁ Ρεμῆς δέχεται προθύμως. Ὁ Ρεμῆς μὲ τὸ μικρό του θίασο ταξιδεύει μὲ τὸ γιῶτ τῆς κ. Μίλλιγκαν καὶ μαθαίνει ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Ἀρθούρου εἶχε καὶ ἄλλο παιδὶ ποὺ μυστηριωδῶς τῆς εἶχαν κλέψει ὅταν ἦτο μωρό. Ἐπὶ δύο μῆνας ὁ Ρεμῆς πέρασε μιὰ ζωὴ ὠνειρεμένη. Δυστυχῶς ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκογένεια Μίλλιγκαν καὶ τὴν ὡραία ζωὴ ποὺ περνοῦσε, διότι ὁ προστάτης του εἶχεν ἀποφυλακισθῆ.

Μὲ ψυχικὴ ὀδύνη ὁ μικρὸς Ἀρθοῦρος καὶ ἡ μητέρα του ἀναγκασθήκανε νὰ παραδώσουνε τὸν Ρεμῆ στὸν προϊστάμενό του, στὸν ὁποῖον εἶχαν προτείνει νὰ πληρώσουν τὰ ὅσα εἶχε δώσει στὸν Μπερμπερῆ καὶ νὰ τὸν κρατήσουν. Ὁ Βιτάλης δὲν ἐδέχθη καὶ ὁ Ρεμῆς τὸν ἠκολούθησε.

Μετὰ μακρὰν καὶ περιπετειώδη περιπλάνησι στὰ διάφορα χωριὰ τῆς Γαλλίας, ὅπου ἔδιδαν παραστάσεις, ὁ Βιτάλης μὲ τὸν Ρεμῆ γύρισαν στὸ Παρίσι ναυάγια οἰκονομικῶς, διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἡ τετραπέρατη μαϊμοῦ καὶ τὰ δύο σκυλιὰ εἶχαν ψοφήσει καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ δώσουν πλέον παραστάσεις. Καὶ ὁ μὲν Βιτάλης ἀπεφάσισε νὰ παραδίδῃ μαθήματα ἅρπας διὰ νὰ ζήσῃ. Γιὰ τὸν Ρεμῆ δὲ φρόντισε νὰ τοῦ βρῇ θέσι σ' ἕνα συμπατριώτη του, τὸν Γαροφόλη. Ὁ Γαροφόλης αὐτὸς ἦτανε ἀπαίσιος τύπος ἐκμεταλλευτοῦ παιδιῶν, ποὺ τὰ ἔστελνε στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ ζητιανεύουν. Ἀλλοίμονο δὲ ἂν δὲν τοῦ ἔφερναν τὰ ποσὰ ποὺ εἶχεν ὁρίσει τοῦ καθενός. Τὰ τσάκιζε στὸ ξύλο καὶ τὰ κοίμιζε σχεδὸν νηστικά. Εὐτυχῶς ὁ Βιτάλης παρέστη σὲ μιὰ τέτοια σκηνὴ ἀγρίου ξυλίσματος, σκέφθηκε ὅτι καὶ ὁ Ρεμῆς θὰ ὑπέφερε τὰ ἴδια καὶ δὲν τὸν ἄφηκε στὸν ἀπαίσιο ἄνθρωπο. Πῆρε ἀμέσως τὸν Ρεμῆ καὶ φύγανε.

Ἀλλὰ δὲν εἴχανε ποῦ νὰ κοιμηθοῦνε. Ἀπεφάσισαν νὰ πᾶνε νὰ πλαγιάσουν σὲ κάποιο λατομεῖο ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκανε κρύο ἀνυπόφορο. Μέσα στὸ σκοτάδι χάσανε τὸ δρόμο καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κοιμηθοῦν στὴν αὐλόπορτα ἑνὸς περιβολιοῦ ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο τους. Τὸ πρωῒ ὁ περιβολάρης Πέτρος Ἀκὲν βρῆκε τὸν μὲν Βιτάλη νεκρὸ ἀπὸ τὸ κρύο, τὸν δὲ Ρεμῆ ἀναίσθητο. Ὁ ἀγαθὸς περιβολάρης ἔθαψε διὰ τῆς ἀστυνομίας τὸν Βιτάλη καὶ περιέθαλψε τὸν μικρὸ Ρεμῆ ποὺ τὸν προσέλαβε στὴν ὑπηρεσία του. Δυὸ χρόνια τὸ δύστυχο παιδὶ περνοῦσε πολὺ εὐτυχισμένα. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀκὲν εἶχε τὸν Ρεμῆ σὰν παιδί της. Δυστυχῶς ἡ κακή του μοῖρα τὸν κατεδίωξε καὶ ἐδῶ. Ὁ Πέτρος Ἀκέν, ὕστερα ἀπὸ τρομερὴ θεομηνία, κατεστράφη οἰκονομικῶς, ἡ οἰκογένειά του διεσπάρη σὲ διαφόρους συγγενεῖς καὶ ὁ Πέτρος ἐφυλακίσθη διὰ χρέη. Ὁ Ρεμῆς πῆρε καὶ πάλι τὴν ἅρπα του καὶ βγῆκε στοὺς δρόμους νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του τραγουδῶντας. Πρὶν ὅμως ριφθῇ ἐκ νέου στὴ βιοπάλη, ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸν Πέτρο Ἀκὲν στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι χωρὶς νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι. Ἡ συνάντησίς των ὑπῆρξε συγκινητική. Ὁ Ρεμῆς φεύγοντας τοῦ ὑπεσχέθη νὰ τὸν ἐπισκέπτεται τακτικὰ καὶ νὰ τοῦ πηγαίνῃ νέα ἀπὸ τὰ παιδιά του, ποὺ εἶχαν πάει στὴ θεία Κατερίνα στὸ Νιβερναὶ καὶ σ' ἄλλους συγγενεῖς.

— Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, παιδί μου, γι' αὐτὸ ποὺ εἶπες! ἐφώναξε. Ἔχεις καρδιὰ ἐσὺ κι' εἶναι βέβαιο πὼς δὲν σοῦ τὴ δίνει ἡ ἡλικία!

Καθὼς ἤμαστε μόνοι στὸ ἐντευκτήριο, καθισμένοι πλάϊ - πλάϊ σ' ἕνα πάγκο ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἕνα μόνο λόγο θὰ σοῦ πῶ τώρα, ἐξηκολούθησε ὁ πατέρας: Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ, καλό μου παιδί!

Μείναμε κι' οἱ δυὸ λίγες στιγμὲς σιωπηλοί. Ἡ ὥρα ὅμως εἶχε περάσει κι' ἦρθε ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

Ἄξαφνα ὁ πατέρας ἔψαξε στὴν τσέπη τοῦ γελέκου του κι' ἔβγαλε ἕνα ἀσημένιο ρολόϊ, δεμένο ἀπὸ μιὰ κομπότρυπα μ' ἕνα πέτσινο λουράκι.

— Δὲν θέλω νὰ χωρισθοῦμε, μοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ σοῦ δώσω κι' ἐγὼ κάτι τί, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι. Νά, πάρε τὸ ρολόϊ μου, σοῦ τὸ χαρίζω.

Τὸ κύτταξε μιὰ στιγμὴ κι' ἐπρόσθεσε μελαγχολικά:

— Δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία, γιατί, ἐννοεῖς, ἂν εἶχε, θὰ μ' ἀνάγκαζαν νὰ τὸ πουλήσω. Οὔτε πηγαίνει τόσο καλὰ καὶ κάπου - κάπου πρέπει νὰ τὸ σπρώχνῃ κανεὶς μὲ τὸ δάχτυλο. Μ' ἀδιάφορο! Αὐτὸ ἔχω κι' αὐτὸ σοῦ χαρίζω.

Μιλῶντας ἔτσι, μοῦ τὄβαλε στὸ χέρι. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ δυσκολευόμουν νὰ δεχθῶ ἕνα τόσο ὡραῖο δῶρο, ἐπρόσθεσε μελαγχολικά:

— Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ βλέπω ἐδῶ τὴν ὥρα· ὁ καιρὸς ἐδῶ μέσα εἶναι ἀργοκίνητος· θὰ πέθαινα ἂν τὸν μετροῦσα... Στὸ καλό, Ρεμῆ μου! Φίλησέ με ἄλλη μιὰ φορά. Εἶσαι καλὸ παιδί. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ εἶσαι πάντα!

Μοῦ φαίνεται πὼς μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ μὲ πάῃ ὡς τὴν πόρτα. Μὰ ὅ,τι ἔγινε, ὅ,τι εἴπαμε τὴν τελευταία στιγμή, ἡ μνήμη μου δὲν τὰ κράτησε. Ἤμουν τόσο συγκινημένος!

Τὸ μόνο ποὺ θυμᾶμαι ἀπ' αὐτὸ τὸν χωρισμὸ εἶναι μιὰ ἀποχαύνωσις, ἕνας ἐκμηδενισμός, ποὺ μ' ἐκυρίευσε ὁλόκληρο, ὅταν βρέθηκα πάλι στὸ δρόμο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μοῦ φαίνεται πὼς ἔμεινα πολλὴ - πολλὴ ὥρα ἐκεῖ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, ἀκίνητος, χωρὶς νὰ μπορῶ σὰ κάμω δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ κι' ἴσως θἄμενα ἔτσι ὡς τὴ νύκτα, ἂν τὸ χέρι μου, ἄξαφνα, κατὰ τύχη, δὲν συναντοῦσε στὴν τσέπη μου ἕνα πρᾶγμα στρογγυλὸ καὶ σκληρό.

Μηχανικά, χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω, τὸ ψηλάφησα: ἦταν τὸ ρολόϊ μου!

Λύπες, ἀνησυχίες, φόβοι, ὅλα ξεχάσθηκαν στὴ στιγμή. Τὸ παιδί, ποὺ ἤμουν τότε ἀκόμη, δὲν συλλογίζουνταν πιὰ παρὰ τὸ ρολόϊ του. Εἶχα ρολόϊ, δικό μου ρολόϊ, στὴν τσέπη μου, καὶ μποροῦσα νὰ βλέπω τὴν ὥρα! Τὄβγαλα λοιπόν, γιὰ νὰ ἰδῶ τί ὥρα εἶναι: Μεσημέρι. Δὲν εἶχε βέβαια καμμιὰ σημασία γιὰ μένα, ἂν ἦταν μεσημέρι ἢ δέκα ὧρες, ἢ δυό, καὶ ὅμως εὐχαριστήθηκα πολὺ ποὺ ἦταν μεσημέρι. Γιατί; Μὲ πολλή μου στενοχώρια θὰ τὸ ὡμολογοῦσα, μὰ ἔτσι ἦταν: Εὐχαριστήθηκα ὄχι γιατὶ ἦταν μεσημέρι, παρὰ γιατὶ τὄξερα, γιατὶ μοῦ τὸ εἶχε πῆ τὸ ρολόϊ μου. Τί ὡραῖα! Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἕνα ρολόϊ εἶναι σὰν ἕνας ἔμπιστος φίλος, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήσῃ μαζί του καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συμβουλή.

«Τί ὥρα εἶναι, ἀγαπητό μου ρολόϊ; — Μεσημέρι, ἀγαπητέ μου Ρεμῆ! — Μπᾶ! μεσημέρι; Τότε πρέπει νὰ κάμω τοῦτο, νὰ κάμω ἐκεῖνο· ἀλήθεια; — Μὰ βεβαιότατα! — Καλὰ ἔκαμες νὰ μοῦ τὸ θυμίσῃς! Ἂν δὲν ἤσουν σύ, θὰ τὸ ξεχνοῦσα. — Ὅσο μ' ἔχεις, μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχνᾷς ποτέ!».

Μὲ τὸν Κάπη καὶ μὲ τὸ ρολόϊ μου εἶχα τώρα κι' ἐγὼ συντροφιὰ νὰ μιλῶ.

Τὸ ρολόϊ μου... Τί γλυκειὰ φράσι! Ὁ πατέρας εἶπε πὼς δὲν πήγαινε καὶ τόσο καλά. Ἀδιάφορο! Ἐμένα μοῦ ἔφθανε πὼς ἐδούλευε. Καὶ τἄκουγα ὁλοένα στὴν τσέπη μου νὰ κάνῃ τὶκ - τάκ... Ἔπρεπε, λέει, κάπου - κάπου νὰ τὸ σπρώχνῃ κανεὶς καὶ μὲ τὸ δάχτυλο. Μπᾶ! Θὰ τὸ ἔσπρωχνα ἐγὼ ὅσο ἤθελε! Καὶ κάπου - κάπου μόνο; Ὅλη τὴν ὥρα!... Ἔπειτα, στὴν ἀνάγκη, θὰ τὸ ἔλυνα κιόλα μονάχος μου καὶ — τί διασκεδαστικὸ πρᾶγμα! — θὰ ἔβλεπα τί εἶχε μέσα καὶ πῶς ἐδούλευε. Τέλος πάντων, χρωστοῦσε νὰ πηγαίνῃ καλά. Ἐγὼ θὰ τὸ ἐπιτηροῦσα αὐστηρότατα.

Τόσο μὲ εἶχε κυριευμένο ἡ χαρά, ὥστε δὲν παρατήρησα πὼς κι' ὁ Κάπης τὸ ἴδιο σχεδὸν ἦταν χαρούμενος. Μὲ τραβοῦσε ἀπὸ τὴ γάμπα τοῦ πανταλονιοῦ καὶ κάθε

τόσο ἐγαύγιζε. Τέλος πάντων τὰ γαυγίσματά του, ὁλοένα δυνατώτερα, μ' ἔβγαλαν ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς μου.

— Τί ἔχεις, Κάπη;

Μ' ἐκύτταξε καί, ἐπειδὴ στὴν ταραχή μου δὲν μποροῦσα νὰ τὸν καταλάβω, στάθηκε ἔτσι λίγες στιγμὲς κι' ἔβαλε τὸ πόδι του στὴν τσέπη μου ὅπου εἶχα τὸ ρολόϊ.

Κατάλαβα: Ἤθελε νὰ ἰδῆ τὴν ὥρα γιὰ νὰ τὴν πῆ στὴν «ἔντιμη ὁμήγυρι», ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν στὸ θίασο τοῦ Βιτάλη.

Τοῦ τὸ ἔδειξα. Τὸ κύτταξε κάμποση ὥρα σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ, ἔπειτα κουνιῶντας γρήγορα-γρήγορα τὴν οὐρά του γαύγισε δώδεκα φορές. Δὲν εἶχε ξεχάσει. Ἄ, πόσα λεπτὰ θὰ κερδίζαμε μὲ τὸ ρολόϊ μας! Ἕνα παιγνίδι παραπάνω ποὺ δὲν τὸ λογάριαζα ὡς τώρα.

Ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ γίνουνταν στὸ δρόμο, ἀντικρὺ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, οἱ ἄνθρωποι μᾶς κύτταζαν περίεργα καὶ μερικοὶ μάλιστα σταματοῦσαν.

Ἂν τολμοῦσα, θὰ ἔδινα μιὰ παράστασι ἐκεῖ ἀμέσως· μὰ ὁ φόβος τῶν ἀστυφυλάκων μὲ ἐμπόδιζε. Ἄλλως τε ἦταν μεσημέρι κι' ἔπρεπε νὰ φύγουμε.

— Ἐμπρός!

— Ἔρριξα ἕνα τελευταῖο βλέμμα, τελευταῖο ἀποχαιρετισμὸ στὴ φυλακὴ ἐκείνη, ποὺ πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους της ὁ δύστυχος πατέρας θἄμενε κλεισμένος πέντε ὁλόκληρα χρόνια, ἐνῷ ἐγὼ θὰ ἔτρεχα ἐλεύθερος ὅπου ἤθελα, καὶ ξεκινήσαμε.

Τὸ πιὸ χρήσιμο πρᾶγμα γιὰ τὸ ἐπάγγελμά μου θὰ ἦταν ἕνας χάρτης τῆς Γαλλίας. Ἤξερα πὼς πουλοῦσαν χάρτας στὶς προκυμαῖες τοῦ Σηκουάνα, κι' ἀποφάσισα ν' ἀγοράσω, γι' αὐτὸ τράβηξα κατὰ τὶς προκυμαῖες.

Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὴν πλατεῖα Καρρουζέλ, τὰ μάτια μου ἔπεσαν στὸ ρολόϊ τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ μοῦ ἦλθε νὰ ἰδῶ ἂν τὸ ρολόϊ μου πήγαινε σύμφωνα μ' αὐτό, ὅπως ἔπρεπε. Τὸ ρολόϊ μου ἔλεγε δωδεκάμισυ καὶ τὸ ρολόϊ τοῦ Κεραμεικοῦ μιά. Ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ πήγαινε καλά; Μοῦ ἦλθε νὰ δώσω στὸ δείκτη τοῦ ρολογιοῦ μου μιὰ δακτυλιά, μὰ μιὰ σκέψι μὲ κράτησε: Ποιὸς μοὔλεγε πὼς τὸ δικό μου ρολόϊ, τ' ὡραῖο, τ' ἀγαπημένο μου ρολογάκι, εἶχε ἄδικο καὶ πὼς δὲν ἔτρωγε πίτουρα τὸ ρολόϊ τοῦ Κεραμεικοῦ; Ἔτσι τὸ ξανάβαλα στὴν τσέπη μου, χωρὶς νὰ τὸ πειράξω καθόλου. Γιὰ μένα, καλὴ ἦταν κι' ἡ ὥρα ποὺ ἔδειχνε!

Εἶδα κι' ἔπαθα ὥσπου νὰ βρῶ ἕνα χάρτη ὅπως τὸν ἤθελα, ποὺ νὰ εἶναι δηλαδὴ κολλημένος σὲ πανί, νὰ διπλώνεται καὶ νὰ μὴ στοιχίζῃ παραπάνω ἀπὸ ἕνα φράγκο. Ἐπὶ τέλους βρῆκα ἕνα, μὰ τόσο παληό, τόσο κιτρινισμένο, ποὺ ὁ παλαιοπώλης μοῦ τὸν ἄφησε γιὰ ἑβδομηνταπέντε λεπτά.

Τώρα μποροῦσα νὰ βγῶ ἀπ' τὸ Παρίσι, πρᾶγμα ποὺ ἀποφάσισα νὰ κάμω τὸ γρηγορώτερο.

Δυὸ δρόμους εἶχα νὰ πάρω: τοῦ Φονταινεμπλῶ ἀπὸ τὴν πύλη τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ὀρλεάνης ἀπὸ τὸ Μονρούζ. Μοῦ ἦταν τὸ ἴδιο ἀδιάφοροι κι' οἱ δυὸ κι' ἡ τύχη μ' ἔκαμε νὰ διαλέξω τὸν δρόμο τοῦ Φονταινεμπλῶ.

Καθὼς περνοῦσα τὴν ὁδὸν Μουφφετάρ, ποὺ τὄνομά της, γραμμένο σὲ μιὰ γαλάζια πινακίδα, μοῦ ξανάφερε τόσες ἀναμνήσεις, — τὸν Γαροφόλη, τὸν Ματτία, τὸν Ρικάρντο, τὸν τέντζερη μὲ τὸ λουκέττο, τὸ βούρδουλα καὶ τέλος τὸν καλό μου Βιτάλη, ποὺ πέθανε γιὰ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ στὸν π α ν τ ρ ό ν ε τῆς ὁδοῦ Δελουρσίν, — εἶδα ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μενάρδου, ἕνα παιδὶ ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸν Ματτία· ἡ ἴδια κεφάλα, τὰ ἴδια ὑγρὰ μάτια, τὸ ἴδιο γλυκὸ καὶ ταπεινὸ ὕφος, τὸ ἴδιο κωμικὸ σουλούπι. Ἀλλά, — περίεργο πρᾶγμα — ἂν ἦταν αὐτός, δὲν εἶχε μεγαλώσει ἀπὸ τότε.

Πλησίασα γιὰ νὰ τὸν κυττάξω καλύτερα. Ναί, καλέ, αὐτὸς ἦταν! Μ' ἐγνώρισε μάλιστα, γιατὶ τὸ χλωμό του πρόσωπο φωτίσθηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο.

— Δὲν εἶσαι σύ, μοῦ εἶπε, ποὺ ἦλθες μιὰ μέρα στοῦ Γαροφόλη μ' ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἀσπρογένη γέρο, πρὶν πάω στὸ νοσοκομεῖο; Ἄχ, πῶς μοῦ πονοῦσε τὸ κεφάλι ἐκείνη τὴν ἡμέρα!

— Κι' ὁ Γαροφόλης εἶναι ἀκόμα ἀφεντικός σου;

Κύτταξε γύρω του φοβισμένος κι' ἔπειτα χαμηλώνοντας τὴ φωνή:

— Ὁ Γαροφόλης, ἀποκρίθηκε, εἶναι στὴ φυλακή. Τὸν ἔπιασαν ἐξ αἰτίας τοῦ Ὀρλάνδου, ποὺ πέθανε ἀπ' τὸ πολὺ ξύλο.

(Ἀκολουθεῖ)

Τό βασιλόπουλο

Μιὰ φορὰ ζοῦσε ἕνα βασιλόπουλο ποὺ τὸ πρόσωπό του ἔμοιαζε σὰν τὸ φεγγάρι καὶ ἡ καρδιά του ἦταν σὰν τὸ χρυσάφι.

Ἀγαποῦσε κι' ἐλεοῦσε τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους καὶ πολλὲς φορὲς παρουσιαζόταν ντυμένο μὲ παληὰ ροῦχα, γιὰ νὰ μὴ τὸ γνωρίζουν, καὶ καθόταν στὶς καλύβες τῶν φτωχῶν καὶ μοιραζόταν μαζί τους τὸ ξερὸ ψωμί τους καὶ τὶς ἐληὲς ποὺ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τοῦ προσφέρανε.

Στὸ παλάτι τὸ χάνανε πολλὲς φορὲς καὶ δὲν ξέρανε ποῦ πήγαινε.

Μιὰ μέρα ἔγινε κάτι ποὺ ἀπεκάλυψε τὴν ταυτότητα τοῦ μικροῦ ἀγνώστου, ποὺ καθόταν μαζὶ μὲ τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς συμπονοῦσε καὶ τοὺς βοηθοῦσε κρυφά.

Ἕνα ἄλλο παιδὶ ποὔχε τὴν ἴδια μὲ τὸ βασιλόπουλο ἡλικία καὶ ἦταν ἀπὸ μιὰ μεγάλη κι' ἐπίσημη οἰκογένεια, ἔκανε τὸν περίπατό του σὲ μιὰ συνοικία ποὺ ζούσανε φτωχὲς οἰκογένειες, ποὺ τὶς βοηθοῦσε ὁ μικρὸς πρίγκηπας.

Κατὰ τύχη τὸν εἶδε τὴν ὥρα ποὔμπαινε ντυμένος μὲ παληὰ ροῦχα σὲ κάποιο σπίτι. Σταμάτησε καὶ τὸν προσκύνησε κι' ἀπὸ τότε μάθανε ὅλοι πὼς ὁ μικρὸς ἄγνωστος ἦταν τὸ βασιλόπουλο.

Αὐτὸ διαδόθηκε σὰν ἀστραπὴ κι' ὅλοι σὲ λίγο εὐλογούσανε τὸ Θεὸ ποὺ τοὺς ἔστειλε ἕνα Βασιλῆ, ποὺ εἶχε δώσει τέτοια ἠθικὴ ἀνατροφὴ στὸ γυιό του, ποὺ μιὰ μέρα θὰ κυβερνοῦσε τὸν τόπο. Ὅλοι τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς μεγάλες γιορτὲς ποὺ δὲν εἴχανε δουλειὰ τρέχανε κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ ζητούσαν νὰ δοῦν τὸν Βασιλῆ καὶ τὸ βασιλόπουλο.

Ὁ Βασιλῆς ἔβγαινε καὶ χαιρετοῦσε τοὺς ὑπηκόους του καὶ χαιρόνταν βαθειά, γιατὶ ἔβλεπε πὼς ἄρχισε νὰ βασιλεύῃ πραγματικὰ στὴν καρδιὰ τοῦ λαοῦ του.

Περάσανε χρόνια πολλὰ κι' ὁ Βασιλῆς πέθανε καὶ στὸ θρόνο ἦρθε τὸ βασιλόπουλο μὲ τὴ χρυσῆ καρδιά.

Τότε ἡ Χώρα ἄρχισε νὰ παίρνῃ μιὰ νέα μορφή.

Ἕνας κίνδυνος μεγάλος κάποτε ἀπειλοῦσε τὴ Χώρα, ἐχθροὶ θέλανε νὰ πατήσουνε τὸ ἔδαφός της κι' ὁ νέος Βασιλῆς ἔκανε μιὰ προκήρυξι στὸ λαό του πὼς πρέπει νὰ μὴν ἀφήσουν τὸν ἐχθρὸ νὰ πατήσῃ στὸ ἱερὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος. Ὅλοι τότε τρέξανε καὶ πήρανε τὰ ὅπλα τους καὶ μὲ τὸν Βασιλῆ μπροστὰ νικήσανε τὸν κατακτητή.

Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ σὲ μιὰ μάχη σκοτώθηκε ὁ νέος Βασιλῆς.

Τὴ χαρὰ τῆς νίκης ἀμέσως σκέπασε μὲ τὸ μαῦρο της πέπλο ἡ λύπη. Ὅλη ἡ Χώρα ντύθηκε στὰ μαῦρα καὶ γιὰ χρόνια θρηνοῦσε τὸ βασιλόπουλο μὲ τὴ χρυσῆ καρδιὰ ποὔχε γίνει πιὰ ἕνας θρῦλος.

Ἀπάνω στὸ μνημεῖο τοῦ νέου Βασιλῆ εἴχανε χαράξει τὰ πάρα κάτω λόγια:

«Ὁ πιὸ γλυκὺς θάνατος εἶναι νὰ πεθάνῃ κανεὶς γιὰ τὴν πατρίδα του».

Καὶ οἱ μητέρες τοῦ λαοῦ ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ γονάτιζαν μὲ συγκίνησι καὶ ρίχνοντας λίγα φρέσκα κι' ὄμορφα λουλούδια, ὅπως ἦταν κι' ἐκεῖνος, δείχνοντας τὸν τάφο τοῦ νέου Βασιλῆ ποὺ πέθανε γιὰ τὴν πατρίδα του, λέγανε στὰ παιδιά τους:

— Ἐδῶ κοιμᾶται ἕνας Βασιλῆς, κοιμᾶται τὸν πιὸ γλυκὸ ὕπνο. Ἔδωσε τὴ ζωή του γιὰ τὴν Πατρίδα ποὺ εἶναι ἡ μεγάλη μας μάνα.

Ἀνδρέας Τσιριμπέας

ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΔΕΝΔΡΟ

Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν δένδρα ἄγρια ἢ ἀδέσποτα, ἄγριες ἀχλαδιές, ἄγριες μηλιές, ἄγριες καστανιές, ἄγριες φουντουκιές. Βρίσκονται καὶ ἄγρια κλήματα. Εἶναι μέσα σὲ ρευματιές. Μπερδεμένες οἱ βέργες των μὲ τοὺς βάτους καὶ μὲ τὰ καλάμια καὶ μὲ τὶς δάφνες. Νοστιμώτατα δὲ τὰ σταφύλια ποὺ κρέμουνται σὰν κομπολόγια. Ὑπάρχουν καὶ ἄγριες ροδιὲς μὲ ξυνὰ μικρὰ ρόδια καὶ ἄγριες κυδωνιὲς βρίσκονται μὲ στυφὰ κυδώνια. Νὰ καὶ μιὰ ἄγρια συκιά. Μέσα στὸν βράχο ἡ ρίζα της ἢ ἐπάνω σὲ καμμιὰ ἔπαλξιν ἢ ρωγμὴ ἀρχαίου πύργου. Λίγο ξυνωπὰ τὰ σῦκα της, ἀλλὰ νοστιμώτατα. Εἶναι οἱ συκιὲς τῶν βράχων, οἱ βραχαλίτικες. Σπανίως θὰ βρεθῆ παληὸ φρούριο χωρὶς συντροφιὰ μιὰ ἄγρια συκιά. Καὶ ἄγριες ἐληὲς ὑπάρχουν, ἑκατομμύρια δένδρα, πολὺ πικρὸς ὅμως καὶ μικρότατος ὁ καρπός των. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅταν ὡριμάση τρώγεται. Ἀφθονώτατες καὶ οἱ ἄγριες μουριές. Εἶναι τὸ μόνο δένδρο ἄγριο ποὺ ὁ καρπός του εἶναι μεγαλείτερος ἀπὸ τὸ ἥμερο μοῦρο. Μαῦρα μεγάλα μοῦρα εἶναι τὰ ἄγρια, ἀλλὰ κάπως ἐπικίνδυνα. Βάφουν ὅπου πέσουν. Τὸ ἥμερο μοῦρο δὲν ἔχει τόση βαφικὴ δύναμι. Γίνεται δὲ ὡραῖο ρακὶ ἀπὸ τὸ μοῦρο. Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος κατασκευάζουν περίφημο μουρόρρακο, καθὼς καὶ εἰς τὴν Κρήτη. Ἀφθονώτατα εἶναι τὰ κούμαρα. Οὐδεὶς ἐξημέρωσε τὶς κουμαριές. Ὁ Θεὸς ἔκανε τὴν κουμαριὰ νὰ βγάζη χωρὶς νὰ μπολιασθῆ γεννῶντας τὸν κόκκινο καρπό. Κάπου - κάπου βρίσκονται μέσα σὲ βραχώδεις ρεματιὲς καὶ ἄγριες καρυδιές. Τὰ καρύδια αὐτὰ ἔχουν σκληρότατο φλοῦδι καὶ ἐλαχίστη ψίχα. Ἄλλα ἄγρια δένδρα εἶναι τὰ σοῦρφα ἢ σοῦρβα. Ὁ καρπός των εἶναι σὰν μικρὸ μούσμουλο. Ἔχομε καὶ τὶς ἄγριες ξυλοκερατιὲς ἢ χαρουπιὲς ἢ κουντουριδιές. Ὁ ἄσωτος υἱὸς τοῦ Εὐαγγελίου ἔτρωγε ξυλοκέρατα. Εἶναι καὶ τὰ ἄγρια φυστίκια. Μικρὰ σὰν σκάγια. Ἀρωματικώτατα, ἀλλὰ τόσο μικρά, ὥστε δὲν τρώγονται. Ἡ φυστικιά, ἡ χαρουπιὰ καὶ ὁ σχῖνος μοιάζουν. Μποροῦμε νὰ μπολιάσωμε τοὺς σχίνους καὶ νὰ κάνωμε χαρουπιὲς ἢ φυστικιές.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἑλλὰς εἶναι γεμάτη ἀπὸ σχίνους, μεγάλο στάδιο ἀνοίγεται γιὰ ἐξημέρωσι καὶ ἐμβολιασμό.

Ὅλα σχεδὸν τὰ ἥμερα δένδρα ἔχουν καὶ τὸ ἀντίστοιχό των τὸ ἄγριο. Καμμιὰ φορὰ βλέπομε σὲ ἐρημικὰ μέρη μιὰ κοντὴ ἀμυγδαλιὰ γεμάτη ἀμύγδαλα. Πῶς τὴν ἔχουν ξεχάσει! Κυττάζουμε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὴ μᾶς ἰδῆ κανεὶς καὶ... κλέβουμε. Ἀπαγοήτευσις, τὰ ἀμύγδαλα εἶναι πικρὰ γι' αὐτὸ δὲν τὰ μάζεψαν, εἶναι τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα.

Λοιπὸν ἡ φύσις ἔχει προνοήσει, ὅπως οἱ περισσότεροι καρποὶ εἶναι στυφοὶ ἢ πικροὶ ἢ ξυνοὶ καὶ μικροί. Γιὰ νὰ μὴν τρώγωνται εὔκολα. Καὶ ἄγριες κερασιὲς ὑπάρχουν, ἀλλὰ τὰ κεράσια των εἶναι στυφώτατα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως κατώρθωσε μπολιάζοντας τὸ ἕνα δένδρο μὲ τὸ ἄλλο νὰ ἐξημερώση τὸν καρπό, νὰ τὸν κάνη γλυκύτερο καὶ μεγαλείτερο. Καὶ τὰ πεῦκα ποὺ εἶναι τὸ ἀφθονώτερο δένδρο εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κάνουν τὴν ἄχρηστη κουκουνάρα ἀπὸ ἀπόψεως τροφῆς, μποροῦν καὶ αὐτὰ νὰ μπολιασθοῦν. Θὰ γίνουν τὰ ἥμερα πεῦκα ποὺ λέγονται κουκουναριές. Τίποτε δὲ δὲν εἶναι γλυκύτερο ἀπὸ τὸ κουκουνάρι, καὶ θρεπτικώτατο. Ὅπως καὶ ἡ παροιμία: «Τὸν ταΐζουν μὲ κουκουνάρι».

Τὸ μπόλιασμα τῶν δένδρων εἶναι εὔκολο. Πέρνουμε μερικὲς φλοῦδες ἀπὸ ἕνα ἥμερο δένδρο, ἀνοίγομε μιὰ σχισμὴ στὰ κλαδιὰ τοῦ ἀγρίου δένδρου καὶ μέσα βάζομε μιὰν ἥμερη φλοῦδα. Ἡ φλοῦδα αὐτὴ ἔχει μάτια ἢ κόμπους. Δένομε τὸ τραῦμα μὲ ἕνα κουρελάκι. Ἡ φλοῦδα ἡ ἥμερη τρέφεται ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου, καὶ μετὰ βλαστίζει. Ἐπειδὴ εἶναι ἥμερη καὶ ὁ βλαστὸς εἶναι ἥμερος. Κόβομε τοὺς ἀγρίους βλαστοὺς καὶ τὰ ἄγρια κλαδιὰ καὶ ἀφίνομε τοὺς ἥμερους βλαστούς. Ἔτσι μὲ δυὸ λόγια γίνεται τὸ μπόλιασμα ποὺ λέγεται καὶ φέλιασμα καὶ ἐξημέρωσις καὶ ἐξευγενισμός. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ τὸ ἔχουν γιὰ διασκέδασι νὰ μπολιάζουν δένδρα, ἀδιαφόρως τίνος εἶναι, ἀλλὰ πολλὰ ἥμερα δένδρα στοὺς λόγγους ἔχουν μπολιασθῆ ἀπὸ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους.

Μποροῦν τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας νὰ ἀρχίσουν τὸ ἔργο αὐτό. Τὸ κήρυγμα ἢ ἡ σταυροφορία ὑπὲρ τῶν δένδρων ποὺ ἔγινεν ἀπὸ τὸν κ. Πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως τὴν Νεολαία κυρίως ἀφορᾷ. Ἐκτὸς τοῦ φυτεύματος τῶν δένδρων, καὶ τὸ μπόλιασμα. Εἶναι ὡραιότατο καὶ ὠφελιμώτατο νὰ βγαίνη κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχὴ καὶ νὰ βρίσκη δένδρα ἡμιαδέσποτα ἢ τελείως ἀδέσποτα γεμᾶτα γλυκεῖς καρπούς. Γιατὶ τὰ περισσότερα ἄγρια δένδρα εἶναι στὰ ρουμάνια, στὶς λαγκαδιές, στὶς ράχες, στὰ ἀκαλλιέργητα μέρη, στοὺς βοσκοτόπους. Πιὸ εὐχάριστο θὰ εἶναι νὰ πηγαίνη κανεὶς σὲ μιὰ λαγκαδιὰ νὰ βρίσκη καρποὺς παρὰ μέσα στὸ κτῆμα του. Τὸ σύστημα εἶναι πρωτόγονον καὶ ἐπαναφέρει τὸν ἄνθρωπο στὴν παλαιοτέρα φυσικὴ ζωή. Μᾶς ρίχνουν λοιπὸν στὸ ὕπαιθρο τὰ μπολιασμένα δένδρα. Καὶ οἱ κληματαριὲς μέσα στὶς ἀδέσποτες ρευματιὲς μᾶς κάνουν νὰ μὴν αἰσθανώμεθα τὸν δρόμο ὣς ποὺ νὰ φθάσωμε ἐκεῖ, νὰ κόψωμε ἕνα ἀδέσποτο σταφύλι κρεμασμένο μέσα στοὺς βάτους καὶ ἂς ἀγκυλωθοῦμε. Εὐκολώτατο δὲ νὰ ἀνοίγωμε μὲ ἕνα πάσσαλο μιὰ τρύπα στὴν ρευματιὰ καὶ νὰ φυτεύωμε βέργα ποὺ σὲ τρία χρόνια θὰ κάνη σταφύλια.

Κ. Φαλτάϊτς

Η ΣΠΑΡΤΗ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ἡ Νέα Σπάρτη κτίστηκε τὸ 1834 μ. Χ. ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι, στὸν καιρὸ τοῦ Ὄθωνος, πάνω στὸν Δικτύναιο λόφο, σιμὰ στὸν Εὐρώτα καὶ τὸν χείμαρρο Μαγούλα. Ἔχει πλατειοὺς δενδροφυτεμένους δρόμους, ὄμορφα σπίτια καὶ τρεῖς πλατεῖες. Στὴν ἐπάνω πλατεῖα εἶναι ἡ ἐκκλησία τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ τὸ ὡραῖο Γυμνάσιο. Ὄμορφη ἐκκλησιὰ εἶναι κι' ὁ Ἅγιος Νίκων, ὁ πολιοῦχός της. Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ πολλὰ περιβόλια της. Τὰ σπίτια μοιάζουν μὲ μικρὲς βιλίτσες, χωμένες μέσα στὰ λουλούδια καὶ στὰ δένδρα. Οἱ τριανταφυλλιὲς κι' οἱ νεραντζιὲς μὲ τοὺς χρυσοῦς τους καρποὺς γέρνουνε πάνω στὶς ἀνθισμένες πορτοκαλιὲς καὶ λεμονιές.

Ἡ Σπάρτη ἔχει Μουσεῖο μ' ἀγάλματα ἀρχαϊκὰ καὶ Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, χάλκινα καὶ μολυβένια εἰδώλια ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος.

Σὲ τέσσερα σπίτια, σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Σπάρτης, σώζονται ψηφιδωτὰ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὸ πιὸ ὄμορφο ἀπ' ὅλα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ παριστάνει τὴν ἁρπαγὴ τῆς Εὐρώπης, ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα πὄχουμε στὴν Ἑλλάδα. Τὸ παραμῦθι μᾶς λέει ὅτι μία μέρα, ἐνῷ ἡ Εὐρώπη ἔκοβε λουλούδια, τὴν εἶδε ὁ Δίας καὶ τυφλώθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῆς βασιλοπούλας ποὺ μεταμορφώθηκε ἀμέσως σ' ἕνα μεγάλο ταῦρο καὶ τὴν πῆγε καθισμένη πάνω του ἀπὸ τὴ Φοινίκη στὴν Κρήτη.

Τὴν ἀρχαία Σπάρτη περίμενε κανεὶς νὰ τὴν ἰδῆ νὰ κοίτεται περήφανη ἀνάμεσα στὰ λείψανα τῆς ἱστορίας της. Μὰ ἀπὸ τὴν Σπάρτη ἐκείνη τίποτε σχεδὸν δὲν βλέπει κανείς. Ὁ Λυκοῦργος μὲ τοὺς νόμους του ἀπαγόρευσε τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν ἐνασχόλησι στὶς τέχνες καὶ στὰ γράμματα καὶ περιώρισε τὶς ἐκδηλώσεις τῶν Σπαρτιατῶν στὴ στρατιωτικὴ μονάχα ζωή.

Καθισμένη πάνω σ' ἕνα λιθάρι, ἔχω ἀνοιχτὸ τὸν Παυσανία καὶ διαβάζω ἀχόρταγα τὴν περιγραφὴ τῆς παλαιᾶς πόλεως. Μὰ τίποτα δὲν βλέπω τώρα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «τάφο τοῦ Λεωνίδα», ὅπως λένε οἱ ντόπιοι, ἕνα ἡρῷο δωρικοῦ ρυθμοῦ, τὰ ἐρείπια τοῦ Ρωμαϊκοῦ θεάτρου καὶ τὰ φτωχικὰ ἀγκωνάρια τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς.

Πάει ἡ ἀρχαία Σπάρτη, μὲ τὴ σιδερένια πολιτεία, ποὺ ἔχοντας γιὰ σύμβολο τὴν ὑπακοὴ στοὺς νόμους καὶ τὴν ὑποταγὴ στὴν πατρίδα, κύλησε στὰ πόδια της ὁλόκληρη τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴν Ἀθήνα ἀκόμη.

Τώρα λόφοι χαμηλοί, γυμνοί, σκεπασμένοι ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ καινούργια κτίρια, ἀγκάθια, λιθάρια καὶ λογιῶν λογιῶν ἀγριόχορτα, δείχνουνε τὸ χῶρο τῆς παλαιᾶς ρήγισσας, δίχως καμμιὰν ἐπίδειξι, πιστὰ στὴν ἀνάμνησι τῆς ἀπλῆς Σπάρτης καὶ τοῦ μαύρου ζωμοῦ, τοῦ μοναδικοῦ φαγητοῦ τῶν Σπαρτιατῶν...

Δὲν χρειάζονται σημάδια γιὰ νὰ θυμηθῶ τὸν Λεωνίδα μὲ τὰ παλληκάρια του καὶ τὴ Σπαρτιάτισσα μητέρα ποὺ ἀποχαιρετῶντας τὸ παιδί της γιὰ τὸν πόλεμο τοῦδινε ἡ ἴδια τὴν ἀσπίδα καὶ τοὔλεγε «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς».

Ἡ ἀρχαία Σπάρτη ζῆ καὶ δίχως σημάδια ζωῆς. Κι' εἶναι ζωντανώτερη ἀπὸ μᾶς τοὺς ζωντανοὺς ποὺ μ' εὐλάβεια καὶ θαυμασμὸ πατᾶμε τώρα τὸ χῶμα της.

Ἀριστοβούλη Δ. Καψιμάλλη

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Στίχοι: Σπ. Μεταξᾶ　　　　Μουσική: Ἀ. Παπαδημητρίου

f

Στή γλυ- κειά μας τήν πα- τρί- δα τήν τρα- νή τηί -στο- ρί-

κή .... Σύ α- πο- μει- νες ἐλ- πί- δα

Νε - ο λαι- ά- λη- θι νή ...... Στήν ό- λό θερ μη ψυ χή της Ἐ- θνι-

mf f

κή φω- τι ζει αυ- γή κιό με- γά λος Κυ βερ- νή- της πάν- τα ἐμπρός μᾶς ὁ δη γεῖ τήν ό-

f

γεῖ ἔμ προς για μιά Ελ λα- δα νέ - α Ἐ- μπρός μ'Ἑλ λη- νι- κή καρ-

δια .... ἔμ- προς πε ρή- φα να γεν- ναῖ ...... α

Ναί τῆς Ελ λα δος τα παι- διά .... ε μπρός ἡ δό- ζα ἡ πα-

λη- ά μας Νά ζα- νά ζή σ'ἐί νε και- ρός Μέ

τό Με- γά λο Βα- σι- λη- ά μας ἔ - μπρός πάν- το- τ'ἐ-

μπρος ἔμ πρός

1. Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς 281ης Φ
γος Δράμας ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς καλλιεργη
ἐξορμήσεως.
2. Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδ. Πάρου εἰς ἐκδρ
3. Ἐξωτερικὸν Κρατικοῦ Περι
ρου Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκη
4. Οἱ Ἐπιτελεῖς Χίου - Μυτιλήνης κατὰ
ἀθλητικοὺς ἀγῶνας.
5. Φαλαγγίτισσαι Καστρίου - Κυνουρίας.
6. Τὰ Ἐπιτελεῖα Ἀρρένων καὶ Θηλέων Περ
Διοικήσεως Φλωρίνης.
7. Ἡ Χορωδία Περιφ. Διοικήσεως Ἀργοστ
8. Ἔπαρσις σημαίας εἰς τὸ Στρατόπ. «Ἰω
ταξᾶς».

2

3

1936

1939

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΡΙΩ

1

άλαγ-
ητικής

ρομήν.
π τ έ-
ς.
τούς

ριφερ.

ολίου.
. Με-

4

5

6

Ν ΕΤωΝ

8

7

Ἀσκήσεις ἀντιαεροπορικῆς βολῆς.

Διδασκαλία Φαλαγγιτισσῶν Π. Δ. Θ. Π. εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΨΩΜΙΟΥ

Όταν λέμε στὴν καθημερινὴ μας γλῶσσα «ὁ ἀγῶνας τοῦ ψωμιοῦ», ἐννοοῦμε τὸν συνολικὸ γιὰ τὴ ζῆσι μας ἀγῶνα καὶ μόχθο. Μὲ τὸν «ἱδρῶτα τοῦ προσώπου σου νὰ κερδίζῃς τὸν ἄρτον σου» λέγει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή.

Ὅταν τρῶμε μὲ ἀγαλλίασι καὶ μεῖς καὶ τὸ παιδί μας ἕνα μοσκοβολισμένο καὶ ξεροψημένο κομμάτι ψωμὶ δὲν μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε πόσα στάδια πέρασε στὴν ἱστορία του γιὰ νὰ καταλήξῃ ἀπὸ τὸ στάχυ στὴ σημερινή του μορφή, τὴν τόσο ἐξευγενισμένη.

Ἀπὸ παληά, πολὺ παληὰ χρόνια ἀρχίζει αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἂν μποροῦσε νὰ μᾶς τὴ διηγηθῇ τὸ ἴδιο θάμοιαζε σὰν ἕνα ἐκπληκτικὸ παραμῦθι.

Τὰ πιὸ ἀρχαῖα κομμάτια ψωμιοῦ βαστοῦνε ἀπὸ τὴ νεολιθικὴ ἐποχή, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 2.500 π. Χ. Ὅμως ὑποτίθεται ὅτι τὸ ψωμὶ ὑπῆρχε πολὺ πιὸ πρίν, γιατὶ βρέθηκαν πάνω σὲ συντρίμμια ἀποτυπώματα σίτου καὶ κριθῆς, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ 4.000 π. Χ. Τότε χωρὶς ἄλλο μετεχειρίζοντο οἱ ἄνθρωποι τὸ ἀλεῦρι ὡς ἀλευρόσουπα. Ἡ ἐφεύρεσις ὅμως τοῦ ψωμιοῦ χρονολογεῖται πολὺ πιὸ πρωτήτερα ἀπὸ τὸ 2.500 π.Χ.

Αὐτὸ μᾶς τὸ μαρτυροῦν οἱ πυρόπετρες, δηλαδὴ οἱ ἴσιες πυρωμένες στὴ φωτιὰ πέτρες ποὺ ἔπηζαν καὶ ἔψηναν τὸν πολτὸ τοῦ ἀλεύρου, πρὶν ἀκόμα ἐφευρεθοῦν τὰ ἀπὸ πηλὸ δοχεῖα, ποὺ μπροροῦσαν νὰ ἀνθέξουν στὴ φωτιά. Τὰ πρῶτα εὑρήματα τῶν δοχείων ἔχουν μιὰ κοίλη λεκανοειδῆ φόρμα, ποὺ μᾶς ἀφήνει νὰ νοιώσουμε πῶς κατασκεύαζε τότε τὸ ψωμί του ὁ ἄνθρωπος χωρὶς φοῦρνο. Ἁπλῶς ἔρριχνε στὸ ἀραιὸ ζυμάρι μιὰ πυρωμένη πέτρα. Μιὰ πρακτικὴ δοκιμὴ μᾶς ἀρκεῖ. Ἂς ρίξουμε μέσα σὲ μιὰ ἀλευρόσουπα ἕνα ζεστὸ λιθάρι. Σὲ λίγο θὰ δοῦμε ὅτι τὸ ἀλεῦρι πυκνοῦται γύρω στὴν πέτρα καὶ στερεοποιεῖται. Ἂν τὸ ξεκολλήσουμε ἀπὸ τὴν πέτρα θὰ ἔχουμε τὴν πρώτη μορφὴ τοῦ ψωμιοῦ, ποὺ ἔκαναν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι μέσα σὲ δοχεῖα καὶ σὲ λεκάνες. Ἀργότερα στὸ τέλος τῆς λιθίνης ἐποχῆς, δηλ. 2.500 π. Χ., καὶ στὸ πρῶτο ἥμισυ τῆς ἐποχῆς τοῦ χαλκοῦ 1.000 π. Χ. βλέπουμε τὴν πήττα κάπως δύο ἑκατοστόμετρα πάχους μὲ διάμετρο 20 - 30 ἑκατοστόμετρα. Γιὰ τὴν κατασκευή της ἦταν ἀναγκαῖος ὁ φοῦρνος, ποὺ ἀναφαίνεται παντοῦ πρὸς τὸ τέλος τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς.

Τὸ ψωμὶ τῆς λεκάνης καὶ ἡ πήττα ἦταν ἄζυμα. Στὸ τέλος τῆς χαλκίνης ἐποχῆς ἀναφαίνονται τὰ πρῶτα ψωμιὰ μὲ προζύμι, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ πορώδης τῶν κατασκευή. Πότε πρώτη φορὰ παρουσιάσθηκαν δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο. Ὅπως εἶναι γνωστὸ πῶς καὶ ποῦ ἔφκιανε ἡ οἰκοδέσποινα τὸ ψωμί της. Μεγάλη διαφορὰ ὑπάρχει φυσικὰ μεταξὺ τοῦ ψωμιοῦ ἐκείνου καὶ τοῦ σημερινοῦ.

Ἐμεῖς σήμερα κάνουμε μεγάλες παρακαταθῆκες ἀλεύρου. Τοῦτο δὲν τὸ γνώριζαν οἱ ἀρχαῖοι. Βρέθηκαν πολλὰ κομμάτια ψωμιοῦ καὶ δοχεῖα καὶ πυρόπετρες καὶ φοῦρνοι, δὲν βρέθηκε ὅμως πουθενὰ οὔτε ἡ ἐλαχίστη ποσότης ἀλεύρου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἑτοίμαζαν πάντοτε μόνον ὅσο τοὺς ἀναγκαιοῦσε. Ἐν τούτοις ἀποθήκευαν τὸ σιτάρι. Ἐπὶ μακρὸν καιρὸν ἔκανε ἐντύπωσι εἰς τοὺς ἐρευνητάς, ὅτι σὲ ἀνακαλύψεις ἀνθρωπίνων οἰκισμῶν εὕρισκαν ἀπανθρακωμένα σιτηρά, χωρὶς ὁ οἰκισμὸς νὰ εἶναι καμένος.

Ἡ νεωτέρα ὅμως χημεία μπόρεσε νὰ διευκρινίσῃ τὸ μυστήριο τοῦτο. Οἱ πρόγονοί μας φύλαγαν τὶς σοδειές των μέσα σὲ μεγάλους λάκκους ὅπως καὶ σήμερα οἱ χωρικοὶ τὶς πατάτες καὶ τὰ γογγύλια γιὰ νὰ μὴ ξεβλασταρώσουν στὸ φῶς. Ὅμως ἡ χλιαρὴ κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα ὑγρασία ἐπέφερε ἀλλοίωσι καὶ παρεσκεύαζε κατάλληλο ἔδαφος γιὰ βακτηρίδια. Ἀκόμη καὶ σήμερα ὁ ἀγρότης φροντίζει πολὺ νὰ μὴν πάθῃ ὁ καρπός του ἀναδεύοντας καὶ μετακινῶντας τον.

Ὁ προϊστορικὸς ἀγρότης ἔκανε τὸ ἑξῆς: Καψάλιζε τὰ σιτάρια του κι'ἔτσι ἐμπόδιζε τὸ ξεβλαστάρωμα, ἐξουδετερώνοντας τὴ γέννησι τῶν βακτηριδίων. Τὸ ψήσιμο ὅμως αὐτὸ δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἀποθήκευμα ὀξέων χουμίνης, ὅπως λέει ἡ χημεία. Τὰ ὀξέα αὐτὰ ἔχουν μιὰ παράξενη χημικὴ ἰδιότητα. Στὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ μὲ τὴν πρόσθεσι ὀξυγόνου μεταβάλλουν τὰ συστατικὰ τοῦ σιταριοῦ σὲ κάρβουνο, γεγονὸς ποὺ ξέρουμε ἤδη ἀπὸ τὴ γεωλογία συντελούμενο φυσικὰ σὲ ἑκατομμύρια χρόνια. Ἀφοῦ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔκανε τὴν ἀρχὴ μὲ τὸ ψήσιμο τῶν σιτηρῶν ἔγινε ἡ ἀπανθράκωσις πιὸ γρήγορα στὰ σιτηρά.

Τὸ ψημένο αὐτὸ σιτάρι ἔτριβε ἡ νοικοκυρὰ σὲ χειρόμυλο, ποὺ παρουσιάζεται σὲ πολὺ παληὰ χρόνια καὶ ἔψηνε τὸ χοντροκομμένο ἀλεῦρι ἀκοσκίνιστο μαζὶ μὲ τὴν κόλλα καὶ τὰ πίτουρα, ποὺ περιέχουν πολλὲς θρεπτικὲς οὐσίες.

Ἡ μικροσκοπικὴ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι στοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ πιὸ συνηθισμένο σιτηρὸ ἦταν τὸ σιτάρι, ποὺ χάρις στὶς καλύτερες κλιματολογικὲς συνθῆκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φύτρωνε παντοῦ. Ἐν τούτοις ὑπῆρχε καὶ ψωμὶ μὲ μικτὸ ἀλεῦρι ἀπὸ σιτάρι καὶ κριθάρι. Μάλιστα δὲ μετὰ τὴν κλιματολογικὴ ἀλλαγὴ καὶ μὲ ἰσλανδικὴ χλόη.

Ἡ κατὰ τὴ βοτανικὴ γλῶσσα Cetraria islandica χλόη περιέχει ἕνα διοξείδιο τοῦ ἄνθρακος, τὴν λεχινίτην, ποὺ ὁ λαὸς πρὸ πάντων στὰ βόρεια κλίματα μαζεύει καὶ σήμερα ὡς δυναμωτικὸ τῶν φθισικῶν. Κατὰ τὰ ἔτη τῆς εὐρωπαϊκῆς πείνης τὸ 1816 καὶ 1817 ἔβραζαν τὴ χλόη αὐτὴ γιὰ νὰ ἀποβάλλῃ τὴ πικρίλα της καὶ τὴν ἄλεθαν σὲ ἀλεῦρι. Ἐπίσης καὶ κατὰ τὰ ἔτη τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἔκαναν πολλὰ πειράματα μὲ τὴν ἰσλανδικὴ αὐτὴ χλόη.

Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ψωμὶ βαστᾶ ἀπὸ τὸν 20ὸν π. Χ. αἰῶνα. Συνίσταται ἀπὸ σιτάρι 70 %, 10 % λιναρόσπορο καὶ 20 % ἕνα εἶδος καλαμπόκι. Βρέθηκαν καὶ λείψανα εἴδους γαλέττας τοῦ ψωμιοῦ αὐτοῦ, ποὺ οἱ νομάδες τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς ἔπαιρναν μαζί τους γιὰ τὰ μεγάλα τους ταξίδια.

Σ. Καρ.

«Ἡ καλλιέργεια τῆς Ἑλληνικῆς γῆς στὸν ἀνώτατο βαθμὸ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν καθένα καὶ τὴ κάθε μιὰ ἀπὸ σᾶς Ἐθνικὸ καθῆκον, ὅμοιο μὲ τὸ καθῆκον τοῦ Στρατιώτου».

Ἡ μικρὴ Νεολαία ὁ κῆπος

ΖΗΤΩ! ΛΟΙΠΟΝ

Ἔχομε στὸ γραφεῖο ἕνα σωρὸ γράμματα, ποὺ ὅλον τὸν περασμένο χρόνο μᾶς ἐστέλλατε ἐσεῖς οἱ Σκαπανεῖς ἀπ᾽ ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα ἐζητούσατε νἄχετε καὶ σεῖς μιὰ ξεχωριστὴ γωνίτσα στὸ περιοδικὸ ὁλότελα δική σας. Καὶ δός του! ὅλο κι᾽ ἐπαραπονιώσαστε.

Ὅπου, ποὺ λέτε, ἕνα πρωῒ νά σου ὁ Κύριος Κυβερνητικός μας Ἐπίτροπος στὰ γραφεῖα καὶ μᾶς λέει πὼς ὁ Ἀρχηγὸς σὰν ἔμαθε κι᾽ Ἐκεῖνος τὴν παράκλησι αὐτή, ἔκρινε δίκηο νἄχουν καὶ οἱ Σκαπανεῖς ἕνα μικρὸ κηπᾶκο μέσα στὴ «ΝΕΟΛΑΙΑ» - δυὸ δικές τους σελίδες ξεχωριστές. Καὶ νὰ λοιπὸν οἱ σελίδες μας! Τἄχουν ὅλα! Τὸ ἄρθρο τους, τὸ διήγημά τους, τὶς χρήσιμες γνώσεις, τὰ εὔθυμά τους, τὸ σαλονάκι μὲ τὶς εἰκόνες σας - καὶ μαζὶ τὸ ἀνάγνωσμα μὲ τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη.

Μὰ τί φωνὲς εἶναι αὐτές; Σταθῆτε παρακαλῶ νὰ τελειώσω καὶ ὕστερα ζητωκραυγάζετε!... Πῶ! πῶ! καλὲ δὲν σωπᾶτε; Τότε θὰ ἀναβάλω κι᾽ἐγὼ γιὰ τὸ ἄλλο τεῦχος ὅσα εἶχα ἀκόμη νὰ σᾶς πῶ, καὶ θὰ φωνάξω μαζί σας:

Ζήτω ὁ Ἀρχηγός ὁ καλὸς πατέρας τῶν παιδιῶν, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς...

Ἕνας μεγάλος Σκαπανέας

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΣΑΠΙΑ ΜΗΛΑ

Μιὰ μητέρα ἀπὸ ἐπαρχία εἶχε στείλει τὸ Λάμπρο της στὴ πρωτεύουσα νὰ σπουδάση. Κάποτε τοῦ ἔστειλε ἕνα καλάθι γεμᾶτο μῆλα. Ὁ Λάμπρος αἰσθάνθηκε μεγάλη χαρά, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ καλάθι, τὸ ὡραῖο δῶρο τῆς μητέρας του. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μητέρα του. Ἀλλὰ κι᾽ ἐκείνη ἔκανε ὅ,τι ἠμποροῦσε γι᾽ αὐτόν. Μὲ πόση λαχτάρα ἑτοιμαζόταν ν᾽ ἀνοίξῃ τὸ καλάθι... Τί στενοχώρια ὅμως καὶ τί ἀπογοήτευσι ἐδοκίμασε ὅταν τὸ ἄνοιξε. Τὰ μῆλα σάπια! Οὔτε ἕνα γερό! Τὸν ἐπῆραν τὰ κλάματα.

Ὁ Λάμπρος αἰσθάνθηκε μεγάλη χαρὰ ὅταν ἀντίκρυσε τὸ καλάθι.

Δὲν χάνει καιρό. Παίρνει χαρτὶ καὶ μελάνι καὶ τῆς γράφει ἕνα γράμμα γεμᾶτο παράπονο. «Μητέρα μου, τῆς ἔγραφε, γιατὶ μοῦ τὸ ἔκανες αὐτό;»

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔλαβε τὴν ἀπάντησι. «Λάμπρο μου. Ἔλαβα τὸ γράμμα σου. Τὸ ἐδιάβασα μὲ προσοχή. Εἶδα, παιδί μου, τὴ λύπη σου. Μάθε, ὅμως, ὅτι ἐγὼ ἐγέμισα τὸ καλάθι μὲ καλὰ καὶ γερὰ μῆλα. Ἔβαλα ὅμως μέσα καὶ ἕ-

Ὁ μικρὸς Σκαπανεὺς Ἀμβρ. Τομβακάκης ... παρελαύνει ...

Κόλπα καί παθήματα τοῦ Γιαννάκη Φασαρία

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

[Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Γιαννάκη — Ἡ σιλουέττα του. Κατορθώματα καὶ σκανταλιὲς ποὺ τρελλαίνουν ἄνθρωπο].

Γιαννάκης Φασαρίας! Ὄνομα καὶ πρᾶμα!!

Δὲν σᾶς εὔχομαι παιδιά μου νὰ συναντήσετε στὴ ζωή σας ἕνα τέτοιο σωστὸ ζιζάνιο, ὅπως ἦταν ὁ Γιαννάκης τῆς ἱστορίας μας...

Δὲν ἦταν κανένα παιδὶ τοῦ δρόμου ποὺ φύτρωσε, ὅπως λένε, σὰν μανιτάρι. Ὄχι!

Ἦταν γυιὸς μιᾶς πολὺ καλῆς καὶ τίμιας οἰκογένειας! Τί πάει νὰ πῇ ὅμως αὐτό; Ἀπὸ ρόδο βγαίνει ἀγκάθι λέει καὶ ἡ παροιμία Καὶ πραγματικὰ ὁ Γιαννάκης μας ἦταν ἀγκάθι ἀπὸ ρόδο καὶ μάλιστα... γαϊδουράγκαθο!

Θέλετε τὸ σουλούπι του; Ὅ,τι κακὸ σκεφτῆτε τὸ εἶχε τὸ διαβόητο αὐτὸ παιδί...

Ἦταν τεμπέλης καὶ λαίμαργος σὰν γουροῦνι, αὐθάδης καὶ καυγατζῆς ὅσο δὲν παίρνει, ἀλλὰ καὶ δειλὸς καὶ ὕπουλος.

Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς εἶχε καλὴ

Ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τοῦ Γιαννάκη.

Τῶν σκαπανέων μας

Ἄνω: Ἡ Σκαπάνισσα Εὐγενία Ζαλμᾶ. Ἀριστερᾶ: ὁ Σκαπ. Ἀπ. Τζινέρας. Δεξιά: ὁ Σκαπ. Μαρκάκης

Χρήσιμοι γνώσεις

Ἕνα τεχνικὸ σκιάχτρο...

Ὁρίστε καὶ ἕνας εὔκολος καὶ ἔξυπνος τρόπος νὰ κάνετε ἕνα στερεὸ καὶ ὄμορφο σκιάχτρο μέσα στὸ λαχανόκηπό σας γιὰ νὰ φοβοῦνται τὰ πουλιὰ ποὺ σᾶς κάνουν ζημιές.

Μπήξετε στὴ γῆ ἕνα χονδρὸ καδρόνι καὶ πάνω σ' αὐτὸ καρ-

φῶστε μὲ μιὰ γερὴ μεγάλη πρόκα ἕνα πιὸ ψιλὸ καδρόνι, στὸ ὁποῖον ἔχετε τοποθετήσει ὁριζόντια, ὅπως δίχνει τὸ σκίτσο μας, δυὸ σανίδια πριονισμένα σὰν χέρια.

Ἂν τώρα ντύσετε τὴ βάσι αὐτὴ θὰ ἔχετε ἕνα τέλειο σκιάτρο.

Πῶς δένονται τὰ ζῶα...

Καμμιὰ φορὰ εὑρίσκεσθε στὴν ἀνάγκην νὰ δέσετε σ' ἕνα στῦλο ἢ σ' ἕνα κομμένο ξηρὸ δένδρο τὴν αἶγα σας ἢ τὸ πρόβατό σας καὶ τρέμετε κυριολεκτικὰ μήπως τὸ ζῶο φέρνοντας βόλτες τυλιχθῇ καὶ πνιγῇ.

Αὐτὸ θὰ τὸ ἀποφύγετε ἂν πᾶρτε μιὰ σιδερένια κουλούρα τὴν βάλτε γύρω στὸ δένδρο ἢ στὸ στῦλο καὶ δέσετε ἀπὸ τὴν κουλούρα τὸ σχοινί. Ὅσο καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ ζῶο δὲν θὰ μπερδευτῇ ποτέ.

Ἔξυπνα καὶ κουτά

Ὁ Νιόνιος εἶδε μιὰ μέρα στὸν ὕπνο του πῶς πάτησε ἕνα καρφί. Καὶ τὸ πρωῒ ἔδεσε τὸ πόδι του.

Ὁ Παῦλος, ποὺ πῆγε τὸ πρωῒ στὸ σπίτι του σὰν ἔμαθε τὸ λόγο ποὺ εἶχε δέσει τὸ πόδι του, τοῦ εἶπε:

— Καλὰ νὰ πάθῃς ἃς μὴν πλάγιαζες ξυπόλητος!

★

Ὁ Μῆτσος καὶ ὁ Κωστάκης πηδοῦν. Ὁ πρῶτος, ποὺ περνᾷ τὸν δεύτερο στὸ πήδημα, τοῦ φωνάζει:

— Κωστάκη σὲ περνῶ δυὸ πόδια!

Καὶ ὁ Κωστάκης:

— Τὸ ξέρω. Εἶσαι τετράποδο!

★

— Τὸ ἀντίθετον τοῦ καλὸς ποιὸ εἶναι;

— Κακός, ψυχρὸς κι' ἀνάποδος.

★

Ὁ Κίμων ἑτοιμάζεται νὰ ρίξῃ στὸ γραμματοκιβώτιο δυὸ γράμματα.

— Στάσου! τοῦ λέγει ἕνας φίλος του· στὸ ἕνα δὲν ἔχεις βάλει γραμματόσημο.

— Μὰ δὲν βλέπεις, ἀπαντᾷ ὁ Κίμων, ποὺ στὸ ἄλλο ἔχω βάλει δυό;

να ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ σαπίζῃ. Ἤξευρα ὅτι αὐτὸ θὰ ἐχαλοῦσε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. Τὸ ἔκαμα ὅμως, παιδί μου, αὐτό, γιὰ νὰ σοῦ δείξω τοῦτο: Ἅμα σὲ μιὰ παρέα εἶναι ἕνας κακός, αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ χαλάσῃ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους. Πρόσεχε λοιπὸν πάντα στὴν ἐκλογὴ τῶν φίλων σου.

καρδιά, ἀλλὰ εἶχε μέσα του τὸ μικρόβιο τῆς φασαρίας, πέθαινε γιὰ ἀνακατοσούρα καὶ χαλάστρα!

Τὸ ἴδιο του τὸ παρουσιαστικὸν ἔδειχνε ἀμέσως τί μάρκα ἦταν ὁ διαβολο-Γιαννάκης.

Ἔκλεισε τὴν Παυλίνα στὸ ντουλάπι.

Τὰ μαλλιά του ἦταν πάντα ἀνακατωμένα καὶ πασπαλισμένα συνεχῶς μὲ σκόνες καὶ μὲ ἄχυρα, τὰ χέρια του ἦταν σωστὴ πολυκατοικία ἀπὸ... πατώματα λάσπης καὶ μουτζούρας. Τὸ πρόσωπό του ἦταν πάντα κατατσαγκρουνισμένο μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ οὐδέποτε καθαρὴ μύτη, ποὺ τὸ εἶχε ἁμαρτία του ὁ ἄθλιος νὰ τὴν καθαρίσῃ κάποτε! Ὅσο γιὰ τὰ ροῦχα του, σήμερα τάβαζε καὶ αὔριο εἶχαν... παράθυρα!

Τὸ σακκάκι του δὲν εἶχε ποτὲ κουμπιὰ καὶ τὶς τιράντες του τὶς εἶχε μεταβάλει σὲ... σφεντόνες... Ἔκανε τὴ στήριξι τοῦ παντελονιοῦ του σὲ δυὸ φουρκέτες.

Οἱ κάλτσες του κρεμόντουσαν πάντα καὶ τὰ παπούτσια του τὰ φοροῦσε γιὰ... παντοῦφλες...

Αὐτὸ ἦταν τὸ σουλούπι του. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε ἀνυπόφορο ἦταν ἡ πονηρὴ διαγωγή του.

Τοῦ ἄρεσε νὰ βρίσκῃ συνεχῶς κόλπα, γιὰ νὰ δυσαρεστῇ καὶ νὰ πειράζῃ τοὺς ἄλλους μὲ ἄνοστα ἀστεῖα.

Στὸ σχολειὸ ἦταν ὁ ἀρχηγός! Ἄλλοι τοῦ ἔγραφαν, ἄλλοι τὸν ἐξυπηρετοῦσαν. Εἶχε ἐπιβάλει:.. φορολογία στοὺς συμμαθητάς του, σὲ λουκούμια καὶ φροῦτα. Ἔδενε σκύλους στὴν καμπάνα τοῦ σχολειοῦ, ἄφηνε σφῆκες καὶ μέλισσες μέσα στὴν τάξι τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος ἢ ἔτριβε τζιτζίκια γιὰ νὰ κάνῃ θόρυβο. Κάποτε προμηθεύθηκε κι' ἀπόλυσε μέσα στὸ μάθημα δυὸ ποντίκια ποὺ χάλασε ὁ κόσμος...

Ἀλλὰ αὐτὲς ποὺ μαρτυροῦσαν κυριολεκτικὰ στὸ χωριό του ἦσαν οἱ ἀδελφές του. Μιὰ μέρα ἔκλεισε τὴν Παυλίνα μέσα σ' ἕνα ντουλάπι!

—Ἔλα Παυλίνα νὰ δῇς τί ὡραῖα ποὺ εἶναι ἐδῶ, τῆς εἶπε γλυκά.

Καὶ ἡ κουτὴ μπῆκε μέσα.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ἡ «Δεύτερη Πατρίδα» τοῦ Ἰουλίου Βέρν εἶναι συνέχεια τοῦ περιφήμου ἔργου τοῦ R. Wyss «Ὁ Ἑλβετὸς Ροβινσών». Στὸ πρῶτο μέρος, ποὺ δημοσιεύθηκε, ὁ Βέρν συνοψίζει τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ Ροβινσῶνος, τοῦ Ἑλβετοῦ Ζὰν Ζερμάττ, ποὺ ταξιδεύοντας μὲ τὴν οἰκογένειά του ἐναυάγησε ἀπέξω ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο ἐρημονήσι τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Τὸ πλοῖο, «Λάνδλορδ» ὀνομαζόμενο, σφηνώθηκε σὲ κάτι ὕφαλους, συντριμμένο. Ἀλλὰ πρὶν βουλιάξῃ, ἡ οἰκογένεια τοῦ Ζερμάττ — αὐτός, ἡ γυναῖκα του Μπέτση καὶ τὰ τέσσερα, μικρὰ τότε, ἀγόρια του, Φρίτς, Τζάκ, Φραγκῖσκος καὶ Ἐρνέστος, οἱ μόνοι ποὺ εἶχαν ἐπιζήσει,— κατεσκεύασαν μιὰ σχεδία καὶ μπόρεσαν ν' ἀποβιβασθοῦν στ' ἀκρογιάλι ἑνὸς ὅρμου, ποὺ τὸν ὠνόμασαν Ὅρμο τῆς Σωτηρίας. Μπόρεσαν ἀκόμη νὰ βγάλουν καὶ νὰ κουβαλήσουν ἀπὸ τὸ πλοῖο ὅλο του σχεδὸν τὸ φορτίο, τρόφιμα, ροῦχα, ἔπιπλα, σκεύη, ἐργαλεῖα, ὅπλα, πολεμεφόδια, βάρκες, βιβλία κτλ. Ἔτσι ἐγκαταστάθηκαν, σὰν ἄποικοι πιὰ κι' ὄχι σὰ ναυαγοί, στὴν φιλόξενη ἐκείνη ἀκτὴ τοῦ ἔρημου νησιοῦ, ποὺ τ' ὠνόμασαν Νέα Ἑλβετία, καὶ στὸ πιὸ εὔφορο μέρος του, τὸ ποτιζόμενο ἀπὸ τὸ Ρέμα τῶν Τσακαλιῶν, ποὺ τ' ὠνόμασαν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Ἀπέξω ἀπ' τὸ νησὶ ὑπῆρχε κι' ἕνα νησάκι, ὁ Καρχαρίας, ὅπου οἱ ἄποικοι ἔστησαν τὰ κανόνια, ποὺ εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὸ «Λάνδλορδ». Ἔτσι ζοῦσαν, χωρὶς νὰ στεροῦνται τίποτα, εὐτυχεῖς ὅσο πιὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἄνθρωποι ἀποκλεισμένοι ἀπ' ὅλο τὸν ἐπίλοιπο κόσμο, καὶ χωρὶς πολλὲς ἐλπίδες νὰ ξαναγυρίσουν μιὰ μέρα στὴν ἀγαπημένη πατρίδα τους' γιατὶ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Ὠκεανοῦ δὲν περνοῦσαν πλοῖα, παρὰ μόνο κατὰ τύχη ἂν σπρωχνόνταν κανένα ἀπὸ τρικυμία...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια,— τὰ παιδιὰ τοῦ κ. Ζερμάττ εἶχαν μεγαλώσει πιά, εἶχαν γίνει νέοι, — ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε κι' ἕνα σύντροφο: Ἦταν ἡ μὶς Τζέννυ Μόντροζ, κόρη Ἄγγλου συνταγματάρχη, ποὺ ἐναυάγησε κι' αὐτὴ γυρίζοντας στὴν Ἀγγλία μὲ τὴ «Δορκάδα», καὶ μπόρεσε νὰ βγῇ κολυμπῶντας σ' ἕνα νησάκι ποὺ ἐκάπνιζε, τὸν «Ἀναμμένο Βράχο», ὅπου, σὲ μιὰ σπηλιά, ἔζησε ὁλομόναχη πολὺν καιρό. Ἕνα γράμμα της ὕστερα, δεμένο στὸ πόδι ἑνὸς πουλιοῦ, ἑνὸς ἄλμπατρου, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Φρίτς, ποὺ πῆγε στὸν Ἀναμμένο Βράχο καὶ τὴν πῆρε. Ἀπὸ τότε ἡ Τζέννυ Μόντροζ ζοῦσε μὲ τὴν οἰκογένεια Ζερμάττ στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Οἱ ἄποικοι ζοῦσαν στὴ Νέα Ἑλβετία δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια,— ἀπὸ τὸ ναυάγιο τοῦ «Λάνδλορδ»,— ὅταν συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξε ὅλως διόλου τὴ ζωή τους καὶ τὴ θέσι τους: Ἕνα ἀγγλικὸ πολεμικὸ πλοῖο, ἡ κορβέττα «Ξιφίας», μὲ κυβερνήτη τὸν πλοίαρχο Λίττλστων, ἄραξε μιὰ μέρα στὸ νησί. Ἦταν σταλμένη ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖο, γιὰ νὰ ψάξῃ στὰ ἄγνωστα νησιὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, μήπως εὕρισκε τίποτε ναυαγοὺς τῆς «Δορκάδος». Ἐκεῖ, στὴ Νέα Ἑλβετία, βρῆκε μόνο τὴ Τζέννυ καὶ τὴν πῆρε νὰ τὴν πάῃ στὴν Ἀγγλία, ὅπου ὁ πατέρας της, ὁ συνταγματάρχης Μόντροζ, τὴν ἔκλαιγε τρία χρόνια γιὰ πεθαμένη. Μαζὶ μὲ τὴ Τζέννυ ἔφυγε κι' ὁ Φρίτς. Τοὺς συνώδευσε κι' ὁ Φραγκῖσκος. Ὁ «Ξιφίας», κατὰ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ πλοιάρχου Λίττλστων, θὰ γύριζε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία μετὰ ἕνα χρόνο, φέρνοντας τὸν Φρίτς καὶ τὴν Τζέννυ παντρεμένους, καθὼς καὶ ὅσους ἄλλους θὰ ἤθελαν νὰ κατοικήσουν στὴ Νέα Ἑλβετία.

Καὶ τώρα οἱ παλιοὶ ἄποικοι, ποὺ ἀπόμειναν ἐκεῖ,— ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ὁ Τζὰκ κι' ὁ Ἐρνέστος,— δὲ βλέπουν τὴν ὥρα νὰ γυρίσῃ ὁ «Ξιφίας» μὲ τοὺς ἀγαπημένους τους. Ἀλλὰ δὲν τοὺς περιμένουν μόνοι: Μιὰ ἀγγλικὴ οἰκογένεια, ἀπὸ πατέρα, μητέρα καὶ κόρη, — τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Οὐόλστων καὶ τὴ νεαρὴ μὶς Ἄννα,— ποὺ ταξίδευαν μὲ τὸν «Ξιφία», ἀποφάσισαν νὰ μείνουν στὴ Νέα Ἑλβετία, γιατὶ τὸ κλῖμα της κρίθηκε κατάλληλο γιὰ τὴν κλονισμένη ὑγεία τοῦ οἰκογενειάρχη. Μόνο ἡ μικρότερη κόρη τους, ἡ Ντόλλ, ἔφυγε μὲ τὴν κορβέττα. Ἔτσι κι' οἱ δυὸ οἰκογένειες περιμένουν μὲ τὴν ἴδια ἀνυπομονησία τὸν «Ξιφία». Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα γεννιέται μεταξὺ τοῦ Ἐρνέστου καὶ τῆς Ἄννας, ποὺ κι' αὐτὸ θὰ τελειώσῃ σὲ γάμο.

Ὁ Τζάκ, ποὺ εἶναι κυνηγὸς ἀτρόμητος, κυνηγῶντας κάτι ἐλέφαντες, ἀπομονώνεται ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, χάνεται μέσα στὸ δάσος, ξεκινᾷ νὰ γυρίσῃ μόνος του στὴν ἀκρογιαλιὰ καί, πρὶν φθάσῃ, τὸν πιάνουν κάτι μαῦροι ἀγριάνθρωποι,ποὺ ξεφύτρωσαν ἄξαφνα,— γιατὶ τὸ νησὶ τὸ ἤξεραν ὡς τότε ἀκατοίκητο,— καὶ τὸν παίρνουν αἰχμάλωτο στὴν κατασκήνωσί τους. Οἱ Ἀραπάδες αὐτοὶ εἶχαν φθάσει στὴ Νέα Ἑλβετία μὲ πλοιάρια π ι ρ ό γ ε ς, ἄγνωστο ἀπὸ ποῦ... Ὁ Τζὰκ κατορθώνει νὰ τοὺς φύγῃ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ Φελσενχάϊμ, ποὺ ἀπεῖχε δώδεκα λεῦγες, φέρνοντας τὴν εἴδησι τοῦ κινδύνου ποὺ τοὺς φοβέριζε. Ἄγριοι στὸ νησί!... Ἔφυγαν ἄραγε ὅπως ἦλθαν; Ἔμειναν; Θ' ἀνακαλύψουν τὸ Φελσενχάϊμ; Θὰ μπορέσουν οἱ ἄποικοι νὰ τοὺς ἀποκρούσουν μὲ τὰ κανόνια τοῦ «Καρχαρία»; Θὰ προφθάσῃ νὰ τοὺς σώσῃ ὁ «Ξιφίας», ποὺ περιμένεται ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα, γιατὶ ἔχει περάσει χρόνος ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του;...

* * *

Κι' ἀρχίζει τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἱστορίας: Εἴμαστε στὴ θάλασσα, στὸν ὠκεανό. Μιὰ βάρκα μὲ πανί, γεμάτη ἐπιβάτες,— ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά,— δὲν μπορεῖ νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ νηνεμία... Εἶναι ἡ βάρκα κάποιου πλοίου, τοῦ «Φλάγκ», καὶ ρίχτηκε στὴ θάλασσα, σ' ἄγνωστο μέρος, μὲ τὸν πλοίαρχο Γκούλδ, τὸ ναύκληρο Τζὼν Μπλὸκ καὶ κάμποσους ἐπιβάτες, κατόπιν ἀνταρσίας τοῦ πληρώματος... Ὁ πλοίαρχος εἶναι πληγωμένος καὶ τὸν ἀναπληρώνει ὁ ναύκληρος.

Ὡς τόσο ὁ εὐεργετικὸς ἄνεμος ποὺ περίμεναν φύσηξε καὶ τὸ σκάφος ἄρχισε νὰ προχωρῇ. Τέλος μὲ τὶς πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἠκούσθη μιὰ δυνατὴ φωνή. Στεριά!...

Στὶς 20 τοῦ Ὀκτώβρη ὁ «Ξιφίας» γύρισε στὴν Ἀγγλία, ἀφοῦ πρῶτα πέρασε ἀπὸ τὴν «Νέα Ἑλβετία». Ἐκεῖ τοὺς ὑπεδέχθη ὁ Τζέϊμς Οὐόλστων. Ἀφοῦ ἔμειναν σύμφωνοι ὅτι θὰ ἐπέστρεφον στὴ Νέα Ἑλβετία, ἡ κορβέττα ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Ἀγγλία. Στὸ Λονδῖνον ἡ Τζέννυ δὲν βρῆκε τὸν πατέρα της' εἶχεν ἀποθάνει. Τὴν ἀπελπισία της ὅμως ἐμετρίασε ὁ Φρίτς μὲ τὴν δήλωσίν του ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃ μόνη της εἰς τὴν ζωήν. Ὁ γάμος τους ἔγινε μὲ τὸν ἱερέα τῆς κορβέττας καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσι τῶν ἀναγκαιουσῶν προμηθειῶν, τὴν ἐπισκευὴ τοῦ «Ξιφία» καὶ τὴν ἄφιξι στὸ Πόρτσμουθ τοῦ Φρίτς, τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς Τζέννυ, ποὺ εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ πάει στὴν Ἑλβετία γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν πρώτη τους πατρίδα, τὸ σκάφος ἑτοιμάσθηκε νὰ ἀποπλεύσῃ.

Ὁ πλοίαρχος Λίττλστων τοὺς ἔκαμε ἐγκάρδια ὑποδοχή, ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν τοὺς εἶχε δῆ παρὰ δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς στὸ Λονδῖνο. Καὶ στὶς 29 ὁ «Ξιφίας» ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ Πόρτσμουθ, μὲ τὴν ἀγγλικὴ σημαία στὴν κεραία του, πηγαίνοντας νὰ τὴν στήσῃ στὶς ἀκτὲς τῆς Νέας Ἑλβετίας].

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ταξίδι δὲν παρουσίασε τίποτα τὸ ἰδιαίτερο ὅσον καιρὸ ὁ «Ξιφίας» ἔπλεε πρὸς τὰ μέρη τοῦ Τροπικοῦ, ἐκτὸς ἀπ' τὶς συνηθισμένες ἀστασίες τῆς θαλασσας καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐξ ἄλλου, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὕστερα ἀπὸ τόσους μακροὺς καὶ φοβεροὺς πολέμους, οἱ θάλασσες ἦταν πολὺ ἀσφαλεῖς κι' οἱ ταξιδιῶτες δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο. Ὅταν ὅμως ἔφθασε πρὸς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἀφρικῆς, μιὰ φοβερὴ τρικυμία ξέσπασε τὴ νύχτα τῆς 19 Αὐγούστου κι' ἀνάγκασε τὸν «Ξιφία» νὰ ποδίσῃ. Ὁ πλοίαρχος Λίττλστων μαζὶ μὲ τοὺς ναῦτες καὶ τοὺς ἀξιωματικούς, ἔδειξε καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ μεγάλη ἱκανότητα. Ὡστόσο ἡ κορβέττα ἔπαθε πολλὲς ἀβαρίες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τρίτο κατάρτι ποὺ ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸ κόψουν, εἶδαν κι' ἔπαθαν ἕως ὅτου νὰ κλείσουν μιὰ τρύπα ποὺ ἄνοιξε στὴν πρύμνη τοῦ πλοίου. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ πλοίαρχος Λίττλστων μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του, καὶ τὸ πρωΐ στὶς 10 τοῦ Σεπτέμβρη, ἀγκυροβόλησε στὸ λιμάνι τοῦ Καπτάουν.

Ὁ Φρίτς, ἡ Τζέννυ κι' ὁ Φραγκῖσκος ὑποδέχθηκαν τὸν Τζέϊμς Οὐόλστων καὶ τὴν οἰκογένειά του μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, ἦταν ἕτοιμος νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ στὸ νησὶ τῆς Νέας Ἑλβετίας. Ἀλλὰ ἕνα νέο ἐμπόδιο παρουσιάσθηκε. Ὁ «Ξιφίας» ἔπρεπε δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες τὸ λιγώτερο νὰ μείνῃ γιὰ ἐπισκευὲς στὸ λιμάνι. Ὥστε κατὰ τὸ Νοέμβρη θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ πανιὰ γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ. Καὶ ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ ἦταν πολὺ δυσάρεστη στοὺς ἐπιβάτες τῆς κορβέττας.

Στὸ λιμάνι βρισκότανε ἕνα ἄλλο πλοῖο ποὺ θὰ ἔφευγε γιὰ τὴ Μπατάβια, πρὸς τὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Σούνδης, ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Ἦτανε ἕνα ἀγγλικὸ τρικάταρτο πεντακοσίων τόννων κι' ὠνομαζόταν «Φλάγκ». Ὁ πλοίαρχός του Χάρρυ Γκοὺλδ δέχθηκε τὴν πρότασι νὰ πάρῃ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ «Ξιφία» καθὼς καὶ τὴν οἰκογένεια τοῦ Τζέϊμς Οὐόλστων μ' ἕνα καλὸ ναῦλο ποὺ θὰ τοῦ πλήρωναν. Γιατὶ ἂν λίγο θάβγαινε ἀπὸ τὸ δρόμο του θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ στὸ νησὶ τῆς Νέας Ἑλβετίας. Ἔτσι, ἀφοῦ τέλειωσε τὶς προετοιμασίες του ὁ «Φλάγκ» ἦταν ἕτοιμος στὶς 20 τοῦ Σεπτέμβρη, νὰ ταξιδεύσῃ. Καὶ τὴν ἑπόμενη μέρα μ' ἕναν οὔριο ἄνεμο ἄφηνε τὶς κορφὲς τοῦ Ἀκρωτηρίου γιὰ νὰ χαθῇ μέσα στὸν ὁρίζοντα.

Τὶς πρῶτες μέρες τὸ ταξίδι τοῦ «Φλάγκ» ἦταν στρωτὸ καὶ καλοτάξιδο. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες, καθὼς προχωροῦσε βορειοανατολικά, καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόταν στὴ μέση σχεδὸν τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, κοντὰ τὸν Τροπικὸ τοῦ Αἰγόκερω, συνάντησε μιὰ φοβερὴ τρικυμία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἀναστατώνουν συχνὰ τὸν ὠκεανό.

Περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς τρικυμίας, οἱ ἐπιβάτες του ὑποχρεώθηκαν νὰ κλεισθοῦν στὶς καμπῖνες, ἐπειδὴ τὸ κατάστρωμα τὸ σάρωναν πελώρια κύματα. Καὶ μόνο ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκῖσκος εἴχανε μείνει ἐπάνω γιὰ νὰ βοηθοῦν τοὺς ναῦτες.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ πλοίαρχος Χάρρυ Γκοὺλδ εἶχε πάρει τὴ θέσι του στὴ γέφυρα, κι' ὁ ναύκληρος Τζὼν Μπλὸκ στὸ τιμόνι, ἐνῶ ὁ ὑποπλοίαρχος κι' ὁ τρίτος ἀξιωματικὸς φύλαγαν τὸν ἐξώστη τῆς πλώρης.

Ἡ τρικυμία βάσταξε τρεῖς μέρες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἡμε-

ρῶν που ὁ «Φλάγκ» κινδύνευσε νὰ χαθῆ, τὸ πλήρωμα μαζὶ μὲ τὸν ὑποπλοίαρχο Ροβέρτο Μπόρουπτ, ποὺ ἔδειχνε ἀπὸ καιρὸ σημεῖα ἀνταρσίας, ἐστασίασε, καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ ὑποπλοίαρχος Μπόρουπτ, ἄνθρωπος ἐμπαθής, φθονερὸς καὶ μνησίκακος, εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ κυβερνήσῃ αὐτὸς τὸν «Φλάγκ» κι' ἐπειδὴ δὲν τὸ κατώρθωνε, ἔτρεφε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἕνα μεγάλο μῖσος ἐναντίον τοῦ πλοιάρχου Γκοῦλδ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ παραμικρότερο λάθος στὸ χειρισμὸ τοῦ πλοίου θὰ μποροῦσε νὰ φέρῃ τὴν καταστροφή, ὁ ὑποπλοίαρχος Μπόρουπτ ἐξετέλεσε ἀδέξια τὴ διαταγὴ τοῦ πλοιάρχου ποὺ εἶχε διατάξει νὰ κατεβάσουν γλήγορα τὰ πανιά, ὥστε νὰ μὴ βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη νὰ κόψουν τὰ κατάρτια. Τὸ λάθος ἦταν τόσο φανερό, ποὺ δὲν ἐτόλμησε κανεὶς ἀπὸ τὸ πλήρωμα νὰ ξεστομίσῃ λέξι.

Ὁ πλοίαρχος διέταξε τότε θυμωμένος τὸν Μπόρουπτ νὰ κλεισθῇ στὴν καμπίνα του καὶ νὰ μὴ ξαναβγῇ. Κι' ὁ ὑποπλοίαρχος χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ καθόλου πῆγε στὴν καμπίνα του. Λίγο ἔλειψε νὰ τοὺς βουλιάξῃ. Κι' ἂν ὁ πλοίαρχος Γκοῦλδ δὲν φρόντιζε ἀμέσως νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα του, θὰ εἶχαν ὡρισμένως βουλιάξει. Γιὰ τὴν πρᾶξι του αὐτὴ θὰ περνοῦσε ὅταν θὰ γύριζαν ἀπὸ ναυτοδικεῖο. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ τρικυμία κόπασε καὶ τὰ κύματα δὲ σάρωναν πιὰ τὸ κατάστρωμα τοῦ «Φλάγκ». Εἶχε ὅμως βγῆ ἀπ' τὴν πορεία του πολλὲς ἑκατοντάδες μίλλια κι' εἶχε ἀντίθετο δρόμο πρὸς τὸ νησὶ τῆς Νέας Ἑλβετίας.

Τὶς ἑπόμενες ὀκτὼ ἡμέρες δὲν ἐσημειώθηκε καμμιὰ ἀπειθαρχία, ἂν κι' ὁ ναύκληρος Τζὼν Μπλὸκ ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ σιάξῃ τὰ πανιά, ἔβλεπε πὼς τὸ πλήρωμα ζητοῦσε ἀφορμὴ νὰ στασιάσῃ. Ἄξαφνα βλέπουν πάνω στὸ κατάστρωμα τὸ Ροβέρτο Μπόρουπτ καὶ γυρίζοντας στὸ πλήρωμα, ἐπρόσταξε μὲ φωνὴ δυνατή: «Ἐδῶ, σύντροφοι!» Ὁ πλοίαρχος Χάρρυ Γκοῦλδ ἔτρεξε στὴν καμπίνα του νὰ πάρῃ τὸ πιστόλι. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ μεταχειρισθῇ. Μιὰ πιστολιὰ ποὺ τοῦ τὴν ἔρριξε ἕνας ναύτης, τὸν βρῆκε στὸ κεφάλι κι' ἔπεσε πληγωμένος στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Τζὼν Μπλόκ. Τὸ πλήρωμα εἶχε στασιάσει μὲ ἀρχηγοὺς τὸν Μπόρουπτ καὶ τὸν τρίτο ἀξιωματικό. Τοῦ κάκου ὁ Τζὼν Μπλόκ, ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκῖσκος κι' ὁ Τζέϊμς Οὐόλστων θελήσανε νὰ ἀντιταχθοῦν. Τοὺς ἐνίκησε ὁ ἀριθμός. Δέκα ναῦτες τοὺς πιάσανε καὶ τοὺς κατέβασαν μαζὶ μὲ τὸν πλοίαρχο κάτω στὸ ἀμπάρι.

Πέρασαν μέρες πολλές.

(Ἀκολουθεῖ)

Διάγνωσις καὶ θεραπεία τῆς ἑλονοσίας

Ἡ διάγνωσις τῆς ἑλονοσίας δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολος ὅπως νομίζουν πολλοὶ μὴ ἰατροί, ποὺ σπεύδουν εὐκόλως νὰ κάμουν διάγνωσι ἑλονοσίας χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἰατροῦ.

Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ ἂν δὲν γίνῃ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τοῦ αἵματος δὲν ἀποδεικνύεται τίποτε ἀπὸ τὴν κλινικὴ ἐξέτασι τοῦ ἀρρώστου. — Ἡ νόσος συγχέεται συχνὰ μὲ τὸ Καλὰ-αζάρ, ἀρρώστεια ποὺ μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴν ἑλονοσία. Ἀλλὰ ἡ προσεκτικὴ ἐξέτασις καὶ τὸ ἐξησκημένο μάτι τοῦ ἰατροῦ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἐργαστηρίου θέτουν ἀσφαλῆ διάγνωσι. — Ἔπειτα ὅταν μέσα στὸ αἷμα τοῦ πάσχοντος ὑπάρχουν 2 μορφὲς μικροβίων, τοῦ τριταίου καὶ τοῦ τεταρταίου, τότε ὁ πυρετὸς εἶναι συνεχής, διότι τὴ στιγμὴ ποὺ πάει νὰ πέσῃ ὁ πυρετὸς τοῦ τριταίου ἀρχίζει ὁ πυρετὸς τοῦ τύπου τεταρταίου καὶ ἔτσι ὁ πυρετὸς συνεχίζεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι συγχέεται ἡ νόσος μὲ τὸν ἐκτικὸ πυρετὸ τῆς φυματιώσεως ἢ μὲ τὸν τύφον.

Ἡ ἐξέτασις ὅμως τοῦ αἵματος, ἡ μεγάλη διόγκωσις τοῦ σπληνὸς καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ χρῆσις τῆς κινίνης ἐπισφραγίζουν τὴν διάγνωσιν τῆς ἑλονοσίας. Ἐπίσης πολλαὶ ἄλλαι νόσοι μοιάζουν μὲ τὴν ἑλονοσία, ὅπως αἱ λευχαιμίαι, ἀναιμίαι κλπ. — Ἀλλὰ ἡ ἔγκαιρος μετάβασις τοῦ ἀσθενοῦς στὸ γιατρὸ καὶ ἡ προσεκτικὴ ἐξέτασις θέτει ἀσφαλῶς τὴν διάγνωσι τῆς νόσου καὶ κατόπιν τὴν ταχεῖαν θεραπείαν αὐτῆς.

Θεραπεία. — Εἴπαμε στὴν ἀρχὴ τῆς παρούσης μελέτης ὅτι γιὰ νὰ ὑπάρξῃ ἑλονοσία σὲ ἕναν τόπο πρέπει νὰ ὑπάρχουν δύο παράγοντες, πρῶτον κουνούπια καὶ δεύτερον ἑλονοσοῦντες. Ἑπομένως διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἑλονοσία πρέπει πρῶτον νὰ ξηρανθοῦν τὰ ἕλη μέσα στὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται τὰ κουνούπια καὶ δεύτερον νὰ θεραπεύσωμεν τοὺς ἑλονοσοῦντας. Ἡ πρώτη φροντὶς ἔχει ἀνατεθῆ στὸ σημερινὸ κράτος βρίσκεται σὲ εὐσυνείδητα χέρια καὶ ὡς ἐκ τούτου εἴμεθα βέβαιοι πὼς πολὺ γρήγορα ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ ἕλη, θὰ ἀποκτήσῃ ὑγείαν καὶ εἰς τὰ μέρη ὅπου ὑπῆρχον τὰ ἕλη μὲ τὴν ἀποξήρανσιν θὰ βασιλεύσῃ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ εὐφορία. — Ἡ δευτέρα φροντίς, δηλαδὴ ἡ θεραπεία τῶν ἑλονοσούντων, ἀνατίθεται σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἰδίους τοὺς ἀρρώστους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐννοήσουν καλῶς ὅτι ἡ ἑλονοσία θεραπεύεται τελείως ἀρκεῖ νὰ θέλουν καὶ νὰ ἐπιμείνουν εἰς τοῦτο. — Ἔπειτα ἡ θεραπεία τῆς ἑλονοσίας εἶναι μέγα κοινωνικὸν ζήτημα ὡς καὶ Ἐθνικόν. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήσωμεν γενεὲς ὁλόκληρες νὰ φθείρωνται καὶ νὰ ἐκφυλίζωνται ἀπὸ τὸ πλασμώδιον τοῦ Λαβεράν, οὔτε νὰ βοηθοῦμε μὲ τὴν ἀδιαφορία μας τὴν ἐπέκτασι τῆς φυματιώσεως. Μάλιστα, μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίας τῆς ἐπικινδύνου ἀναπτύξεως τῆς φυματιώσεως στὴ χώρα μας εἶναι ἡ ἑλονοσία, ἡ ὁποία δημιουργεῖ ἔδαφος πρόσφορον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φθίσεως.

Δυστυχῶς ὅμως σὲ πολλὰ μέρη ἀπολίτιστα ἀκόμη, ποὺ κατατρώγονται ἀπὸ τὴν ἑλονοσία, συναντᾷ κανεὶς τέτοια ἀδιαφορία γιὰ τὴν ἄθλια των κατάστασι, ὥστε δὲν ξεύρεις νὰ ἐξηγήσῃς ἐὰν τοῦτο ὀφείλεται σὲ ἄγνοια ἢ σὲ διάθεσι αὐτοκτονίας.

Γιατὶ ἐνῷ καίγεται τὸ παιδάκι ἀπὸ πυρετὸ καὶ ἡ κοιλιά του εἶναι γεμάτη σπλῆνα, ἐὰν ρωτήσῃς τὴ μάνα του θὰ σοῦ πῇ «δὲν ἔχει τίποτε, ἔχει κάψα» ἢ «ἔχει σπλῆνα», σὰ νὰ σοῦ λέῃ πὼς ἔχει πονοκέφαλο ἢ συνάχι.

Ἡ ἑλονοσία λοιπὸν θεραπεύεται ἀσφαλῶς καὶ ἐφ' ὅσον ἐπιμένουν ἰατροὶ καὶ ἄρρωστοι ταχέως, μὲ κινίνη καὶ μόνον κινίνη. Μεγάλαι δόσεις κινίνης ἀπὸ τὸ στόμα ἢ δι' ἐνέσεων, καθημερινῶς ἢ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, καὶ δυὸ ἕως τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέραν, ἀναλόγως τῆς μορφῆς ἢ τῆς ἐντάσεως τῆς νόσου. Ἡ μέθοδος τῆς χορηγήσεως τῆς κινίνης κατὰ τὴν ὥραν ποὺ πρόκειται νὰ ἔλθῃ ὁ πυρετὸς ἀπέτυχε, διότι ὁ κύκλος τῆς ἀναπτύξεως τοῦ μικροβίου δὲν εἶναι πάντοτε σταθερός, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χορηγοῦμεν τὴν κινίνην τρεῖς ἕως τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ νὰ μὴ τὴν φοβώμαστε διότι τὴν ἀνέχονται εὐκόλως τόσον οἱ μικροὶ ὅσον καὶ οἱ μεγάλοι. — Ἡ θεραπεία τῆς χρονίας ἑλονοσίας δὲν εἶναι τόσον εὔκολος, ὅσον τῆς ὀξείας, χρειάζεται προσοχή, ἐπιμονὴ καὶ μεγάλη πεῖρα τοῦ ἰατροῦ, πρὸς δὲ θέλησις καὶ ὑπομονὴ ἐκ μέρους τοῦ ἀρρώστου. Κατὰ τὴν θεραπείαν τῆς χρονίας ἑλονοσίας χρησιμοποιοῦμεν ἐκτὸς τῆς κινίνης καὶ ἄλλα φάρμακα ἔχοντα ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πλασμωδίου ὡς καὶ τονωτικὲς ἐνέσεις πρὸς καταπολέμησιν τῆς μεγάλης ἀναιμίας τοῦ ἀρρώστου. — Μέχρι σήμερον τόσον εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ὅσον καὶ εἰς τὴν ἰδιωτικήν μας πελατεῖαν ἐθεραπεύσαμεν διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ἐνδιαφέροντος ἐπιτυχῶς πλεῖστα περιστατικὰ χρονίας ἑλονοσίας.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Τὸ χταπόδι

Τὸ χταπόδι εἶναι ἕνα πραγματικὰ ἀκαταμάχητο τέρας τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης.

Στὸν τόπο μας βέβαια εἶναι ἕνα μικρὸ μαλακόστρακον ποὺ μᾶς χρησιμεύει ὡς... μεζὲς τοῦ οὔζου, ἢ σαρακοστιανὸ ἔδεσμα, ἀλλὰ στὶς ἐξωτικὲς θάλασσες εἶναι τεραστίων διαστάσεων, τέρας πραγματικὸ 80 καὶ 100 ὀκάδων!

Ἡ δύναμί του εἶναι τεραστία καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ στὸ τρομερὸ ἀγκάλιασμα τῶν πλοκαμιῶν του, ποὺ εἶναι προικισμένα μὲ ἑκατοντάδες βεντοῦζες, ποὺ κολλοῦν πάνω στὸ θῦμα καὶ τὸ παραλύουν.

Τὸ χταπόδι ζῇ ἕνδεκα μόνο μῆνες ὅλη τὴ ζωή του. Μόλις ἐκπληρώσῃ τὸ ὑπέρτατο καθῆκον τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ εἴδους πεθαίνει.

Μόλις τὸ θηλυκὸ χταπόδι γεννήσῃ τὰ αὐγά του τὰ κρύβει ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ προσεκτικὰ ἀνάμεσα στὰ

φύκια κι' ἔπειτα ἀποσύρεται σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ πεθάνῃ.

Μόνα τους τ' αὐγὰ θὰ ἐκκολαφθοῦν καὶ μόνα τους τὰ μικρὰ χταποδάκια θὰ φτιάξουν τὴ φωλιά τους. Ἔχουν ἕνα εἰδικὸ φυσητῆρα καὶ μὲ αὐτὸν ἀνοίγουν στὴν ἄμμο μιὰ τρύπα μέσ' στὴν ὁποία χώνονται.

Ἀργότερα ἐγκαταλείπουν τὴν πρώτη φωλιά τους καὶ κάνουν μεγαλύτερη.... βάζουν μάλιστα καὶ πόρτα μὲ καμμιὰ μεγαλούτσικη πέτρα.

Ἡ καλλίτερη τροφὴ γιὰ τὰ χταπόδια εἶναι τὰ... μικρὰ χταποδάκια. Βέβαια εἶναι παράξενο αὐτό.

Τὰ κυνηγοῦν ἀμείλικτα, τὰ ἀκρωτηριάζουν καὶ τὰ κουβαλοῦν στὴ φωλιά των γιὰ... μεζὲ ζωντανὸ τῆς ὥρας.

Ἀκόμη τὸ χταπόδι κυνηγᾶ τὶς καλόγνωμες καὶ τὶς πῖνες. Τὶς πλησιάζει καὶ τὶς χτυπᾶ μὲ τρόπο ποὺ τὶς παραλύει καὶ τὶς τρώγει μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀπόλαυσι.

Ἂν δὲν καταφέρῃ νὰ παραλύσῃ ἀμέσως τὴν πῖνα, τὴν κουβαλᾶ στὸ «θάλαμό» του, ὅπου τῆς στήνει καρτέρι καὶ τὴν τρώγει μόλις αὐτὴ θ' ἀνοίξῃ κάποτε.

Τὸ χταπόδι εἶναι πολεμικώτατο ζῷον. Στήνει πραγματικὲς ὁμηρικὲς μάχες στοὺς βυθοὺς καὶ πολλὲς φορὲς χάνει καὶ δυὸ καὶ τρία πόδια του, ποὺ ὅμως ξαναφυτρώνουν σὲ πέντε ἢ ἕξη μέρες!!

Πραγματικὸς ἐχθρὸς τοῦ χταποδιοῦ εἶναι ἡ σμέρνα, ποὺ τὴν φοβᾶται σὰν τὸν διάβολο, γιατὶ μπαίνει στὴ φωλιά του καὶ τὰ κάνει ἄνω κάτω, καταφέρνει δὲ νὰ τοῦ σχίσῃ πολλὲς φορὲς καὶ τὸν θύλακα καὶ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Τὸ μεγάλο χταπόδι μαζὶ μὲ τὸν καρχαρία εἶναι ὡς γνωστὸν ὁ μεγαλύτερος φόβος τοῦ δύτου. Βρέθηκαν χταπόδια καὶ 100 ὀκάδων!

Α.—

* Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΡΙΟΥ *

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ Σαμοθράκη, τὸ φτωχό, λησμονημένο κι' ἀπομεμονωμένο αὐτὸ νησάκι τοῦ Θρακικοῦ Πελάγους, θὰ παρήγαγε τὰ καλλίτερα δημητριακὰ καὶ μάλιστα τὸ ἀνώτερο σὲ ποιότητα σιτάρι;

Ποιὸς θὰ πίστευε ὅτι οἱ δημητριακοὶ καρποὶ τοῦ βραχώδους αὐτοῦ νησιοῦ θὰ βραβεύονταν κατὰ τὴν Παγκόσμιο Ἔκθεσι τῶν Παρισίων τοῦ 1867 καὶ πρὸ ἐτῶν στὴν Ἔκθεσι Θεσσαλονίκης;

Γιὰ σκεφθῆτέ το καλλίτερα! Τὰ δημητριακὰ ἑνὸς τόσον δὰ ἀσήμαντου νησιοῦ, πού, στὸ τέλος-τέλος, μονάχα γιὰ θαλασσινὰ θὰ μποροῦσε νἆταν ὀνομαστό, νὰ βραβευθοῦν σὲ μιὰ Παγκόσμιο Ἔκθεσι! Δὲν εἶναι κάτι τὸ μὴ ἀξιοπρόσεκτο αὐτό...

Πολλοὶ θὰ τρίβουν ἴσως τὰ μάτια τους:

— Πῶς αὐτό!

Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ «πῶς» τὸ ἐξηγεῖ πειστικώτατα ἡ... μυθολογία!

Ἀπ' ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια, ἴσως καὶ παραπάνω, οἱ κάτοικοι τῆς Σαμοθράκης ἔχουν πάντα τὰ πρωτεῖα στὰ δημητριακά. Γιατὶ στὴ Σαμοθράκη πρωτοκαλλιεργήθηκε τὸ σιτάρι κι' ἀπ' τὸ νησὶ αὐτὸ βγῆκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κόσμο τὸ ψωμί.

Καὶ νὰ πῶς ἔγινε τὸ περίεργο αὐτό:

Ἦταν τὸν καιρὸ ποὺ οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, γιὰ νὰ ξεχνοῦν τὴν στενοχώρια τῆς μοναξιᾶς τους, κατέβαιναν στὴν ἑλληνικὴ γῆ κι' ἀνακατεύονταν μαζὶ μὲ τοὺς κοινοὺς θνητούς. Κάποτε, λοιπόν, ὁ Κάδμος, ὁ γυιὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀναζητῶντας τὴν ἀδελφή του τὴν Εὐρώπη — ποὺ τοῦ τὴν εἶχε κλέψει ὁ Ζεύς, ὅταν εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ ταῦρο — πέρασε, ἀναζητῶντας πάντοτε τὴν ἀδελφή του, κι' ἀπὸ τὴν Σαμοθράκη, ὅπου ἐμυήθη στὰ Καβήρεια μυστήρια.

Ἐκεῖ, καθὼς παρέτεινε κάπως τὴν παραμονή του, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ, λένε, ἀπὸ τὴν ἀναζήτησι, ἐρωτεύθηκε μιὰ πολὺ ὄμορφη καὶ μορφωμένη θεὰ τῆς Σαμοθράκης, τὴν Ἁρμονία, καὶ λίγο ἀργότερα, τὴν παντρεύτηκε.

Στοὺς γάμους αὐτούς, μιὰ ποὺ ἦσαν κι' αὐτοὶ ἐκεῖ κοντά, καὶ ἡ Σαμοθράκη βγάζει καὶ νοστιμώτατα κατσίκια, ποὺ ἄρεσαν στοὺς θεοὺς καὶ στοὺς ἀνθρώπους, πῆγαν καὶ ὅλοι οἱ θεοὶ ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο.

Κάθε θεὸς πῆγε μὲ γιομᾶτα τὰ «κανίσκια» του μὲ δῶρα, ποὺ τὰ προσέφερε στοὺς νεόνυμφους. Ὁ Ἑρμῆς τοὺς προσέφερε μιὰ λύρα γιὰ νὰ διασκεδάζουν στὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς τους. Ἄλλη θεὰ τοὺς χάρισε μουσικὰ ὄργανα, κύμβαλα καὶ τύμπανα μὲ τὰ ὁποῖα ἐπανηγύριζαν μετὰ τὰ μυστήρια τῆς θεᾶς τῶν θεῶν οἱ Κάβηροι. Κάθε θεὸς τοὺς προσέφερε κάτι.

Τὸ πιὸ καλὸ δῶρο ὅμως τοὺς τὸ ἔκαμε ὁ θεός, ποὺ τοὺς χάρισε τὸ γέλιο, τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία.

Μέσα λοιπὸν στὰ γλέντια καὶ τὶς χαρὲς τοῦ γάμου ἡ θεὰ Δήμητρα, ποὺ σὰν σοβαρώτερη στεκόταν πάντα παράμερα ἀπὸ τὶς ἄλλες, συμπάθησε ξαφνικὰ τὸν Ἰασίωνα, ἀδελφὸ τῆς νύμφης, ποὺ πρωτοστατοῦσε σ' ὅλους τοὺς χοροὺς τῆς βραδυᾶς.

Ὁ Ἰασίων, ποὺ ἦταν γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας, μιᾶς ἀπὸ τὶς ἑπτὰ Πλειάδες, ἦταν τὸ πιὸ ὄμορφο λεβεντόπαιδο τῆς Σαμοθράκης. Καὶ ἡ θεὰ Δήμητρα, ποὺ ἐθαύμασε τὴν λεβεντιά του, τοῦ ἐδώρησε τὸν καρπὸ τοῦ σιταριοῦ καὶ μαζὶ τοῦ ἔμαθε τὸ μυστικὸ τῆς καλλιεργείας του.

Ἀπὸ τὴν ἀγάπη αὐτὴ ὡς τόσο ἡ ἀνθρωπότης ἐκέρδισεν ἕνα σιτάρι καὶ μαζὶ γεννήθηκε κι' ἕνα παιδί: Ὁ Πλοῦτος. Ἐπλούτισε δηλαδὴ ἡ Γῆ, διὰ τῆς Γεωργίας.

Ὅπως ὅμως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἐκεῖνοι ποὺ εἶπαν ὅτι κάθε μῦθος ἔχει ἕναν πυρῆνα ἀληθείας, εἶχαν μεγάλο δίκηο πάντοτε.

Ἀπόδειξις καὶ τὰ σιτάρια τῆς Σαμοθράκης, ποὺ σὰν θεϊκὸ δῶρο τῆς Δήμητρας, διατηροῦν τὴν ὑπεροχή τους ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, ἀπὸ τοὺς γάμους τῆς Ἁρμονίας δηλαδὴ ὡς τὴν σημερινὴ ἐσοδεία τοῦ τελευταίου ζευγᾶ τοῦ νησιοῦ.

Ἡ Δήμητρα, γιὰ χατῆρι τοῦ Ἰασίωνος, ἐμάζεψε ὅλα τ' ἀπόκρημνα βράχια τῆς Σαμοθράκης, τὰ ἔκαμε στάχυα καὶ καρπὸ καὶ χόρτασε καὶ χορταίνει καὶ σήμερα ἀκόμα ὅλο τὸν κόσμο μὲ ψωμί.

Θαν. Γιαν.

* ΟΙ ΣΑΥΡΕΣ *

Ἡ πράσινη σαύρα ζῇ κατὰ μῆκος τῶν φρακτῶν ἢ σὲ πυκνὲς φυτεῖες, σὲ ξηρὲς καὶ φωτεινὲς περιοχές.

Ἡ γκρίζα σαύρα προτιμᾷ νὰ καταφεύγῃ στὶς σχισμὲς τῶν τοίχων.

Τὰ δύο αὐτὰ εἴδη τῶν σαυρῶν βγαίνουν τὶς πιὸ θερμὲς ὧρες τῆς ἡμέρας στὸ κυνῆγι καὶ κάμνουν μεγάλη κατανάλωσι μικρῶν ἐντόμων, μυιγῶν καὶ πράσινων καμπιῶν καὶ ἰδιαιτέρως ἐκεῖνες ποὺ καταβροχθίζουν τὰ κουνούπια. Εἶναι καὶ οἱ σαῦρες λοιπὸν ἄξιες τῆς συμπαθείας τοῦ ἀνθρώπου.

* ΤΟ ΑΥΓΟ *

Τὸ αὐγὸ ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους, δι' ἄγνοιαν ἀκριβῶς τῶν πραγμάτων, θεωρεῖται ὡς συμπλήρωμα — ὡς προσφάγι — καὶ οὐδέποτε ὡς πραγματικὴ τροφή.

Τὸ αὐγὸ εἶναι ἰδεώδης τροφή, διότι περιέχει εἰς μικρὸν ὄγκον (κάθε αὐγὸ εἶναι 17 — 20 δράμια) πολύτιμες διὰ τὴν θρέψιν τοῦ ἀνθρώπου οὐσίες.

Τὸ αὐγὸ ὅμως δὲν τὸ ξέρουμε καὶ γι' αὐτὸ τὸ περιφρονοῦμεν.

Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ τὸ γνωρίσουμε:

Ἡ χημεία τοῦ αὐγοῦ

Τὸ αὐγό, ὅπως ξέρουμε, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ περίβλημα (τὸ τσόφλι), τὴ μεμβράνη τοῦ αὐγοῦ, τὸ ἀσπράδι καὶ τὸν κρόκο.

Τὸ τσόφλι τοῦ αὐγοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνόργανες — ἀσβεστοῦχες κυρίως — οὐσίες, εἶναι δηλαδὴ σχεδὸν καθαρὸ μάρμαρο καὶ εἶναι διάτρητο ἀπὸ μικροσκοπικοὺς πόρους γιὰ τὸν ἀερισμὸ τοῦ αὐγοῦ.

Ἡ μεμβράνη εἶναι ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τσόφλι σὰν μιὰ πέτσα καὶ δημιουργεῖ στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐγοῦ ἕνα θάλαμο, ὅπου μαζεύεται ὁ ἀέρας ποὺ μπαίνει ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ τσόφλιου (ὁ ἀεροθάλαμος τοῦ αὐγοῦ).

Ἀμέσως κατόπιν εἶναι τὸ ἀσπράδι ποὺ περικλείει τὸν κρόκο.

Τὸ ἀσπράδι εἶναι λευκωματώδης οὐσία μὲ πολὺ ἄνθρακα, ὑδρογόνο, ὀξυγόνο, ἄζωτο καὶ θειάφι καὶ γι' αὐτὸ λέγεται: ἀζωτοῦχος ὀργανικὴ οὐσία.

Ὁ κρόκος εἶναι στερεωμένος μέσα εἰς τὸ ἀσπράδι στὸ εἰδικό του σακκουλάκι ποὺ κρατιέται μὲ δυὸ «σκοινάκια» ἀπὸ λεύκωμα, ποὺ διακρίνονται καὶ μὲ γυμνὸ μάτι στὸ φρέσκο αὐγό.

Εἶναι καὶ αὐτὸς ὀργανικὴ οὐσία πολὺ πιὸ πλούσια ἀπὸ τὸ ἀσπράδι, γιατὶ περιέχει ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀζωτοῦχες οὐσίες καὶ λίπη, θρεπτικὰ ἅλατα, πρωτεΐνες καὶ φωσφορικὲς ἑνώσεις (βιτελίνη κτλ.).

Τὸ αὐγὸ λοιπὸν εἶναι μιὰ πραγματικὴ χημικὴ θρεπτικώτατη σύνθεσι οὐσιῶν, ποὺ ὅλες ἀφομοιώνονται ἀμέσως μέσα στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ καὶ γίνονται αἷμα, θερμότης καὶ δύναμις.

Εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν τροφὴ τελεία, ποὺ περιέχει δηλαδὴ ὅλα τὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ θρέψη τὸν ἄνθρωπο.

Πρέπει ὅμως τὸ αὐγὸ νὰ εἶναι φρέσκο ἀπολύτως ἢ τοὐλάχιστον καλὰ συντηρημένο, διότι τὸ μπαγιάτικο αὐγὸ εἶναι κυριολεκτικῶς ἕνα σφοδρὸ δηλητήριο.

Ἡ φυσικὴ ἐξήγησις τοῦ ὅτι χαλοῦν τὰ αὐγὰ εἶναι ὅτι ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ τσόφλιου μπαίνουν μέσα στ' αὐγὸ μαζὶ μὲ τὸν ἀέρα καὶ διάφορα μικρόβια ποὺ ἀποσυνθέτουν τὶς ὀργανικὲς οὐσίες τοῦ αὐγοῦ καὶ τὸ βρωμίζουν.

Ἂν λοιπὸν κατὰ ἕνα τρόπον ἐμποδίσουμε τὴν εἴσοδο τῶν μικροβίων αὐτῶν τὰ αὐγά μας μένουν φρέσκα.

Μποροῦμε νὰ διατηρήσουμε αὐγὰ καὶ 8 καὶ 10 μῆνες ἂν τὰ τοποθετήσουμε κανονικὰ μέσα σὲ ἀσβεστόνερο (1 μέρος ἀσβέστου, 4 νερὸ καὶ λίγο ἁλάτι), ὅπου θὰ μείνουν καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς συντηρήσεώς των καλὰ σκεπασμένα ἀπὸ τὸ ἀσβεστόνερο.

Ἡ οἰκονομική του σημασία

Τὸ αὐγὸ εἶναι ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ κόστους λαϊκὴ τροφή.

Κάθε σπίτι εἶναι δυνατὸν μὲ λίγες κοττοῦλες νὰ ἐξασφαλίση καὶ 5 καὶ 10 αὐγὰ ποὺ δὲν θὰ τοῦ κοστίζουν οὔτε μιὰ δραχμὴ τὸ ἕνα.

Ἔτσι μὲ λίγα ἔξοδα θὰ ἔχη ἐξασφαλίσει τὴν αὐτάρκειά του σὲ μιὰ πρώτης τάξεως τροφὴ θρεπτικώτατη, νόστιμη, πρόχειρη καὶ πρὸ παντὸς φθηνή.

Γιὰ τὸ μικρὸ κόστος τοῦ αὐγοῦ, ὅσοι ἔχουν ἢ θὰ κάνουν κόττες, ἂς φροντίσουν νὰ τὶς ταΐζουν ὡς ἑξῆς:

Τὸ πρωΐ νὰ τοὺς δίδουν τὰ ἀποφάγια τοῦ τραπεζιοῦ, ποὺ εἶναι ἕνα κι' ἕνα — λόγῳ τοῦ λαδιοῦ, τῶν λιπῶν κλπ. — γιὰ τὶς κόττες.

Τὸ μεσημέρι τὰ χόρτα καὶ τὰ λαχανικὰ τοῦ σπιτιοῦ ψιλοκομμένα ἢ λίγο χορταράκι (τσουκνίδες, τριφύλλι, γρασίδι) καὶ μόνο τὸ βράδυ νὰ τοὺς δίδουν 10 — 15 δράμια σπόρους στὴν κάθε μιὰ κόττα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μποροῦμε νὰ ἔχομε αὐγά, ποὺ εἶναι, ὅπως εἴπαμε, μιὰ θρεπτικώτατη, φθηνὴ καὶ τελεία τροφή.

Ἰ. Ἀντ.

* ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ *

Ὁ βάτραχος συναντᾶται σὲ ἀγροὺς καὶ σκιώδεις χώρους. Τὸ εἶδος ὅμως αὐτὸ τῶν βατράχων — γιατὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα — δὲν πηδᾷ ἀλλὰ ἕρπει. Τὸ σῶμα του εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ φλύκταινες, οἱ ὁποῖες ἀφίνουν, ὅταν τὸν ἐρεθίζουν, νὰ χύνεται σὰν ἱδρὼς ἕνα ὑγρὸν ἀπολύτως ἀβλαβές. Δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ καταφύγιό του παρὰ μόνον τὸ βράδυ γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ στὴν ἀναζήτησι καὶ καταβρόχθισι σκουληκιῶν καὶ γυμνοσαλιάγκων, καταστροφέων τῶν χαμαικερασιῶν, μαρουλιῶν κ.λ.π. Κι' ὁ βάτραχος λοιπὸν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν φίλων τῶν ἀγρῶν μας.

Σαρκοφάγα φυτά

Εἶναι πράγματι ἀπογοητευτικὸν τὸ ὅτι καὶ στὸ κατ' ἐπιφάνειαν εἰρηνικώτατον βασίλειον τῶν φυτῶν ὑπάρχουν φυτὰ ποὺ συλλαμβάνουν καὶ καταβροχθίζουν μικρὰ ἢ καὶ μεγάλα ἀκόμη ζῷα.

Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φυτάθηρία εἶναι καὶ ἡ λεγομένη καὶ στὸν τόπο μας ἀκόμη «Δροσούλα» ἢ «Ρουφήχτρα».

Βρίσκεται κυρίως μέσα σὲ δασώδεις ἐκτάσεις καὶ ὑγρὰς περιοχάς. Πάνω σὲ κάθε φύλλο της ὑπάρχουν χιλιάδες κοκκινωπὲς τρίχες ποὺ κάθε μιὰ ἔχει στὴν ἄκρη της καὶ μιὰ μικρὴ γυαλιστερὴ μικροσκοπικὴ σφαῖρα, ποὺ παίζει ρόλον δολώματος. Τὸ ἔντομο προσελκύεται, μπερδεύεται στὶς μικροσκοπικὲς σφαῖρες καὶ αὐτοστιγμεὶ φονεύεται ἀπὸ τὶς τρίχες ποὺ μπήγονται μέσα του καὶ ἀπομυζοῦν τὸ αἷμα του.

Ἄλλο σαρκοβόρο εἶναι τὸ «Ἀρῶνι» ποὺ εἶναι ἕνα

εἶδος κρίνου ζωηρόχρωμου, ποὺ ἔχει στὸ ἄνοιγμά του ἄφθονες ἶνες, ποὺ κλείνουν εὐθὺς ὡς εἰσέλθῃ ἕνα ὁποιοδήποτε ἔντομο μέσα στὸν κάλυκά του.

Σαρκοφάγα φυτὰ εἶναι ἀκόμη ἡ λεγομένη «Παγὶς τῆς Ἀφροδίτης», ποὺ κλείνει καὶ πολτοποιεῖ μέσα στὰ φύλλα της τὴν λεία καὶ ἡ «Σαρακηνία» ποὺ τὰ μεθᾷ μὲ τὸ νέκταρ της καὶ τὰ πνίγει.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ φυτὰ σωστὲς τίγρεις, ποὺ συλλαμβάνουν ζῷα μεγάλα καὶ ἀνθρώπους ἀκόμη. Ἕνα τέτοιο βρίσκεται στὴ Μαδαγασκάρη καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς Meodos ὡς ἱερόν. Τὸ δένδρον αὐτὸ ἀποναρκώνει μὲ τὴν μυρωδιά του καὶ κατόπιν περιελίσσει καὶ πνίγει τὰ θύματά του μὲ τοὺς κλάδους του.

Λίγη ευθυμία

ΜΕ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ...

Τὸ τοπικὸ ἐπαρχιακὸ τραῖνο εἶναι πολὺ βραδὺ καὶ ἀγωνίζεται νὰ φθάσῃ στὸν κάθε ἐ ν δ ι ά μ ε σ ο σταθμό.

— Συγγνώμην, κύριε, λέγει ἕνας ταξιδιώτης στὸν ἡλικιωμένο συνεπι β ά τ η του. Ἔχει σταματήσει τὸ ρολόϊ μου. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τὴν ὥρα;

— Ὅταν ταξιδεύῃ κανεὶς μὲ αὐτὸ τὸ τραῖνο, φίλε μου, τοῦ ἀπήντησε ὁ ἄλλος, τὸ ρολόϊ εἶναι περιττό. Ὅ,τι χρειάζεται κανεὶς νὰ ἔχῃ μαζί του εἶναι... ἕνα ἡμερολόγιο.

ΕΤΣΙ, ΜΑΛΙΣΤΑ

— Γνωρίζω ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ ἔχει νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια.

— Ἀδύνατον. Ἐκτὸς ἂν εἶναι τρελλός.

— Ὄχι, εἶναι φαλακρός...

ΜΩΡΕ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ!

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ θηριοτροφείου στὸν φύλακα:

— Δὲν κάνεις καλὰ τὴ δουλειά σου. Χθὲς τὴ νύχτα ἀκόμη δὲν ἔκλεισες καλὰ τὴν πόρτα τοῦ κλωβοῦ τῶν λιονταριῶν...

— Ὡστόσο δὲ βγῆκαν τὰ λιοντάρια...

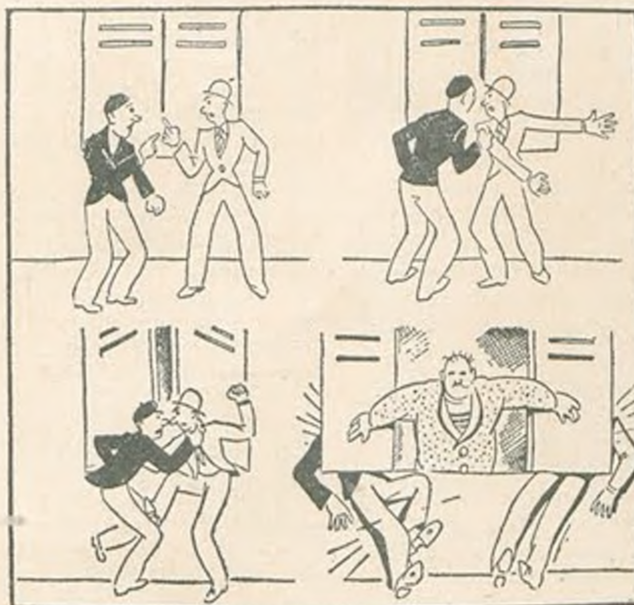
— Ὄχι, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ ἔμπαινε κανένας λωποδύτης καὶ νὰ ἔκλεβε δυὸ-τρία ἀπ' τὰ λιοντάρια μας.

ΠΛΗΡΕΣ ΓΕΥΜΑ

Στὸ ξενοδοχεῖο φαγητοῦ, τὴν ἐποχὴ τῶν κενταύρων:
— Τί ἐπιθυμεῖτε;
— Ἀρνάκι μελιτζάνες καὶ ἕνα καλὸ δεμάτι σανό!

Ο ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ

Ἱστορία χωρὶς λόγια.

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ!

Ἕνας φτωχὸς παρουσιάσθηκε στὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος χειρουργοῦσε δωρεὰν ἐκείνους ποὺ δὲν εἶχαν νὰ τὸν πληρώσουν.

— Γιατρέ, ἔχω καταπιῆ μιὰ χρυσῆ λίρα καὶ πρέπει νὰ τὴ βγάλωμε. Εἶναι ἀνάγκη...

— Γιὰ φαντάσου! Καὶ πότε τὴν κατάπιες;

— Πρὸ δεκαπέντε ἀκριβῶς ἐτῶν.

Ὁ γιατρὸς ἐξεπλάγη:

— Δέκα πέντε χρόνια; Καὶ γιατὶ δὲν πήγαινες στὸ γιατρὸ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Δὲν σ' ἐνωχλοῦσε αὐτὸς ὁ ξένος ὄγκος στὸ στομάχι σου;

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ, γιατρέ, γιατὶ οὔτε μ' ἐνωχλοῦσε οὔτε καὶ τώρα μ' ἐνοχλεῖ!

— Τότε πῶς σοῦ κατέβηκε νὰ κάνῃς τώρα τὴν ἐγχείρησι;

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια γιατρέ. Τόσα χρόνια βολευόμουνα ὅπως μποροῦσα. Τὸ ψωμί μου, ποὺ λέει ὁ λόγος, τὸ ἔβγαζα. Ἔτσι εἶχε ξεχαστῆ σχεδὸν ἡ λίρα...

— Λοιπόν; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ γιατρός.

— Τὶς προάλλες ὅμως ἔμεινα χωρὶς δουλειὰ καὶ τὰ ἔφερα στενά. Τί νὰ κάνω, τί νὰ κάνω, σκεπτόμουνα. Ἔπειτα θυμήθηκα τὴ λίρα. Βρέ, σκέφθηκα, ἡ λίρα τοῦ στομαχιοῦ μου θὰ μὲ σώσῃ. Καὶ ἦρθα.

— Καλὰ ἔκαμες... Βλέπεις πάντοτε ἐπαληθεύει ἡ παροιμία: «Οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ».

— Βέβαια, βέβαια. Κάνε καλὸ καὶ ρίχτο στὸ γιαλό, ὅπως λέμε καὶ μεῖς. Ἔτσι καὶ ἐγὼ ἐπειδὴ εἶχα καταπιῆ τότε τὴ λίρα, σώζομαι τώρα...

ΤΟ ΕΓΝΩΡΙΖΕ...

— Γκαρσόν, τί ψάρι εἶναι αὐτὸ ποὺ μοῦφερες; Δὲν εἶναι καθόλου φρέσκο.

— Σ' ἐμένα τὸ λέτε, κύριε; Ἀμ' δὲ θέλησε τ' ἀφεντικὸ νὰ μᾶς βιάσῃ νὰ τὸ φᾶμε χθὲς βράδυ! Μὰ ποιὸς τ' ἄγγιζε ποὺ βρωμοῦσε!

Η ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ ΤΟΥ

— Στενοχωροῦμαι νὰ βλέπω ἀνθρώπους μ' ἕνα σπίρτο ν' ἀνάβουν τρία τσιγάρα.

— Γιατί; Εἶσαι προληπτικός;

— Ὄχι. Εἶμαι βιομήχανος σπίρτων!

ΕΝΑ ΗΤΑΝ!

Ἡ κ υ ρ ί α.— Εὐλογημένη Κατερίνα, δὲν σοῦ φθάνει ἕνα κερὶ γιὰ νὰ πλέξῃς τὶς κάλτσες σου, παρὰ καῖς δύο;

Ἡ ὑ π η ρ έ τ ρ ι α.— Δὲν καίω δύο, κυρία. Ἕνα ἦταν καὶ τὄκοψα στὴ μέση.

ΕΞΥΠΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

— Εἶναι μέσα ὁ κύριός σου;

— Ὄχι, εἶναι ἔξω.

— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Μόλις φύγετε. Εἶναι ἔ ξ ω στὸ μπαλκόνι καὶ περιμένει νὰ φύγετε γιὰ νὰ μπῇ στὸ δωμάτιό του.

ΠΩΣ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ;

Ὁ μπανιέρης βλέποντας τὸν ἀρχάριο νὰ παίρνῃ τὴν πρώτη βουτιά:
— Ἔ! Κύριε, γυρίστε πίσω γρήγορα! Πρέπει νὰ πέσετε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά!

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Αἴνιγμα

Ἀρχαία θεὰ τὸ πρῶτο μου
ἄνθος τὸ δεύτερό μου
κι' ἕνα Ἑλληνικὸ βουνὸ
θὰ ἰδῇς στὸ σύνολό μου.

Τ. ΡΙΖΟΔΗΜΟΣ

Τρίγωνον

* * * * *
* * * *
* * *
* *
*

Πρώτη σειρά: Χώρα τῆς Ἀφρικῆς. Δευτέρα σειρά: Ἀρχαία θεά. Τρίτη σειρά: Τὴν μεταχειρίζονται ἐνίοτε οἱ ἀστυνομικοί, ὅταν οἱ πολῖται εἶναι ἀνυπάκοοι. Τετάρτη σειρά: Ζῷον τὸ ὁποῖον μᾶς προσφέρει τὸ κρέας του καὶ τὸ λῖπος του. Πέμπτη σειρά: Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Β. ΠΑΥΛΟΥ

Κρυπτογραφικὸν

123456789	= Πόλις.
2193973	= Περιφέρεια τῆς Γερμανίας.
343293973	= Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος.
42391	= Μέρος τῆς ἐξαρτύσεως τοῦ ὁπλίτου (πλ.).
5629373	= Μυθολογ. τέρας.
65373	= Δένδρον.
743273	= Ἑλληνικὴ νῆσος.
82963	= Πτηνά.
974373	= Πόλις.

Π. Ν. ΠΑΠΑΝΑΓΝΟΣ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν γνωστὸν εἰς ὅλους μας ποταμόν:

1) Ἑλληνικὸν πέλαγος, 2) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 3) Ἄνθος μὲ ὡραῖα μυρωδιά, 4) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 5) Μία τῶν Ἠπείρων, 6) Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, 7) Προφήτης, 8) Νῆσος τῆς Μεσογείου νοτίως τῆς Κορσικῆς.

Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1. Μουσικὴ δόξα τῆς Γερμανίας.
2. Πόλις τῆς Κύπρου. — Μήτηρ τοῦ Διός.
3. Υἱὸς τοῦ Πριάμου. — Ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐδίδοντο, ἰδίως εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν Μεσαίωνα, ἀπὸ ἕνα κράτος εἰς ἄλλο, ὡς ἐγγύησις τῆς τηρήσεως συμφωνίας, συνθήκης κλπ.
4. Ἐξάρτημα τοῦ πλοίου. — Γυναικεῖον ὄνομα (δημ.).
5. Πολύτιμη πέτρα. — Ἀπαγορευτικόν. — Ἄρθρον (πληθ.).
6. Περίφημος Ἄγγλος συγγραφεὺς — Τῆς ὁποίας — Χαρτὶ τῆς τράπουλας (αἰτ.).
7. Βρίσκεται στὸ σιτάρι. — Ὅμοιος εἰς ἔκτασιν.
8. Βυζαντινὴ νότα. — Εἶναι εὐχάριστον, ἄλλοτε δυσάρεστον, ἀλλὰ ἡ ἐξήγησίς του εἶναι πάντοτε ἀνόητος... — Δερμάτινος σάκκος (δημ.).
9. Χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν συγκοινωνίαν. — Ἀποτελεῖ μέρος τῶν ὀδόντων.
10. Μέρος τοῦ παπουτσιοῦ (γεν.). — Ὑποθετικόν. — Συμπερασματικόν.
11. Δικά σας. — Ὁ ὁποῖος. — Ἦτο.
12. Ἡ δευτέρα λέξις ὀνομασίας πόλεως τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Καθέτως:

1. Δὲν εἶναι κίτρινος.
2. Νότα. — Ἐπαρχία τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος (γεν.).
3. Γυναικεῖον ὄνομα. — Πᾶσαι.
4. Γεωμετρικὸν σχῆμα (στερεομετρίας). — Ἀντωνυμία.
5. Ἀντίρρησις, διαμαρτυρία (αἰτ.). — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
6. Ἄρθρον (πληθ.). — Ὅστις. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (αἰτ. πληθ.). — Εἷς (δημ.).
7. Μὲ αὐτὸ ἐπότισαν τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. — Σχῆμα, μορφὴ (δημ.).
8. Προσωπικὴ ἀντωνυμία. — Ἄνδρας.
9. Διαδικασία γινομένη ἐν ἀπουσίᾳ ἑνὸς τῶν ἀντιθέτων. — Α. Λ. — Ὄχι (γαλλιστί).
10. Κυλοῦν στὰ ρυάκια, στὰ ποτάμια καὶ στὸ στομάχι μας... — Σχηματίζουν τὰ διαστήματα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς κιθάρας...
11. Ἡ μεγαλυτέρα ἀρτηρία τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. — Μέρος τοῦ ψωμιοῦ.
12. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

ΝΙΚ. ΧΑΙΡΕΤΑΣ

Ρητὸν

* * + *
* * + *
* * + *
* * + *

Ὁριζοντίως πρώτη σειρά: Ἀριθμητικόν. Δευτέρα σειρά: Λάβε. Τρίτη σειρά: Ἦχος καμπάνας. Τετάρτη σειρά: Δὲν εἶναι διπλό. Οἱ σταυροὶ καθέτως Κράτος τῆς Ἀσίας. Μὲ τὰ γράμματα τῶν τεσσάρων λέξεων, ποὺ ζητοῦνται ὁριζοντίως, πρέπει νὰ σχηματίσετε ἕνα ἀρχαῖον ρητόν.

ΑΝ. ΧΑΛΑΣ

Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι νῆσος τῆς Εὐρώπης
ἂν μ' ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα
πάλι νῆσος τῆς Εὐρώπης
θὰ προβάλω ἐν τῷ ἅμα.

Γ. Λ. ΚΑΠΑΚΟΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 51ου φύλλου

Τὸ σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1 Ἑλλάς — Κάβος, 2 Ἴων — τῆς, 3 ποτάμι — ἀταξία, 4 τίς — Λάν, 5 ἰατρική, 6 οἷς, 7 περσικά, 8 ἔτι — Βάν, 9 ἀγόρια — αἴτημα, 10 ὅλα, ἄτε, 11 Δράμα — Πράγα. Καθέτως 1 ἥλιος — ἀγορά, 2 Λὼτ — ὅλα, 3 κανάτι — Πέραμα, 4 μία — ἔτι, 5 ἱστορία, 6 ρίς, 7 ἀλισίβα, 8 τὰκ — καί, 9 Κατάνη — ἀντάρα, 10 βὴξ — ἧττα, 11 δόσις — ὠμέγα.

Τρίγωνον: ὕπερος — Πάρις — ἔρις — ρὶς — ὅς — Σ.

Κρυπτογραφικόν: Θεμιστοκλῆς, ἕλος, μέλι, ἰός, στολή, τίθημι, ὅμιλος, κῆτος, λεκές, ἦθος.

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Κλαύδιος (Κορέα, Λόρδος, ἐρΑτώ, ἸοΥστινιανός, ἀρχίΔαμος, ἐκπαΙδευσις, αἰσχύλΟς, ΚάρολοΣ).

Τετράγωνον: Ἄλας — λάδι — ἀδὴν — Σινᾶ.

Ἀκροστιχίς: Μακαρόνια (Μεταξᾶς, Ἄρτα, Κολόμβος, ἀμαζών, Ρῆνος, Ὄπιον, Ναός, Ἰωάννης, Ἀριστοφάνης).

Λεξίγριφος: Ροδάκινα (Ρόδα — Κίνα).

ΠΡΙΝ 20.000 ΧΡΟΝΙΑ

Πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ ἀνθρώπου ἐπάνω στὸν πλανήτη μας, ἐπὶ αἰῶνες ὁλόκληρος, ἡ Γῆ ἀναταρασσομένη ἀπὸ κατακλυσμούς, κάτω ἀπὸ ἕναν κατακόκκινο οὐρανὸ καὶ μέσα σὲ μιὰ θερμοκρασία καυτερή, ἄφηνε νὰ φυτρώνουν στὸ λεπτὸ φλοῦδι της φανταστικὲς φτέρες, ἱππούριδες, γιγάντεια λυκοπόδια. Τὰ θαλάσσια νερὰ ἐλίκνιζαν τὴν ἀποκοιμισμένη ζωὴ τῶν ζωοφύτων, τῶν μαλακίων, τῶν ὀστρακοδέρμων καὶ τῶν ψαριῶν. Πυκνὰ σύννεφα ἐντόμων βομβοῦσαν στὸν ἀέρα. Τέτοια ἦτο ἡ πρωτόγονη περίοδος.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς χιλιάδες χρόνια, ἐνῶ ἀκόμη ἡ ὑποχθόνια φωτιὰ ἔκαιε, ἄρχισαν νὰ σχηματίζωνται αἱ ἤπειροι, νὰ διαμορφώνωνται οἱ θάλασσες καὶ τὰ βουνά. Στὴν δευτερογενῆ αὐτὴν ἐποχὴ ἐκάλυψαν τὴ Γῆ ὑπερμεγέθη τέρατα, καρποὶ ἑνὸς δημιουργικοῦ ὀργασμοῦ τῆς φύσεως.

Ἐπάνω στὰ συσσωρευμένα ἐρείπια τῶν παλαιῶν δασῶν, ποὺ εἶχαν μεταβληθῆ σὲ λιπάσματα, καὶ μέσα στὰ βουρκωμένα νερὰ τῶν τελμάτων φύτρωναν νέα δάση ἀπὸ κωνοφόρα κάθε λογῆς, ἀνάμεσα στοὺς κορμοὺς τῶν ὁποίων ἐσέρνονταν ἢ πηδοῦσαν μὲ ἄγριες κραυγὲς παράδοξα θηρία: Σαυροειδῆ, μήκους εἴκοσι καὶ τριάντα μέτρων, ἄλλα χορτοφάγα ὅπως οἱ διπλόδοκοι καὶ οἱ βροντόσαυροι, ἄλλα σαρκοβόρα ὅπως οἱ κερατόσαυροι καὶ οἱ λαίλαπες. Ὑπῆρχαν καὶ πτερωτὰ σαυροειδῆ, περιμέτρου ὀκτὼ μέτρων, ὅπως οἱ πτεροδάκτυλοι, καθὼς καὶ θαλάσσια, ὅπως οἱ πλησιόσαυροι, οἱ ἰχθυόσαυροι, οἱ τηλεόσαυροι κλπ.

Ὑπερπηδοῦμε ἀκόμη μερικὲς χιλιετηρίδες. Ἡ δευτερογενὴς περίοδος ἔχει ἐξαφανισθῆ σὰν ἕνας ἐφιάλτης. Ἡ φύσις ἔχει σωφρονισθῆ, ὁ θόρυβος κατευνάζεται. Στὰ ἀναρίθμητα νησάκια, τῶν ὁποίων ἡ συγκόλλησις ἀποτελεῖ σήμερα τὴν εὐρωπαϊκὴν ἤπειρο, ἡ διάκρισις τῶν ἐποχῶν φέρνει μιὰ πολύμορφη βλάστησι ἀπὸ συκιές, δάφνες, ἰτιές, καμφορόδενδρα καὶ σφενδάμνους.

Τὸ ζωϊκὸ βασίλειο παρουσιάζει τύπους λιγώτερο καταπληκτικούς. Τὰ ἔντομα εἶναι τὰ ἴδια μ' αὐτὰ ποὺ γνωρίζομε, τὰ ψάρια τὰ ἴδια. Τὰ σαυροειδῆ εἶναι ἐκφυλισμένα: τὸ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὰ δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ ἕνα σημερινὸ κροκόδειλο. Ἡ Γῆ ἀνήκει στὰ τεράστια θηλαστικά. Συναντᾶται τὸ δεινοθήριον, ἕνα τετράποδο μήκους πέντε μέτρων, ὁ βροντόπους, εἶδος ρινοκέρου, ὁ μαστόδους, πρόγονος τοῦ ἐλέφαντος, ὁ μαχαιρόδους, γιγάντεια τίγρις καὶ ὁ μεσοπίθηκος, πρόπαππος τοῦ σημερινοῦ γορίλλα. Ὑπάρχουν ἐπίσης τὰ ἐλαφοειδῆ, ὅπως οἱ ὄνοι καὶ τὰ ἄλογα, ποὺ βόσκουν μέσα σὲ λειβάδια τροπικῆς βλαστήσεως. Ζοῦν διάφορα ἄγρια θηρία, ποὺ κατασπαράσσουν τὰ ἥμερα γιὰ νὰ καταπραΰνουν τὴν πεῖνά τους, καὶ ζῶα ἀνίσχυρα καὶ δειλά, ποὺ ἀποφεύγουν τὰ ἰσχυρότερά τους.

Ὡστόσο ἡ Γῆ, ποὺ φάνηκε νἄχη ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα, ξαναρχίζει ν' ἀνατριχιάζη ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό της καμίνι. Τεράστιες πτυχὲς τὴν αὐλακώνουν, ποὺ σχηματίζουν τὶς ὀροσειρὲς τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν Ἰμαλαΐων. Κρατῆρες ἀνοίγουν.... Καὶ οἱ αἰῶνες κυλοῦν....

Μετὰ ἀπὸ μιὰ περίοδο καύσωνος καὶ ἐντατικῆς βλαστήσεως, ἕνας παγωμένος ἄνεμος ὁρμᾷ ἀπὸ βορρᾶ. Τὰ χιόνια ἐπισωρεύονται, οἱ παγετῶνες τυλίγουν τὰ ὄρη καὶ γλυστροῦν πρὸς τοὺς κάμπους. Ἕνα μεγάλο τμῆμα τῆς ἠπείρου μας, καθ' ὅλη την τεταρτογενῆ περίοδο, παρουσιάζεται πότε σὰν ἀχανὴς παγωμένη ἔκτασις, ὅμοια μὲ τὴν σημερινὴ Γροιλανδία, καὶ πότε σὰν ἕνα ἀτελείωτο βορβορῶδες τέλμα. Ἐκεῖ ποὺ σήμερα ὀργιάζουν οἱ παπαροῦνες, τὰ κλήματα, τὰ ὀπωροφόρα δένδρα καὶ οἱ μουριές, μόλις τολμοῦσαν νὰ ξεμυτίσουν κάτι λειχῆνες, βοῦρλα καὶ καλαμιές. Πυκνὰ δάση ἀπὸ ἔλατα σκέπαζαν τὶς πεδιάδες.

Ἀπὸ τὶς ἄγονες αὐτὲς ἐκτάσεις χάθηκαν οἱ τροπικοὶ ἐλέφαντες, τὰ παλιὰ πελώρια ἐλάφια «μεγάκεροι» καὶ οἱ ἱπποπόταμοι. Ἄρχισε ν' ἀκούγεται τὸ βαρὺ περπάτημα τοῦ μαμμούθ μὲ τὸ δασὺ τρίχωμα, τὸ οὔρλιασμα τῆς ἄρκτου τῶν σπηλαίων καὶ τοῦ ρινόκερου μὲ τὰ φραγμένα ρουθούνια. Τὸ ἄλογο καὶ ὁ αἴγαγρος ἐκάλπαζαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ συγχρόνως κατέβαιναν ἀπὸ τὸν πόλο τ' ἀναρίθμητα κοπάδια τῶν ταράνδων, ποὺ τὸ ὄνομά τους εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένο μὲ τὶς τελευταῖες περιόδους τῆς λιθίνης ἐποχῆς.

Ἕνας τύπος δεινοσαύρου.

Τὴν ἴδια αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμή, ποὺ ἡ φύσις παρουσιαζόταν πιὸ φειδωλὴ καὶ πιὸ φιλάργυρη, ποὺ ἡ πεῖνα ἐνώχλοῦσε τὰ δόντια τῶν ἄγριων θηρίων, τοῦ λεονταριοῦ, τῆς τίγρεως καὶ τῆς ὕαινας, ἄρχισε κι' ὁ ἄνθρωπος ν' ἀποκαλύπτη τὴν εὐφυΐα του.

Οἱ σύγχρονες ἔρευνες, εἴτε μέσα στὰ κατάβαθα τοῦ ἐδάφους, εἴτε π'σω ἀπὸ τοὺς πελώριους βράχους ποὺ διατήρησαν ἀνέπαφα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως τῶν ἀνθρώπων τῆς τριτογενοῦς περιόδου, δίπλα στοὺς σκελετοὺς καὶ τὰ λείψανα τῶν μεγαθηρίων τῆς ἴδιας ἐκείνης ἐποχῆς, εἴτε καὶ μέσα στὰ προκατακλυσμιαῖα σπήλαια μὲ τοὺς αἰωνόβιους σταλακτῖτες, φέρνουν εἰς φῶς ὄργανα φονικά, καμωμένα μὲ πέτρα ἀπὸ ἀνθρώπινα χέρια.

Καὶ μέσα στὰ ἴδια αὐτὰ καταφύγια, ἡ ἐπιστήμη μαζεύει διάφορα εὔθραυστα λείψανα ὀστῶν, τὰ ὁποῖα συναρμολογούμενα παρουσιάζουν μεγάλα κρανία ἱκανὰ νὰ περιλάβουν σκεπτομένους ἐγκεφάλους, τὰ κρανία ἀκριβῶς τῶν πρώτων ἀνθρώπων.

Μετὰ τὶς διάφορες ἐποχές, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἐλάχιστα μόνο βήματα ἔκαμε γιὰ τὴν τελειοποίησί του, ἔρχεται ἡ Μαγδαληνιανὴ περίοδος, μιὰ ἐποχὴ καλλιτεχνικὴ θἄλεγε κανείς, ποὺ θεωρεῖται ὡς λίκνο τῆς πρωτόγονης τέχνης. Διάφορα γλυπτικὰ καὶ ζωγραφικὰ δείγματα τῆς προοδευτικῆς ἐκείνης περιόδου ἔχουν διασωθῆ ἕως σήμερα, ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὴν γέννησι τῆς τέχνης στὸν πλανήτη μας. Ἡ Μαγδαληνιανὴ αὐτὴ ἐποχὴ κλείνει ἐπίσης τὴ μεγάλη σειρὰ τῶν περιόδων τοῦ πάγου. Τὰ ζῶα τῶν ψυχρῶν κλιμάτων ἔχουν ξαναγυρίσει στὸ βορρᾶ. Ἔπειτα ἀπὸ ἕναν κατακλυσμό, ποὺ τὸ ξέσπασμά του παραμένει ἀνεξήγητο στοὺς ἀρχαιολόγους, ὁ ἄνθρωπος - καλλιτέχνης ξαναπέφτει στὴν ἔνδεια καὶ στὴν ἀνικανότητα. Ἰσχυροὶ καταρράκτες κυλοῦν ἀπ' τὰ πανύψηλα βουνὰ καὶ σκεπάζουν τὴ Γῆ μὲ τέλματα καὶ λίμνες. Χρειάσθηκε νὰ ξαναπεράσουν χιλιάδες ὁλόκληρες χρόνια γιὰ νὰ ξαναβρῆ ὁ ἄνθρωπος τὸ μυστικὸ τῆς πρωτόγονης τέχνης. Χρειάσθηκαν κάπου σαράντα τόσοι αἰῶνες γιὰ ν' ἀνακτήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀνθρωπισμό του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ξυπνᾷ καὶ τὸ βιομηχανικό του δαιμόνιο: Ἡ κεραμουργικὴ τέχνη σημειώνει τὴν πρώτη πρόοδο. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διασώζονται σήμερα πελέκεις ἀπὸ πυρίτη λίθον, καθὼς καὶ ὑπολείμματα πρωτογόνων συνοικισμῶν. Μέσα στὶς ἄβαθες λίμνες οἱ ἄνθρωποι κατασκευάζουν καλύβες ἐπάνω σὲ πασσάλους. Καὶ τέλος φθάνει ἡ περίοδος τοῦ ἐπεξειργασμένου λίθου. Οἱ σκληραγωγημένοι πρόγονοί μας ἄρχισαν νὰ λαξεύουν μνημεῖα, ὀβελίσκους καὶ μενχίρ. Ἐξημερώνουν ζῶα, καλλιεργοῦν δημητριακοὺς καρπούς, μαζεύουν χρυσάφι καὶ χαλκό. Ἀργότερα, μὲ τὸν χαλκὸ καὶ τὸν κασσίτερο, ἐφευρίσκουν τὸν ὀρείχαλκο, τὸν σμιλεύουν, τὸν χαράσσουν καὶ κάνουν ὅπλα καὶ κοσμήματα Μὲ τὴν περίοδο τοῦ ὀρειχάλκου τελειώνει ἡ προϊστορία καὶ ἀρχίζει ἡ ἱστορία.

Γιὰ ν' ἀνακεφαλαιώσῃ κανεὶς τὰ ἀνωτέρω, πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὸν ἑξῆς συλλογισμό: Ὁ ὀρείχαλκος ἐμφανίσθηκε κάπου χίλια διακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ λίθου ἀνέρχεται σὲ 4.000 χρόνια νωρίτερα. Ὑποτίθεται ἀκόμη ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔμαθε νὰ σπάη τὸν πυρίτη λίθο κάπου 14 αἰῶνες π. Χ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος τῶν σπηλαίων, ὁ τρωγλοδύτης, στὰ χέρια τοῦ ὁποίου ἐδώσαμε τὰ ὄργανα ποὺ παραμένουν ὡς μοναδικὰ ἐνθύμια σὲ μᾶς, ἔχει γίνει σκόνη ἐδῶ καὶ εἴκοσι χιλιάδες χρόνια τοὐλάχιστον, ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι μόλις ἔξη χιλιάδες χρόνια μᾶς χωρίζουν μόνο ἀπὸ τὸν πατριάρχη Ἀβραάμ.

Ἀπ. Ν. Μαγγ.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΗΣ Χ ΒΑΛΚΑΝΙΑΔΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῆς Χ Βαλκανιάδος, εἰς ἣν συμμετέχουν ἡ Ρουμανία, ἡ Γιουγκοσλαυΐα, ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἑλλάς. Δυστυχῶς ἡ Βουλγαρία οὔτε καὶ ἐφέτος κατώρθωσε νὰ συμμετάσχῃ τῶν ἀγώνων.

Ἡ τελετὴ τῆς ἐνάρξεως ἦτο ἀνάλογος μὲ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοῦ θεσμοῦ καὶ μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς δεκαετοῦς δημιουργίας του. Μετὰ τὴν προσέλευσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῶν μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης, ἐν μέσῳ τῶν ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων τῶν 30 χιλιάδων θεατῶν τέσσαρες κόραι μὲ τὰς ἐθνικὰς στολὰς τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν κατηυθύνθησαν εἰς τὸ Βασιλικὸν θεωρεῖον καὶ ἐνεχείρισαν εἰς τὸν Ἄνακτα κλάδον ἐλαίας — τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης τῶν λαῶν. Ἠκολούθησεν ἡ παρέλασις μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς κριτὰς τῶν ἀγώνων καὶ μὲ ἑπομένους κατὰ σειρὰν τὸν σημαιοφόρον τῆς Βουλγαρικῆς σημαίας, τοὺς σημαιοφόρους καὶ τοὺς ἀθλητὰς τῆς Γιουγκοσλαυΐας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρελάσεως ἡ φιλαρμονικὴ τῆς πρωτευούσης ἐπαιάνιζε διάφορα ἐμβατήρια.

Αἱ ὁμάδες παρετάχθησαν εἰς τὸν στίβον μὲ μέτωπον πρὸς τοὺς ἐπισήμους. Ἐν μέσῳ κατανυκτικῆς σιγῆς εἰσῆλθον ἐκ τῶν προπυλαίων πέντε λαμπαδηδρόμοι ἀθληταὶ τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν φέροντες φλόγα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως. Διέτρεξαν τὸν στίβον καὶ μετέδωσαν τὸ πῦρ εἰς τὸν παρὰ τὴν σφενδόνην βωμόν, διὰ νὰ παραταχθοῦν ὡς τιμητικὴ φρουρὰ παρ᾽ αὐτόν. Ὁ κ. Μινωτὴς ἀπήγγειλε τὸν Ὀλυμπιακὸν Ὕμνον τοῦ Παλαμᾶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον Πνεῦμα, ἀκολούθως δὲ ὡμίλησεν ἀπὸ μικροφώνου ὁ πρόεδρος τῆς Διαβαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. κ. Μιχ. Ρινόπουλος, προσφωνήσας τοὺς ξένους ἀθλητάς. Μετὰ ταῦτα ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Ρινοπούλου, ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων διὰ τῶν ἑξῆς: «Κηρύσσω τὴν ἔναρξιν τῶν δεκάτων Βαλκανικῶν ἀγώνων». Ἀνεκρούσθησαν ἀκολούθως ὁ Βαλκανικὸς ἀθλητικὸς ὕμνος, ὁ συντεθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Καψοκεφάλου, οἱ ἐθνικοὶ ὕμνοι τῶν πέντε Κρατῶν, ἐγένετο ἔπαρσις τῶν σημαιῶν, εἶτα δὲ ὁ ἀθλητὴς Καραγεῶργος ἔδωκεν ἐξ ὀνόματος τῶν συναδέλφων του τὸν ἀθλητικὸν ὅρκον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἀπεχώρησαν αἱ ὁμάδες καὶ ἤρχισεν ἡ διεξαγωγὴ τῶν ἀγωνισμάτων.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ἡ ἐμφάνισις τῶν ἀθλητῶν μας ὑπερέβη τὰς προβλέψεις καὶ τῶν πλέον αἰσιοδόξων, παρὰ δὲ τὰς πρώτας ἐλαφρὰς ἀπογοητεύσεις ποὺ ἐδοκιμάσαμεν, ἡ ὑπεροχὴ τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε περιφανής.

Ἐκ τῶν προχθεσινῶν ἀγωνισμάτων τὸ ἀτυχέστερον ἦτο ὁ δρόμος τῶν 100 μ., εἰς τὸ ὁποῖον οἱ Σακελλαρίου καὶ Ἰακωβίδης ἐτερμάτισαν 4οι εἰς τὴν σειρὰν των ἀποκλεισθέντες τοῦ τελικοῦ. Ἡ ἧττα μας εἰς τὴν σφαιροβολίαν εἶναι δικαιολογημένη: Ὁ Στεφανάκης ἐπέτυχε βολὰς 14.20 μ., 14.29 μ., 14.21 μ., 14.22 μ., ἐνῷ ὁ πρῶτος νικητὴς Κοβάτσεβιτς ἐστάθη καθ᾽ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἀγωνίσματος εἰς ἀναμφισβήτητον ὑψηλότερον ἐπίπεδον ἐπιτυχὼν ἐπιδόσεις 14.62 μ., 14.66, 14.47 μ., ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα ἀποτελεῖ καὶ νέον Βαλκανικὸν ρεκόρ, τὸ μοναδικὸν ρεκὸρ τῆς πρώτης ἡμέρας. Τὸ προηγούμενον ρεκὸρ εἶχεν ἐπιτύχει πέρυσι εἰς τὸ Βελιγράδι ὁ ἴδιος μὲ 14.58 μ.

Ὁ δρόμος τῶν 10.000 μ. ἦτο συναρπαστικὸς λόγῳ τοῦ ζωηροῦ συναγωνισμοῦ τῶν Κρίστεα καὶ Ραγάζου. Ὁ Ρουμᾶνος ἀπεμακρύνθη ἀπ᾽ ἀρχῆς τῶν λοιπῶν, ἀκολουθῶν τὴν τακτικὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἐνίκησεν εἰς τὸ παρελθόν. Ὁ Ραγάζος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε τὴν τακτικὴν αὐτὴν — πρὸ τριμήνου ἐνίκησε τὸν Κρίστεα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν — τὸν ἠκολούθησε κατὰ πόδας εἰς ὅλας τὰς αὐξομειώσεις τῆς ταχύτητός του ἀποφεύγων ὅμως ἐπιμελῶς νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν πρωτοβουλίαν. Ὑπ᾽ αὐτὰς τὰς συνθήκας οἱ δύο δρομεῖς ἀπεμακρύνθησαν κατὰ πολὺ τῶν λοιπῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Κυριακίδης καὶ Μουσταφᾶ διεξεδίκουν τὴν 3ην θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐξησφάλισε πολὺ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἀγῶνος ὁ πρῶτος. Ὁ Κρίστεα, ἀφοῦ ἐπεδίωξε ἢ νὰ καταπονήσῃ τὸν Ραγάζον ἢ νὰ τὸν κάμῃ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα μὲ βραδύτερον ρυθμόν, ἀπέκαμε. Ἀπὸ τοῦ 7ου χιλιομέτρου ὁ Ραγάζος ἐτίθετο ὁριστικῶς ἐπὶ κεφαλῆς καὶ αὐξάνων συνεχῶς τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ καταβεβλημένου ἤδη ἀντιπάλου του ἐτερμάτισε πρῶτος μὲ διαφορὰν 220 μέτρων περίπου.

Τέλος ἡ σκυτολοδρομία ἦτο ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα. Οἱ Σκιαδᾶς καὶ Μάντικας παρέδωσαν πρῶτοι τὴν σκυτάλην μὲ μικρὰν ὅμως διαφοράν, ἐνῷ οἱ Καραγεῶργος καὶ Στρατᾶκος, τὸ «βαρὺ πυροβολικὸν» τοῦ ἀγωνίσματος, ἐκέρδισαν μίαν ἀναμφισβήτητον ὑπεροχήν.

ΤΑ ΤΕΧΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Δρόμος 100 μέτρων. Α´ σειρά: 1) Μουζαφὲρ Τ. 11´´5, 2) Κλῖγκ Γ. 11´´6, 3) Κοράκου Ρ. 11´´7, 4) Σακελλαρίου Ε. μὲ διαφορὰν στήθους. Β´ σειρά: 1) Στεφάνοβιτς Γ. 11´´7, 2) Α. Κρίστεα Ρ. 11´´8, 3) Μελὶχ Τ. 11´´9, 4) Ἰακωβίδης μὲ διαφορὰν μέτρου. Τελικός: 1) Μουζαφὲρ Τ. 11´5, 2) Κλῖγκ Γ. 11´´5, 3) Στεφάνοβιτς Γ. 11´´6, 4) Μελὶχ Τ. 11´´7. Ἡ μετριωτάτη ἐπίδοσις, ὀφειλομένη εἰς τὸν ἀντίθετον ἄνεμον, εἶναι ἡ χειροτέρα ποὺ ἐσημειώθη ποτὲ εἰς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας. Τὸ ρεκὸρ κατέχει ὁ Φραγκούδης μὲ 10´´6. Βαλκανιονῖκαι 1937: Γκιτέσκου Ρ. 10´´9, 1938: Στεφάνοβιτς Γ. 10´´8.

Σφαιροβολία: 1) Κοβάτσεβιτς Γ. 14.66 μ. (νέον Βαλκανικὸν ρεκόρ), 2) Σούλερι Ρ. 14.44 μ., 3) Στεφανάκης Ε. 14.29 μ., 4) Ἀτὲς Τ. 14.26 μ., 5) Τεριάζος Ε. 13.47 μ., 6) Ἀρὰτ Τ. 13.38 μ. Βαλκανιονῖκαι 1937: Γκουράσυ Ρ. 14.31 μ., 1938: Κοβάτσεβιτς Γ. 14.58.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Λεκατσᾶς Ε. 1.80 μ., 2) Πουλὰτ Τ. 1.80 μ., 3) Πανταζῆς Ε. 1.80 μ., 4) Γιὸστ Ρ. 1.80 μ. Βαλκανικὸν ρεκόρ: Παπανικολάου Ε. 1.89 μ. Βαλκανιονῖκαι 1937: Πανταζῆς 1.87 μ., 1938: Μαρτίνι Γ. 1.85 μ.

Δρόμος 800 μ.: 1) Στρατᾶκος 2´.02 Γλένης Ε. 2´04´´, 3) Γκόρσεκ Γ. 2´ 05´´, 4) Μαξοὺτ Τ. 2´1´´6, 5) Νάμπερνιγκ Γ. Βαλκανικὸν ρεκόρ: Γκόρσεκ 1´57´´4. Βαλκανιονῖκαι 1937: Γκόρσεκ 1´57´´4, 1938: Γκόρσεκ 1´ 57´´4.

Δρόμος 10.000 μ.: 1) Ραγάζος Ε. 32´53´´6, 2) Κρίστεα Ρ. 33´39´´, 3) Κυριακίδης Ε. 33´58´´, 4) Μουσταφᾶ Τ 35´19´´6. Βαλκανικὸν ρεκόρ: Κρίστεα 32´15´´2. Βαλκανιονῖκαι 1937: Κρίστεα 32´42´´4, 1938: Κρίστεα 32´15´´2.

Σκυταλοδρομία 4 × 400 μ.: 1) Ἑλληνικὴ ὁμὰς 3´31´´8, 2) Τουρκικὴ 3´ 32´´3, 3) Γιουγκοσλαυϊκὴ 3´33´´1, 4) Ρουμανικὴ 3´36´´7. Βαλκανικὸν ρεκόρ: Γιουγκοσλαυΐα 3´25´´4. Βαλκανιονῖκαι 1937: Γιουγκοσλαυΐα 3´ 27´´8, 1938: Γιουγκοσλαΐα 3´25´´4.

Η Ε. Ο. Ν. ΘΗΛΕΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἀθλητριῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Θεσ)νίκης στοὺς ἀγῶνες τῆς περασμένης Κυριακῆς δὲν ὑπῆρξε παρὰ μία ἐκδήλωσις τῆς ὠργανωμένης ἐργασίας ποὺ συντελεῖται στὴν ἐθνική μας Ὀργάνωσι γιὰ τὴν δημιουργία Ἑλληνίδων ὅλο ὑγεία καὶ αἰσιοδοξία διὰ τοῦ τμήματος φυσικῆς ἀγωγῆς τῆς Ε.Ο.Ν. Θεσ)νίκης. Τὸ Γραφεῖο Σωματικῆς ἀγωγῆς ἐμπνέεται ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα ἀθλητικὰ ἰδανικά. Τὸ ρεκὸρ δὲν εἶναι ὁ ἀποκλειστικός, ὁ ἀπομονωμένος, σκοπός. Καλλιεργεῖται ἡ τάσις πρὸς τὸ ρεκόρ, μόνον ὅταν ἐκφράζῃ τὴν θέλησι τοῦ νέου ἀνθρώπου νὰ φθάσῃ στὴν καλύτερη ἐπίδοσι ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τιμῶντας μὲ τὴν νίκη του τοὺς συναθλητάς του. Αὐτὸς εἶναι ἕνας γενικώτερος ἠθικὸς νόμος ποὺ ὁρίζει ἄλλωστε σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τὴν δραστηριότητα τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡ Γυμναστικὴ διδάσκεται τακτικὰ εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς ἀπὸ τὶς Λοχίτισσες μὲ τὴν ἐπίβλεψι πάντοτε τῆς Ὑποδιοικητρίας Δεσποινίδος Κίτσου.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ
ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Εἰς τὴν ἱστορικὴν γενέτειραν τοῦ Ἐθνικοῦ ἥρωος τοῦ 1821 Θεοδώρου Κολοκοτρώνη Καρύταιναν, ἐγένοντο μετὰ πάσης ἐπισημότητος παρισταμένων τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου, τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ ἐνδόξου τέκνου τοῦ Μωρηᾶ.

Εἰς τὴν σεμνὴν καὶ ἐπιβλητικὴν τελετήν, τὴν Ε.Ο.Ν. ἀντεπροσώπευσεν ὁ ἐπιτελάρχης τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. Σοφ. Παπανικολάου καταθέσας καὶ στέφανον ἐκ μέρους τῆς Ὀργανώσεως.

Ὁ κ. ἐπιτελάρχης κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον λόγον:

Ἡ σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ τελετή, ποὺ μᾶς συνεκέντρωσε, τὴν στιγμὴν αὐτήν, εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν χῶρον, συγκρατεῖ τὰς ψυχάς μας μὲ μίαν συγκίνησιν καὶ μὲ ἕνα ἔντονον Ἐθνικὸν ἐνθουσιασμὸ εἰς στάσιν προσοχῆς.

Διότι ὁ ἱερὸς αὐτὸς χῶρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστησεν ἡ τοπικὴ ἐδῶ Ἑλληνικὴ εὐγνωμοσύνη τὸ ἀπέριττο τοῦτο Μνημεῖο, ποὺ θὰ διαιωνίζῃ τὴν ἡρωϊκὴ μορφὴ τοῦ αὐστηροῦ ἐκπροσώπου τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης ἐποχῆς τοῦ ἡρωϊσμοῦ, τῆς αὐταπαρνήσεως, τοῦ ἀπαραμίλλου Ἐθνικοῦ ἀγῶνος τοῦ «αἰωνίου» Γέρου τοῦ Μωρηᾶ, ὑπῆρξε χῶρος καὶ περιοχή, τὴν ὁποίαν συνέδεσαν τὰ ἐπαναστατικὰ ἡρωϊκὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς τοῦ 1821, μὲ τὰ Ἐθνικώτερα καὶ ἡρωϊκώτερα, τότε, κατορθώματα, ποὺ παρουσίασαν ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου τὴ μοναδική, τὴν ἀξιοθαύμαστο ἀντοχὴ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχικῆς καρτερίας καὶ τὸ ἀκούραστο ὄνειρο τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν ἱερῶν τόπων της καὶ τὴ δημιουργία Κρατικῆς ὑπάρξεως.

Καὶ ἡ Καρύταινα ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ πρῶτα ὁρμητήρια τοῦ «Ἱεροῦ Ἀγῶνος» καὶ τὸ ἐδῶ φρούριο, τὸ ἱστορικὸ ἐδῶ φρούριο, μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν αὐτοθυσία τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων τοῦ Μωρηᾶ, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἀγῶνος κατελήφθη καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε τὴν ἐπίθεσι, ἐστερέωσε τὴν ἄμυνα, ἠγωνίσθη καρτερικά, καὶ ἐβοήθησε ἀποτελεσματικὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἱστορικῆς ταύτης περιοχῆς.

Καὶ ἐκράτησε τὴν Ἑλληνικὴ ἄμυνα μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοῦ 1826, ποὺ κατέφθασε καὶ ἐδῶ ὁ ἀήττητος «Γέρος τοῦ Μωρηᾶ», ὁ φορεὺς καὶ ἐκπρόσωπος τῶν ἁγνοτέρων Ἑλληνικῶν συναισθημάτων καὶ τῆς ἡρωϊκωτέρας Ἑλληνικῆς αὐτοθυσίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Καρύταινα καὶ τὸ φρούριό της κατέστη καὶ ἐξειλίχθη εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα ὁρμητήρια τοῦ Ἐθνικοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ἀγῶνος.

Ὁ Ἰμβραήμ, τὴν Καρύταινα ὑπελόγιζε, καὶ τὸν Κολοκοτρώνη ἐνεθυμεῖτο, καὶ ἡ ψυχικὴ ἀγωνία του ἐπηύξανε καὶ ἡ μαχητικότης του ὑπεχώρει! Διότι ἡ Καρύταινα μὲ τὸν Κολοκοτρώνη της τοῦ ἔδωκαν τὰ ζωντανώτερα δείγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς ἀκαταλύτου Ἑλληνικῆς Ἰδέας!

* * *

Ἡ σημερινὴ συγκινητικὴ τελετή, πρὸς τὸ ἔνδοξο ἐκεῖνο παρελθὸν στρέφει τὴν ψυχήν μας, καὶ μὲ θαυμασμό, ποὺ τὸν περιβάλλει ἡ Ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ συγκίνησίς μας, καταθέτει ὅλην τὴν ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΝ ΤΗΣ, ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ συναισθήματα ποὺ περικλείει μέσα της, πρὸς τὸν ἀπαράμιλλον Ἡγέτην - Ἥρωα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐστήθη καὶ τὸ νέο τοῦτο Μνημεῖο, ποὺ ἀναπαριστᾷ ζωντανώτερη τὴν Εὐγενεστέρα μορφὴ τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821!

Διότι ὁ Κολοκοτρώνης ὑπῆρξεν ἡ ΑΡΧΗ καὶ τὸ ΚΕΝΤΡΟΝ τῆς Ἐθνικῆς ἐξορμήσεως.

Ὑπῆρξεν ἡ ζωηροτέρα μορφὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ὁποία μὲ τὴν ζωὴ καὶ δρᾶσι της ἐπέδειξεν ὅλας τὰς ἀρετάς, ποὺ πρέπει νὰ κλείνῃ μέσα της ἡ ζωὴ τοῦ Στρατιώτου, ἡ ζωὴ τοῦ Ἕλληνος!

Ἔζησεν ὡς «παραδειγματιστὴς» μὲ τὴν διαρκῆ καὶ μοναδικὴ «συντροφιὰ» τῆς «Ἑλληνικῆς Ἰδέας», μὲ τὴν ἀνάστασι τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴν δημιουργία «ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ»! Καὶ μὲ ἐφόδια τὴν πραγματικὴ πίστι του εἰς τὰ ἰδανικά του αὐτά, καὶ τὸν πειθαρχημένο ἐνθουσιασμό του ΗΓΩΝΙΣΘΗ ΩΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΕΛΛΗΝ, ὡς ἀντάξιος ἀπόγονος τοῦ Λεωνίδα τῶν Θερμοπυλῶν!

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πολυκύμαντος ζωή του, ἐνῷ ἐπέρασε μέσα ἀπὸ ἀγωνίες, ἀπὸ ἀντιδράσεις συνεχεῖς, ἀπὸ ποικιλόμορφες «τρικυμίες τοῦ βίου», οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἐδειλίασε. Ὁ ἀγωνιστὴς δὲν ἐκάμφθη. Ὁ Ἕλλην δὲν ὑπεχώρησε. Τὸ ἰδανικόν του ἔζη καὶ ἐκυριάρχει, καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἀντίδρασι ποὺ συνήντα ἐξεπήδα πάντοτε ζωντανὴ καὶ θεληματικὴ ἡ ἀπόφασίς του, νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν ἱερὸ σκοπό του, νὰ ἰδῇ ἐκπληρούμενο τὸ Ἑλληνικὸ ὄνειρό του, νὰ ἰδῇ ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ!

Καὶ ὁ Ἥρως ἐσυνέχισε τὸν ἡρωϊκὸ ἀγῶνά του μέχρι τέλους! Δὲν ἔπαυσε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ἐκπλήρωσι τῶν Ἐθνικῶν πόθων, καὶ δὲν ἔπαυσεν ὁ Στρατηγὸς νὰ ὀργανώνῃ τὸ μέτωπο τῆς ἐπιθέσεώς του, νὰ ἐνθουσιάζῃ τοὺς «πολεμάρχους Ἕλληνας», νὰ δίδῃ τὰς μάχας του, καὶ νὰ ΝΙΚΑ τὸν ἐχθρό του! Διότι ἐπίστευε βαθειὰ εἰς τὸ ἀκατάλυτο δίκαιο τῆς Ἐθνικῆς ὑποθέσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἠγωνίζετο. Διότι ὡς ἔμβλημα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνός του ἔθεσε Ἐκεῖνο, ποὺ καθώρισεν ἡ ΠΙΣΤΙΣ του: Ἐκεῖνο, ποὺ οἱ Ἑλληνικοὶ ὁραματισμοί του, ἡ Ἑλληνικὴ ψυχή του, τὸν ἔκαμε νὰ διαλαλήσῃ εἰς ὅλο τὸν κόσμο καὶ πρὸς τοὺς συναγωνιστάς του, Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν πίστι του στὸ ἰδανικὸ τῆς Ἐθνικῆς ἐξορμήσεώς του: «Ὅταν δὲν φαίνεται τὸ δίκηο σου — ἐφώναζε ὁ Κολοκοτρώνης — ψήλωσέ το μὲ τὸ χέρι σου, καὶ ὅταν δὲν σοῦ τὸ δίνουν, πάρτο μὲ τὸ σπαθί σου». Καὶ ὁ ἀκατάβλητος γέρος τὸ δίκαιο τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιδιώξεων τὸ παρουσίασε στὸν κόσμο, τὸ ἀνεζήτησε, τὸ «ἐψήλωσε μὲ τὴν ψυχή του» καὶ ἀφοῦ δὲν τοῦ τὸ ἀνεννώρισαν, κατώρθωσε καὶ τὸ «πῆρε μὲ τὸ σπαθί του»! ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΥ, τὴν μητέρα μας Πατρίδα.

* * *

Ἡ σημερινὴ Ἐθνικὴ Νεολαία, ποὺ καταθέτει μὲ εὐλαβικὴ συγκίνησι τὸ στεφάνι αὐτό, τοῦ θαυμασμοῦ της εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Μεγάλου Ἕλληνος «παραδειγματιστοῦ», ἐδιδάχθη καὶ διδάσκεται ΝΑ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣΗ! Καὶ εἶναι σήμερον εἰς θέσιν νὰ διαλαλήσῃ πρὸς ὅλο τὸν κόσμο, νὰ ὑποσχεθῇ πρὸς τοὺς ἀγωνιστάς, ποὺ ἐπανέφεραν στὴ ζωὴ τὴν Ἑλλάδα, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα, τὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Πίστι τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ὅλων τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21, ἀλλὰ μὲ βάσι ἀκλόνητον τὸ αἰώνιο παράδειγμα τῆς ζωῆς των, τὸ ἔνδοξο Ἑλληνικὸ παρελθὸν τοῦ Ἡρωϊσμοῦ καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ προχωρεῖ καὶ θὰ ΠΡΟΧΩΡΗ ΠΑΝΤΟΤΕ, γιὰ νὰ δείξῃ, μὲ τὴ γενικὴ ἀνόρθωσί της, μὲ τὴν πραγματοποίησι τῶν συγχρόνων της Ἑλληνικῶν ὁραματισμῶν, ὅτι τὴν ἀναστηθεῖσα μὲ τὸ αἷμα καὶ τὰς θυσίας τῶν Ἡρώων ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ θὰ τὴν ξαναναστήσῃ μὲ ἔργα εἰρηνικὰ καὶ ἐκπολιτιστικά, δημιουργῶντας, μὲ τὴν ἔμπνευσι καὶ καθοδήγησι τοῦ Ἐμπνευστοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ἀκαταβλήτου ὁραματιστοῦ Ἀρχηγοῦ, ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ! Καὶ μὲ τὴν πραγματοποίησι τῶν Ἰδανικῶν τοῦ Νέου Κράτους, διὰ τὰ ὁποῖα, μὲ αὐτοθυσία καὶ ἐνθουσιασμὸ διαθέτει ὅλη της τὴν ζωήν, θὰ καταδείξῃ ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία ὅτι ἀκολουθεῖ ἀνταξίως τὰς μεγάλας Ἑλληνικὰς κληρονομίας, τὸ αἰώνιον καὶ μοναδικὸν παράδειγμα τοῦ «Γέρου τοῦ Μωρηᾶ», ποὺ τῆς ἐπιβάλλει νὰ παραδώσῃ εἰς τὴ σύγχρονο Ἱστορία τὴν Ἑλλάδα μας, ΕΛΛΑΔΑ ΝΕΑΝ! Καὶ «γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Νέα» ἐτάχθη ἡ Ζωή της!

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἀπὸ 1ης ἀρξαμένου μηνὸς μετεφέρθησαν ἐκ τῆς ὁδοῦ Καραγεώργη τῆς Σερβίας εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου 28, μέγαρον Ἐφεσίου, τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν.

Αἱ διάφοροι ὑπηρεσίαι τῆς Διοικήσεως ἐγκατεστάθησαν ὡς ἑξῆς:

Β΄ ΟΡΟΦΟΣ:

Ὑπηρεσία Φαλαγγονομίας, Δωμ. 1 καὶ 2.
Διεύθυνσις Ἀθλητισμοῦ, Δωμ. 3—5.
Διεύθυνσις Ψυχαγωγίας, Δωμ. 6 καὶ 7.
Διεύθυνσις Προνοίας, Δωμ. 8 καὶ 9.
Ὑπηρεσία Διεκπεραιώσεως καὶ Ἀρχείου, Δωμ. 11—16.
Αἴθουσαι Ὑποδοχῆς καὶ Συγκεντρώσεων, Δωμ. 17—21.

Β΄ ΟΡΟΦΟΣ:

Γεν. Δ)νσις Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν, Δωμ. 22—28, 30—32 καὶ 38—40.
Γεν. Ἐπόπτης Πρωτευούσης, Δωμ. 29.
Δ)νσις Τεχνικῶν Μελετῶν καὶ Ἐφαρμογῶν, Δωμ. 37.
Διεύθυνσις Ὑγειονομικοῦ, Δωμ. 33 καὶ 34.
Διεύθυνσις Κοινωφελῶν Ἔργων, Δωμ. 35 καὶ 36.

Γ΄ ΟΡΟΦΟΣ:

Ἰδιαίτερον Γραφεῖον Κ. Ε. Ν., Δωμ. 41.
Αἴθουσα Διασκέψεων, Δωμ. 42.
Ὑπασπιστήριον Κ. Ε. Ν., Δωμ. 43.
Γραφεῖον Κ. Ε. Ν., Δωμ. 44.
Αἴθουσα ἀναμονῆς, Δωμ. 45.
Γενικὸς Γραμματεύς, Δωμ. 46 καὶ 47.
Ι Γραφεῖον, Δωμ. 48, 56 καὶ 57.
ΙΙ Γραφεῖον, Δωμ. 49, 50, 52.
Διεύθυνσις Συντονισμοῦ Ἐκπαιδεύσεως, Δωμ. 51.
Γενικὴ Διεύθυνσις Ἐπιθεωρήσεως, Δωμ. 54 καὶ 55.
Διεύθυνσις Προσωπικοῦ, Δωμάτ. 53.
Ἐπιτελάρχης, Δωμ. 58.
Γραφεῖον Ἐπιτελάρχου, Δωμ. 59.

Δ΄ ΟΡΟΦΟΣ:

Αἴθουσα Ἀναμονῆς, Δωμ. 60.
VI Γραφεῖον, Δωμ. 61 καὶ 62.
ΙΙΙ Γραφεῖον, Δωμ. 63.
ΙΙΙ Γραφεῖον, Δωμ. 64.
ΙΙΙ Γραφεῖον Ε΄ Τμῆμα, Δωμ. 65.
ΙΙΙ Γραφεῖον Ἰδεολ. Διαφ., Δωμ. 66.
ΙΙΙ Γραφεῖον, Δωμ. 67.
Γραφεῖον Τύπου, Δωμ. 68.
ΙΙΙ Γραφεῖον Ζ΄ Τμῆμα, Δωμ. 69.
Πολιτικὴ Διαφώτισις, Δωμ. 70 καὶ 71
ΙΙΙ Γραφεῖον, Δωμ. 72.
Ὑπηρεσίαι ΙΙΙ Γραφείου Δωμ. 76.
Τηλεφωνικὸν Κέντρον, Δωμ. 74.
Κοιτῶνες Φυλάκων, Δωμ. 74.
Καφενεῖον, Δωμ. 75.
Vον Γραφεῖον, Δωμ. 77 καὶ 78.

ΑΘΡΟΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας συνεχίζονται ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Χώρας ἀθρόαι αἱ προσφοραὶ κτημάτων πρὸς καλλιέργειαν ὑπὸ τῶν Τμημάτων της καὶ ὑπὲρ τῶν σκοπῶν της. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ Κ. Ἐπιτρόπου καὶ ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Κατόπιν τῆς ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀναδημιουργοῦ τῆς Χώρας μας κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ ἐγκυκλίου, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς καὶ νὰ ὑποβάλω τὴν παροῦσαν αἴτησιν, ὅπως δεχθῆτε καὶ ἀναλάβητε διὰ τρία (3) συνεχῆ ἔτη τὴν καλλιέργειαν τοῦ κάτωθι κτήματός μου, ὡς ἡ συνημμένη κατάστασις:

1) Ἑνὸς κτήματος εἰς θέσιν Ψαροκάλυβα τῆς πόλεως Κυλλήνης (Πύργου - Ἠλείας) 15 περίπου ἐνετικῶν στρεμμάτων, 2) Ἑνὸς κτήματος εἰς νῆσον Ζάκυνθον καὶ ἐν τῷ χωρίῳ Κάτω Γερακαρίῳ εἰς 3 περίπου στρέμματα.

Τὸ προϊὸν δὲ τῆς ἀποδόσεως τῶν ἄνω στρεμμάτων νὰ δοθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὑμετέρας Ὀργανώσεως διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ σκοποῦ της.

Πεποιθοῦσα ὅτι ἡ παροῦσα μου θέλει γίνει εὐμενῶς δεκτή,

Διατελῶ μετὰ πλείστης τιμῆς
ΙΟΥΛΙΑ χήρα Ν. ΛΕΒΕΝΤΗ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξανδρος Ν. Κανελλόπουλος ἀπήντησεν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ὡς ἑξῆς:

Πρὸς τὴν κυρίαν Ἰουλίαν χήραν Ν. Λεβέντη
Λαχανᾶ 80—Ἐνταῦθα

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, διὰ τῆς ὁποίας ἀνταποκριθεῖσα εἰς τὴν ἔκκλησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, παραχωρεῖτε τὰ ἐκ 18 στρεμμάτων κτήματά σας, κείμενα εἰς τὰς περιφερείας Κυλλήνης καὶ Ζακύνθου, ὅπως καλλιεργηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τῶν ὁποίων τὰ εἰσοδήματα ἐπὶ 3ετίαν θὰ χρησιμοποιηθῶσιν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ε. Ο. Ν., καὶ σᾶς ἐκφράζω διὰ τὴν πατριωτικήν σας ταύτην πρᾶξιν, τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μου.

Εἰς τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἔδωσα τὰς δεούσας ὁδηγίας ὅπως παραλάβωσι τὰ κτήματά σας καὶ ἐπιμεληθῶσι τῆς καλλιεργείας των.

Μετὰ τιμῆς
Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Ε. Ο. Ν.
ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

—Ὑπὸ διαφόρων Κοινοτήτων τοῦ Νομοῦ Ζακύνθου προσεφέρθησαν ἀρκετὰ στρέμματα γῆς πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου διὰ νὰ καλλιεργηθοῦν.

—Ἐπίσης ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ζακύνθου ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Φιλοδασικῆς Ἑνώσεως θὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἔκτασιν τοῦ Φρουρίου, συνολικῆς ἐκτάσεως 80 περίπου στρεμμάτων.

—Ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης κίνησις παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας διὰ τὴν ἀγροτικὴν σταυροφορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ Φαλαγγίτισσαι πρωτοστατοῦν.

—Οἱ Πρόεδροι τῶν Συνεταιρισμῶν Κερατέας καὶ Αἰγίνης παρεχώρησαν ἀρκετὰ στρέμματα γῆς, τὰ ὁποῖα ἀνέλαβον νὰ καλλιεργήσουν Φαλαγγίτισσαι.

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Μετὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς ἤρχισαν ζωηρόταται αἱ ἐργασίαι τῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται διαρκῶς διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ὀργάνωσιν καὶ ἐμφάνισίν της.

Εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις καὶ τοὺς Ὑποτομεῖς ἐπανήρχισαν αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις καὶ ὁμιλίαι συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ε. Ο. Ν. Τοιουτοτρόπως εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Βορρᾶ ἐγένετο ἁγιασμὸς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν καὶ ἀρκεταὶ ὁμιλίαι ὑπὸ τῆς Διοικητρίας καὶ τῶν ἀξιωματικῶν μὲ θέματα: «Τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ νέου.— Περὶ καθηκόντων.— Περὶ ἐθνικῆς αὐταρκείας.— Περὶ τῆς ζωῆς τοῦ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Στρατοπέδου Ι. Μεταξᾶ. — Περὶ καταπολεμήσεως τῶν ᾠῶν τῆς κάμπης». Τὰς ὁμιλίας αὐτὰς παρακολουθοῦν μὲ ἐνδιαφέρον καὶ προσοχὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι, μορφωνόμεναι ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον 30 Σ)βρίου τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Π. Δ. Θ. Π. παρηκολούθησεν εἰς τὴν Δ. Α. Σ. ὁμιλίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐπὶ διοικητικοῦ καὶ διοργανωτικοῦ θέματος.

Ἐπίσης ἀντιπρόσωποι τῆς Π. Δ. Θ. Π. παρέστησαν εἰς τὴν Χ Βαλκανιάδα, ἐν τῷ στίβῳ ἀπονέμουσαι τὰ ἔπαθλα εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων, ὡς ἑξῆς: Ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἀγώνων καὶ ἐνῷ ἡ Φιλαρμονικὴ ἀνέκρουε τὸν Βαλκανικὸν ὕμνον ἐγένετο ὑπ' αὐτῶν ἡ ἔπαρσις τῆς Βαλκανικῆς σημαίας. Κατόπιν ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τοὺς ὕμνους ὅλων τῶν Κρατῶν καὶ ἔπειτα ἐκάθησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ στίβου ἀναμένουσαι τὰ ἀποτελέσματα.

Μετὰ τὸ τέλος ἑκάστου ἀγωνίσματος παρετάσσοντο ὄπισθεν τῶν τριῶν πρώτων νικητῶν, κρατοῦσαι τὰ ἔπαθλα. Εἷς κριτὴς ἔδιδε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως καὶ μὲ βῆμα ἔφθανον πρὸ τῆς κερκίδος τῶν ἐπισήμων ὅπου παρέδιδον εἰς τοὺς νικητὰς ταυτοχρόνως τὰ μετάλλια καὶ τὸ κλωνάρι τῆς ἐλῃᾶς — τὸ σύμβολον τῶν εἰρηνικῶν των ἀγώνων — κατόπιν δὲ παρέμενον ἀκίνητοι, χαιρετῶσαι τὰς σημαίας αἱ ὁποῖαι ἀνυψοῦντο, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν ὕμνων.

Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἐπροξένησε τὸ βλέμμα τῆς ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης καὶ λατρείας, τῆς ἐνδομύχου ὑπερηφανείας ὄχι διὰ τὸν ἑαυτόν των, ἀλλὰ διὰ τὸν Βασιλέα μας, τὸ Διαδοχικὸν Ζεῦγος καὶ τὸν Ἀρχηγόν μας, εἰς τοὺς ὁποίους προσηλώνοντο.

Δὲν ἠγωνίσθησαν διὰ ν' ἀναδείξουν τοὺς ἑαυτούς των, ἀλλὰ τὴν Πατρίδα των.

Ἐπάλαισαν σκληρὰ διὰ τὴν νίκην των καὶ τὴν ἀπέκτησαν αἰσθανόμενοι χαρὰν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν Ἡγετῶν τοῦ Ἔθνους μας.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ.— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐδῶ παρουσίας τοῦ ἐπιτελάρχου τῆς Κεντρ. Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Σοφ. Παπανικολάου, ἀντιπροσωπεύσαντος τὴν Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς προτομῆς τοῦ Κολοκοτρώνη — περὶ ὧν ἀλλαχοῦ — ὁ ἐκ Καρυταίνης κ. Διονύσιος Μαντζουράνης παρέδωσε τὸ ἐκ 300 στρεμμάτων κτῆμά του πρὸς 7ετῆ καλλιέργειαν εἰς τὴν Περ. Διοίκησιν Ἀρκαδίας ὑπὲρ τῆς Ὀργανώσεως.

ΚΟΤΡΩΝΑΣ (Γυθείου).— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα χοροστατοῦντος τοῦ Μητροπολίτου Γυθείου - Οἰτύλου καὶ Κυθήρων, ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία τῶν μελῶν τῆς περιφερείας τῆς Ὑποδιοικήσεως Μάνης.

Κατὰ ταύτην, ἐκτὸς τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, παρέστη καὶ πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας.

ΕΡΜΙΟΝΗ.— Ἐξαιρετικὴ κίνησις καὶ πρόοδος παρατηρεῖται εἰς τὸ Τάγμα Ἑρμιόνης εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Ἡ στρατιωτικὴ καὶ ἀθλητικὴ προπαίδευσις, αἱ διαλέξεις, ἡ πρόνοια κτλ. συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχίζονται κανονικῶς.

Ἡ αὐτὴ πρόοδος καὶ ἐντατικὴ κίνησις παρατηροῦνται εἰς τὸν σχηματισμὸν θηλέων.

ΣΕΡΡΑΙ.— Εἰς τὴν Λέσχην τοῦ Φαλαγγίτου Ε.Ο.Ν. Σερρῶν ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις κυριῶν καὶ δεσποινίδων, πρὸς τὰς ὁποίας ἔδωσε μαθήματα νοσοκομειακῆς περιθάλψεως ἡ Πρόεδρος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Θεσσαλονίκης κ. Ζάννα ἀφιχθεῖσα πρὸς τοῦτο εἰδικῶς.

Εἰς τὸ ἐνταῦθα Κινηματοθέατρον «Ἕσπερος» εὐγενῶς προσφερθὲν παρὰ τῶν κ. κ. Κασάπη καὶ Κωστοπούλου ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις εἰς τὴν ὁποίαν προεβλήθη ἐκτὸς τῆς παραχωρηθείσης ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν ταινίας καὶ ἡ ταινία τῆς Ε. Ο. Ν. «Ἀπὸ τὸ στρατόπεδον Ἰωάν. Μεταξᾶ».

Αἱ εἰσπράξεις ἀρκετὰ ἱκανοποιητικαί, διετέθησαν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ταμείου τῆς Ε. Ο. Ν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρωνται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὄχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὁρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας, ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Τὴν 1ην Νοεμβρίου λήγει ἡ προθεσμία διὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ προκηρυχθέντος ὑπὸ τῆς Δ. Α. Σ.

Εἶναι ἠθικὴ ὑποχρέωσις ὅλων τῶν Φαλαγγιτῶν τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν προσπάθειαν ἀναπτύξεως — καὶ διαφωτίσεως συνεπῶς ὅλου τοῦ λαοῦ — ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, ὡραίων, εὐγενῶν, πολιτισμένων μὲ μιὰ λέξι Ἑλληνικῶν. Ἡ ἐπιτυχία τῆς προσπαθείας αὐτῆς θὰ δείξῃ ὅτι οἱ μέλλοντες Ἕλληνες ἐπιστήμονες κατενόησαν πλήρως τὸ ἔργον των ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τὸ ἔργον τοῦ καθοδηγητοῦ καὶ ἐμψυχωτοῦ τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

Αἱ βραβευθησόμεναι ἐργασίαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν Ἐπετηρίδα τῆς Δ.Α.Σ. καὶ θὰ περιληφθοῦν εἰς τὴν σειρὰν διαλέξεων τῆς Δ.Α.Σ. εἰς τὸν «Παρνασσόν».

Θὰ ἀπονεμηθοῦν 12 βραβεῖα.
4 τῶν 2.000 δραχμῶν.
4 τῶν 1.000 δραχμῶν καὶ
4 τῶν 500 δραχμῶν.

Ἡ εὐρεῖα ἤδη ὑποβολὴ ἐργασιῶν ἐγγυᾶται ἀπὸ τοῦδε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Εἰς τὴν εἰδικὴν στήλην τοῦ Περιοδικοῦ «Νεολαία» δημοσιεύονται ὅλα τὰ νεώτερα τ' ἀφορῶντα τὸν Διαγωνισμόν.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυνθῆτε: ΙΙΙ Γραφεῖον Δ.Α.Σ., Σόλωνος 100.

— Λιᾶκον Ν.: Δὲν εἶναι δυνατόν.

— Θεοδωρόπουλον Σ.: Σᾶς ἀπαντήσαμε δι' ἐπιστολῆς.

— Κ. Κ. Κ., Χίον: Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνησυχῆτε.

— Κωνσταντινίδην Κ., Λάρισαν: Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν.

— Νικολάου Δ., Ἐνταῦθα: Εὐχαριστοῦμεν. Πάντως δὲν νομίζομεν ὅτι ἔχετε δίκαιον.

— Δημητρίου Ε., Πειραιᾶ: Εἰς ἓν ἐκ τῶν θεμάτων ἑκάστης σειρᾶς.

— Ἐλευθεριάδην Ν., Πάτρας: Εἶναι ἐλευθέρα ἡ ἐκλογή.

Ἐργασίαι ποὺ ἐλάβαμε:

1) «Ἑλληνισμὸς καὶ Χριστιανισμός». Ρητόν: «Μηδὲν ἄγαν».

2) «Αἱ Ἐθνικαὶ ἀξίαι καὶ ἡ 4η Αὐγούστου». Ρητόν: «Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ Πάτρης».

(Ἐκ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου Δ. Α. Σ.)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Κεντρ. Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. (Βραχέα κύματα) διέκοψε δι' ὀλίγας ἡμέρας τὰς ἐκπομπάς του διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν ἐγκαταστάσεών του.
Ἡ ἐπανάληψις τῶν ἐκπομπῶν θὰ ἀναγγελθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων, τὸ δὲ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Νεολαίαν».

Ἐκ τῆς Δ)σεως Ραδιοφωνίας Ε. Ο. Ν.

Τὴν 17ην λήξαντος μηνὸς ἐγένετο ἐπιθεώρησις τοῦ 11 Τάγματος Ν. Σκοποῦ ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Νομοῦ Σερρῶν.
Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην παρευρέθησαν περὶ τοὺς 600 Φαλαγγῖται προερχόμενοι ἀπὸ τὰ χωρία τῆς Περιφ. Διοικήσεως.
Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ἐπηκολούθησεν ὁμιλία ἐκ μέρους τοῦ κ. Περιφ. Διοικητοῦ καὶ χορός, τοῦ ὁποίου αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸν ποσόν.
Ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων τῆς δευτέρας σειρᾶς τοῦ οὐλαμοῦ κατωτέρων βαθμοφόρων ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν μὲ ὁμιλίαν τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ.

ΒΩΛΑΚΑΣ (Δράμας).— Ὁ Μηχανικὸς Ἐργοληψίας Δημοσίων Ἔργων «Ν. Μίχα» κ. Θεμ. Μεταξᾶς ἐδώρησεν εἰς τὸν 6ον Λόχον Ε. Ο. Ν. Βώλακος—Δράμας διάφορα εἴδη Γραφείου καὶ γραφ. ὕλην ἀξίας 1750 δραχμῶν.

ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

—Ὑπὸ τοῦ γεωπόνου κ. Χρ. Τανάμη ἐγένοντο πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας Ἁγ. Ἄννης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Εὐβοίας ὑποδειγματικὰ μαθήματα ἐμβολιασμοῦ δένδρων.
—Σειρὰ ἐπίσης γεωργικῶν μαθημάτων ἐγένετο καὶ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας Μονοδρίου τῆς ἰδίας ὡς ἄνω περιφερείας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΑΕΡΑΜΥΝΗΣ

Ἡ 173 φάλαγξ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Καβάλλας ἐξετέλεσε πρὸ ἡμερῶν ἀσκήσεις παθητικῆς ἀεραμύνης.
—Εἰδικὴ ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀχαΐας ἀσκεῖται εἰς τὴν παθητικὴν ἀεράμυναν.
—Εἰς τὸ τμῆμα Μονοδρίου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Εὐβοίας συνεχίζονται τακτικώτατα τὰ μαθήματα ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης.
—Εἰς τοὺς σχηματισμοὺς Πόρου καὶ Κερατέας κατηρτίσθησαν εἰδικὰ συνεργεῖα Φαλαγγιτισσῶν, τὰ ὁποῖα παρακολουθοῦν τακτικὰ μαθήματα ἀεραμύνης.

ΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Συνεχίζονται μετὰ παραδειγματικοῦ ζήλου τὰ μαθήματα νοσοκόμων τῶν σχηματισμῶν Θηλέων Ἰωαννίνων.
—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Γιαννιτσῶν τῆς Ε. Ο. Ν. συνεχίζονται ἐντατικῶς τὰ μαθήματα νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, ἅτινα παρακολουθοῦν εἰδικὰ συνεργεῖα Φαλαγγιτῶν.

Ο ΤΡΥΓΟΣ

Κάτι μᾶς λέει ν' ἀποχαιρετήσουμε τὸ καλοκαῖρι. Ἕνα ἀλαφρὸ ἀεράκι συνεπαίρνει στὰ κρύα φτερούγια του τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δένδρων καὶ τὰ σκορπάει ἐδῶ καὶ κεῖ.

Ἀκούγεται τὸ ἀπέλπιδο λυπητερὸ τραγοῦδι τους στὴν ὥρα τοῦ χαμοῦ. Κλαψιάρικη φωνὴ χιλιάδων ψυχῶν ποὺ χάνονται, ποὺ φεύγουν.

Πέρα ἀπ' τὴ μεριὰ τοῦ δάσους ἔρχεται τὸ φθινόπωρο χλωμιασμένο. Τὰ δένδρα ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἔτσι καθὼς στέκουν ξέγυμνοι σκελετοί. Παντοῦ μιὰ ἀνατριχίλα πλάκωσε.

Εὐτυχισμένη κι' ὁλόχαρη ζωὴ τοῦ χωριοῦ ποὺ φεύγεις τόσο γρήγορα.

Πάνω ἀπ' τὰ βουνὰ ἄρχισαν κιόλας νὰ κατεβαίνουν οἱ τσοπανόβλαχοι. Κεῖ στὶς κορφὲς ἔπιασε γιὰ καλὰ τὸ κρύο. Κάμποσα πουλιά, θἄναι ἀσφαλῶς χελιδόνια, ποὺ ὥς τώρα ξέγνοιαστα πετοῦσαν στὴ χαρὰ καὶ χαίρονταν τὸ φῶς καὶ τὴν καλοκαιριά, μπουλουκιάσανε τρομαγμένα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τὰ βρῆκε. Μπῆκε τὸ φθινόπωρο.

Τὶς νύχτες οἱ δραγᾶτες κατεβαίνουν ἀπὸ τὶς ξάγναντες δραγατσιές τους, γιατὶ τὸ κρύο τοὺς σουβλάει τὸ κόκκαλο ὡς τὸ μεδοῦλι.

Πιάνουν κάνα ἀπάγκειο μέρος κι' ἀπὸ κεῖ φυλᾶν τὸ μεστωμένο καρπὸ τῶν ἀμπελιῶν ποὺ μένει στερνὴ χαρὰ στοὺς χωρικούς.

Πολλὲς φορὲς χουγιάζουν καὶ κάπου κάπου ρίχνουν καὶ κάνα σμπάρο ἔτσι γιὰ φόβο.

Τὰ σταφύλια γινήκανε, χρυσοπράσινα πέρα τὰ φυλλώματα τῶν ἀμπελιῶν παιγνιδίζουν μὲ τὶς φθινοπωριάτικες ἀδύνατες ἡλιαχτῖδες. Εἶναι καιρὸς οἱ χωρικοὶ νὰ μαζέψουν τὸ βιός τους, γιατὶ σὲ λίγο θὰ πιάση ἡ μπόρα καὶ τὸ δρολάπι. Ἀπ' τὴν περασμένη βδομάδα ἔρριξαν μέσα στὰ βαρέλια νερὸ γιὰ νὰ ροκώσουν, νὰ φουσκώσουν οἱ δοῦγες ποὺ ἦταν σκευρωμένες ἀπ' τὴν ξέρα. Πλύνανε καλὰ τὰ βαρέλια καὶ σήμερα ὅλα εἶναι ἕτοιμα.

Μπονόρα πρὶν σκάση τ' ἀστέρι στὴ βουνοκορφή, μὲ τὴν ἀνάσα τῆς αὐγῆς, σηκώνονται μὲ τὰ καλάθια καὶ τὸν τρῦγο.

Παρέες - παρέες γεμίζουν τ' ἀμπέλια φωνὲς καὶ γέλια καὶ χαρά. Μαζί τους εἶναι κι' ὁ γέρο παπποῦς. Αὐτὸς θὰ κάμη τὴν ἀρχή.

Πρῶτα ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ φράχτη ὅλοι θὰ κάμουν τὸν σταυρό τους κι' ὁ γέρο παπποῦς θὰ πῇ μιὰ προσευχή, θὰ κόψη τὸ πρῶτο σταφύλι, θὰ εὐχηθῇ «ὥρα καλὴ στὴ δουλειά μας—δόξα νάχη ὁ Θεός» κι' ὕστερα οἱ ἄλλοι θ' ἀρχίσουν τὸν τρυγητό.

Χίλιες φωνὲς τονισμένες σ' ἕνα χαρούμενο σκοπό, στὴ χαρὰ καὶ στὴν ἀγάπη, ἀντηχοῦν στὶς πλαγιὲς καὶ γεμίζουν τὴ φύσι μὲ τὰ τραγούδια τους:

Μπαίνω μέσ' στ' ἀμπέλι—Μπαίνω μέσ' [στ' ἀμπέλι
Μπαίνω μέσ' στ' ἀμπέλι σὰ νοικοκυρὰ [σὰ νοικοκυρὰ
Μπαίνω μέσ' στ' ἀμπέλι σὰ νοικοκυρὰ [—σὰ νοικουκρὰ
νὰ κι' ὁ νοικοκύρης ἔρχεται κοντὰ [—ν' ἔρχεται κοντά.
Ἔλα νοικοκύρη — ν' ἔλα νοικοκύρη
ἔλα νοικοκύρη νὰ τρυγήσουμε — νὰ [τρυγήσουμε
ἔλα νοικοκύρη νὰ τρυγήσουμε
κόκκινα σταφύλια νὰ πατήσουμε — νὰ [πατήσουμε....

Κι' ὅλο αὐτὸ τὸ τραγοῦδι κι' ἄλλα πολλὰ γυρίζουν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα χαρούμενα καὶ τραγουδιοῦνται μὲ κέφι.

Ἐκεῖ στὴν ἄκρη στοιβάζονται τὰ σταφύλια σωρὸς κι' ἕνα κοπέλι τὰ κουβαλάει στὸ πατητῆρι.

Ἐκεῖ ἕνας λεβέντης ποδοπατάει τὰ ὄμορφα κεχριμπαρένια τσαμπιὰ ἀπ' ὅπου βγαίνει ὁ ξανθοκόκκινος μοῦστος καὶ τρέχει μέσα στὴν κάδη.

Σὰν τελειώση ὁ τρυγητὸς ἀφήνουν τὸ μοῦστο μιὰ ἑβδομάδα ἢ καὶ λιγώτερο ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ βάψη τὸ κρασὶ καὶ νὰ πάρη βαθυκόκκινο χρῶμα. Τό-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 32)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΒΑΓΓΟΝ ΣΑΚΕΛΛΙΩΝΑ. Εἶσαι ἀξιέπαινος γιὰ τὴν ἀγάπη σου στὸ σχολεῖο. Τὸ ποιηματάκι σου ἀληθινὰ συγκινητικὸς ἀποχαιρετισμὸς στὰ θρανία, τὴν αὐλή, τὸ σχολικὸ περιβάλλον. Λές: «Πάνω στ' ἀραιωμένα μας θρανία ἀφήσαμε κομμάτι ἀπ' τὴν ψυχή μας». Πρόσεξε τὸ τελικὸ ν, ποὺ πρέπει νὰ μπαίνη πάντα ὅταν ἡ ἑπομένη λέξις ἀρχίζει ἀπὸ κ, π, τ, ξ, ψ, γκ, μπ, ντ καὶ ποὺ παραλείπεται μπροστὰ στὰ λοιπὰ σύμφωνα. Ἂν θέλης διόρθωσέ το καὶ στεῖλε το πάλι, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ μὲ στίχους σὰν τὸν 4ο τοῦ 1ου 4στίχου, τὸ 2ο τοῦ 4ου 4στίχου καὶ ἄλλους. Κι' ὄχι γραμμένο σὲ... χαρτάκια! Ἂν τὸ ξαναστείλης σημείωσε σὲ μιὰν ἄκρη τὰ στοιχεῖα Σ1. — ΑΥΓΕΡΙΝΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. Ζητεῖτε — καὶ σὲ ὕφος κάπως ἔντονο — νὰ σᾶς γνωρίσωμε γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἐδημοσιεύθησαν οἱ δύο ὕμνοι σας. Σᾶς ἀπαντοῦμε: ἐπειδὴ εἶναι ἄτεχνοι. Ἰδού:

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς μὲ τὶς Συλλογικὲς Συμβάσεις
ἔθεσε γερὲς βάσεις.
Κατεπολέμησε τὴν ἀνεργίαν καὶ ἔδωκε ἐργασίαν
καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν πεινοῦν
καὶ τὸν εὐγνωμονοῦν.

Αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀληθινὰ — ἀλλὰ δὲν εἶναι ποίημα καὶ προπαντὸς «ὕμνος». Τί λέτε καὶ σεῖς; Στεῖλατέ μας τίποτε ἄλλο. Χρέος μας νὰ σεβώμεθα τὴν ποίησι καὶ μάλιστα ὅταν τὴ χρησιμοποιοῦμε γιὰ νὰ ἐξυμνήσωμε πρόσωπα σεβαστὰ ἢ μεγάλες πράξεις σεβαστῶν προσώπων. — ΝΤΟΡΑ ΑΡΤΕΛΑΡΗ. Ἡ σατυρικὴ διάθεσι δὲν λείπει ἀπὸ τὸ ποιηματάκι σου «Ὁ Κος Καθηγητής», δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ δημοσιευθῆ, ἐπειδὴ οἱ στίχοι του δὲν εἶναι καλοί. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΜΗΛΑΤΟΝ. Ὁ ἐλεύθερος στίχος δὲν εἶναι τόσον εὔκολος ὅσον τοὐλάχιστον φαίνεται... ἐκ πρώτης ὄψεως. Δοκίμασε νὰ ξαναγράψης τὸ ποίημά σου «4η Αὐγούστου» καὶ στεῖλέ μας το πάλι σημειώνοντας σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπάνω γωνίες τοῦ χαρτιοῦ τὰ στοιχεῖα Σ3. — ΘΕΟΦ. ΣΤΕΛΙΑΡΑΚΗΝ. Ἀπὸ τὸ ποίημα «Εἰς τὴν νεότητα»:

Τὸ πρωῒ τῆς μέρας ποὖστε, νἄρχεστε στὸ βράδυ πρέπει
ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου ὡς τὸ τέλος νἆστε ὅλοι.

Ἀπὸ τὸ «Στὴν Πατρίδα»:

Ὦ! Πατρίς, μήτηρ τοῦ κόσμου
διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Πρὸς Θεοῦ! Γιατί αὐτὸ τὸ γλωσσικὸ ἀνακάτωμα; Διάβασε ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ τραγούδια σου καὶ θα δῆς ὅτι καὶ τὰ νοήματά των εἶναι ἀκόμη μπερδεμένα. Καιρὸς ν' ἀρχίσωμε νὰ διατυπώνωμε τὶς σκέψεις μας καθαρὰ καὶ ξάστερα ἔχοντες ὡς παράδειγμα τὸν ἴδιο τὸν Ἀρχηγό μας στὸ πῶς μιλεῖ καὶ πῶς γράφει. Σύμφωνοι; — ΒΑΣΣΟΝ ΒΑΦΝΑΝ - ΠΟΥΛΑΤΣΑΝ. Ἄφησε τὴν ἰδέα τοῦ τραγουδιοῦ σου «Στοὺς ἥρωες προγόνους μας» νὰ ὡριμάση καλά, ξανάγραψέ το καὶ στεῖλέ μας το ἐγκαίρως γιὰ τὸ τεῦχος τῆς 25ης Μαρτίου. Ὄχι ὅμως μὲ στίχους σὰν κι' αὐτούς:

Καὶ νά, κουρσάρε τῶν γιαλῶν Μιαούλη ἐσὺ τριαντάφυλλο κλειστό, (!)
σὰν σὲ παράσημο τρανὸ στὸ πέτο νὰ φορῆς τῆς μπούκας φυλακτό.

Τί θέλεις νὰ πῆς, παιδάκι μου, μὲ ὅλ' αὐτά; Ἄχ! κι' ἂς ἦταν δυνατὸ νὰ μαθαίναμε ὅλοι μας καλὴ ἀριθμητικὴ γιὰ νὰ κατεστρώναμε κάθε μας σκέψι ὅπως καταστρώνονται τακτικὰ οἱ ἀριθμοί: 2+2 = 4. — ΜΗΝΑΝ ΕΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΝ. «Τὸ νησί μου» ἀξίζει νὰ δημοσιευθῆ. Θὰ γίνη πολὺ καλύτερο ἂν κόψης μερικὰ «νὰ τὸ....», «νὰ τὰ....», «νὰ κι' ὁ...», καὶ ἄλλα παρόμοια. Γράψε το πάλι καὶ στεῖλε το. — Σημείωσε στὴν ἀρχὴ τὰ στοιχεῖα Σ6 γιὰ νὰ μᾶς εὐκολύνη στὴ συσχέτισι. — ΚΩΣΤΗΝ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΝ. Ἀπὸ τὸ γράμμα σου ἀντιγράφομε τὰ ἑξῆς, γιὰ τὰ ὁποῖα σὲ συγχαίρομε: «Σὲ σένα, ἀγαπητὴ «Νεολαία», ποὺ μὲ τὰ καλὰ καὶ σοφά σου λόγια μορφώνεις ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ τὰ κάνεις νὰ γίνωνται πραγματικὰ παιδιὰ μιᾶς Ἑλλάδος αἰώνιας καὶ δοξασμένης καὶ τὰ μαθαίνεις νὰ ζοῦν μόνο μὲ τὴν ἐλπίδα μιᾶς ἀνώτερης, νέας καὶ σεβαστῆς πατρίδος...». Τὸ ποίημά σου «Στὸ ἀδελφάκι μου τὸ πεθαμένο» εἶναι ἀληθινὰ πολὺ συγκινητικό. Ἔχει ὡραῖες εἰκόνες καὶ δείχνει ὅτι «αἰσθάνεσαι». Ἂν θέλης διόρθωσέ το ὅπου χωλαίνει καὶ στεῖλε το πάλι γιὰ νὰ τὸ ὑποβάλωμε στὴν Ἐπιτροπή. Σημείωσε Σ7. — ΜΙΧΑΛΗΝ ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ. Ἀπὸ τὸ ποίημά σου «Τ' ἀκοίμητο καντῆλι» δημοσιεύομε τοὺς στίχους αὐτούς:

Λάμπουν ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τὰ φωτεινὰ τ' ἀστέρια
κι' ἡ νύχτα ξάστερη μὲ τ' ἁπαλά της χέρια,
τὴν πλάση ἀγκαλιάζει. Κι' ἀνάφτει σὲ μνῆμα
μαρμαρόκτιστο ἀκοίμητο καντῆλι.
Κατάλευκοι ἄγγελοι φέρνουν καὶ χύνουν μελωδιά (;)
Ὑμνολογοῦν μὲ τ' ἅγια τὰ χείλη.

Γράψε μας τί ἐντύπωσι σοῦ κάνουν τυπωμένοι οἱ στίχοι αὐτοί. Ἀλλὰ τὴν καθαρὰν ἀλήθεια! — ΜΑΙΡΗΝ ΛΥΡΙΤΣΑΚΙ. Τὸ ποίημά σου «Ἡ νεολαία» ἐδόθη στὴν Ἐπιτροπή, ἀφοῦ διωρθώθηκε. Πρόσεξε τὸ στίχο σου καὶ θὰ γράψης καλύτερα. Στὸ τραγοῦδι αὐτὸ ριμάρεις μέρα - νέα. Ἂν ἔχης κρατήσει ἀντίγραφο κάμε τὴν παραβολὴ μὲ τὸ διωρθωμένο. Τὸ «Συμβολικὸ» ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπὴ ὅπως τὸ ἔχεις γραμμένο. Ἂν ἐγκριθῆ θὰ δημοσιευθῆ. — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΠΑΛΟΥΜΠΗΝ. Μᾶς γράφεις: «...ὑπερήφανος ἐπειδὴ φορῶ κι' ἐγὼ τὴ σεμνὴ στολὴ τοῦ Φαλαγγίτη, θὰ ἐκτελέσω μὲ πειθαρχία ἐκεῖνα ποὺ προστάζει ὁ Ἀρχηγὸς γιὰ τὴν ἐπέκτασι τῆς καλλιεργείας». Εὖγε σου! Ὁ Ἀρχηγός, ποὺ διαβάζει τὸ περιοδικό σας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, εἶναι βέβαιο πὼς θὰ εὐχαριστηθῆ, θὰ συγκινηθῆ καὶ θὰ δακρύση βλέποντας πόσον ὁ λόγος του εἰσακούεται ἀπὸ τ' ἀγαπημένα παιδιά, τοὺς Φαλαγγίτες καὶ τὶς Φαλαγγίτισσες. Τὸ ποίημά σου τὸ διωρθώσαμε λίγο καὶ τὸ ὑπεβάλαμε στὴν Ἐπιτροπή, ποὺ τὸ ἐνέκρινε. — ΚΩΝΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΗΝ. Τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς ἔστειλες εἶναι δυστυχῶς ἄτεχνα. Ἀντὶ νὰ γράφης ποιήματα μὲ 40 στίχους, γράφε μόνον μὲ 4 στίχους καὶ καλούς. Θὰ μᾶς βρίσκης πάντα προθύμους νὰ σὲ βοηθήσωμε. — ΙΩΑΝ. ΗΛΙΑΔΗΝ. Σᾶς ἀπαντοῦμε ταχυδρομικῶς. — Κ. Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ. Τὸ «Πάντα Ἐμπρὸς» θέλει δούλεμα. Ἔπειτα «τὰ λάθη τὰ παληὰ» καιρὸς εἶναι νὰ τὰ ξεχάσετε σεῖς οἱ νεώτεροι. Ἂς ἔχετε τὸ βλέμμα σας στηλωμένο πάντα πρὸς τὰ ἐμπρὸς — ἐκεῖ ποὺ σᾶς ὁδηγεῖ ὁ Ἀρχηγός. Τί λές; — ΝΤΟΡΑ ΑΡΤΕΛΑΡΗ. Καὶ πάλι δὲν εἶναι κατάλληλο γιὰ δημοσίευσι. Ἄρχισέ το ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἴσως σὲ ἄλλα μέτρα — μπορεῖ νὰ βγῆ καλύτερο. — ΑΓΓΕΛ. ΠΑΠΑΓΓΕΛΗΝ. Δὲν ἐδιαβάσθηκε ἐπειδὴ εἶναι γραμμένο καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Δ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΝ. Καλὸ καὶ δημοσιεύεται. Ἄλλη φορὰ ὅ,τι ἔχεις νὰ τὸ στέλνης κατ' εὐθεῖαν καὶ χωρὶς συστάσεις. — ΓΕΩΡΓ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΝ. Ὡραία ἡ ἔκθεσίς σου μὲ τὸ ἱστορικὸ θέμα «Λάμπρος Τζαβέλλας», ἀλλὰ πολὺ μεγάλη καὶ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ δημοσιευθῆ. — ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Ἡ ὑπογραφὴ στὸ διήγημα «Χάριν τῆς τιμῆς» εἶναι δυσανάγνωστος. — ΜΙΧ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ. Μπράβο σου, Παντουβάκη. «Ἡ μεγάλη Γιορτή» εἶναι μία πρώτης τάξεως ἔκθεσις, ἀλλ' ὄχι κατάλληλη γιὰ δημοσίευσι. Σὲ ποιὰ τάξι πηγαίνεις; Πόσων ἐτῶν εἶσαι; — ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς γράφεις «... ἂν δὲν εἶναι καλὸ πετάξτε το στὰ σκουπίδια». Ὄχι, Παλαιολόγου. Τίποτε δὲν πετιέται στὰ σκουπίδια. Ὅσα μᾶς στέλλουν οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Νεολαίας» πρὸς δημοσίευσιν μπαίνουν σὲ εἰδικοὺς φακέλλους, παίρνουν αὔξοντα ἀριθμὸ καὶ φυλάσσονται στὰ ἀρχεῖα τῆς ὕλης, ποὺ γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο ἀπερρίφθη. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν μποροῦμε νὰ παρακολουθοῦμε τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἐξέλιξι τῶν συνεργατῶν μας, συγκρίνοντας τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ἀδιάφορο ἂν ἐδημοσιεύθησαν ἢ ὄχι. Τὸ «Ἕνα δραματάκι τῆς ζωῆς» ἔχει ἀριθμὸ Π5. Ξαναγράψε το λίγο προσεκτικώτερα καὶ στεῖλε το. Λὲς κάπου: «ἡ μόνη εὐτυχία τῆς ζωῆς μας ἐχάθηκε». Ἀλλοίμονο ἂν ἡ μόνη σου εὐτυχία στὴ ζωὴ εἶναι «ἕνας γάτης μὲ δυὸ πράσινα μάτια». Ἀπὸ σένα, ποὺ εἴμεθα σὲ θέσι νὰ ξέρωμε πὼς εἶσαι μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες μαθήτριες τοῦ σχολείου σου, περιμένομε κάτι σχεδὸν ἄρτιο. — ΕΠ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΝ. Τὰς εἰδήσεις γιὰ τὴν δρᾶσιν τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ τὶς στέλλη τὸ ἁρμόδιον γραφεῖον τῆς Περιφερείας σας στὴν Κεντρικὴ Διοίκησι. Τὸ «Στὸ διάβα της» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Τὸ ποιηματάκι «Ἀγάπη στὸ πράσινο» θὰ ὑποβληθῆ στὴν Ἐπιτροπή, ἂν διορθώσης τὸ πρῶτο 4στιχο. Σημείωσε Σ17. ΒΑΣΙΛ. ΓΚΙΟΥΛΟΓΛΟΥ. Μᾶς γράφεις: «...βεβαίως συμβαίνει συχνὰ νὰ ἔχω ὑπερβολικὴν ἐμπιστοσύνη στὸ ταλέντο μου, ἀλλὰ μὲ τυφλώνει ἡ οἴησίς μου(!)». Ποῦ τὴ βρῆκες, Βασιλάκη, αὐτὴ τὴ λέξι; Ποῦ τὴν ἄκουσες; Ἄσχημο θὰ ἦταν ἂν ἔγραφες «ἡ μεγάλη ἰδέα, ποὺ ἔχω γιὰ τὸ ἄτομό μου» ἢ τὸ πολὺ - πολὺ «ἡ ἀλαζονεία μου»; Καὶ πλάϊ - πλάϊ στὸ τρισχαριτωμένο αὐτὸ οἴησις γράφεις: «ἐκ ἐντροπῆς» — «εἶπε ὁ Πέτρος μησπηρευόμενος» καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα. Γράφε, παιδάκι μου, ὅπως μιλεῖς καὶ προσπάθησε ὅ,τι γράφεις νὰ εἶναι γραμμένο σαφῶς (γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσωμε). Τὸ «Πέτρος καὶ Εὐανθία» ἀκατάλληλο. — ΑΡΓ. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Θὰ σοῦ ἀπαντήσωμε στὸ ἑπόμενο τεῦχος. — ΕΛΕΝΗ ΣΩΤΗΡΙΟΥ. Ἡ ἐκθεσοῦλα σου «Ἄνοιξις» εἶναι γραμμένη μὲ πολλὴν ἔμπνευσι. Τώρα ὅμως βρισκόμεθα σχεδὸν στὴν καρδιὰ τοῦ φθινοπώρου καὶ ἡ δημοσίευσίς της εἶναι παράκαιρη. — ΣΤΕΛ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ. Ὄχι καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ! Ὄχι ποιήματα καὶ ἐπιστολὲς στὸ ἴδιο χαρτί! Διάβαζε ὅλη τὴ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας καὶ ὄχι μόνον ὅ,τι ἀφορᾶ ἐσένα. — ΑΠΟΣΤ. ΣΠΟΝΤΗΝ. Τὸ διήγημά σου «Ἡ κατάρα τοῦ πεύκου» πολὺ μεγάλο. Συντόμευσέ το σὲ 2½ σελίδες τὸ πολὺ καὶ ξαναστεῖλε το. Κόψε ἀπὸ τὸν πρόλογο καὶ τὸν ἐπίλογο. Σημείωσε Π10. — ΜΥΡΤΟΥΝΚΟΝ. Ἐνταῦθα. Τὰ θέματά σας ἐκφεύγουν δυστυχῶς τοῦ πλαισίου ποὺ ἔχει χαράξει ἡ «Νεολαία». — ΗΛ. ΤΗΣΑΡΧΟΝΤΟΥ, Ἑρμιόνην. Ὅπως καὶ σεῖς ἀναγνωρίζετε εἰς τὴν ἐπιστολήν σας ἡ ἔκθεσις μᾶς ἔρχεται πάρα πολὺ ἀργά. Αἱ φωτογραφίαι πολὺ καλαί, θὰ δημοσιευθοῦν. — ΤΑΚΗΝ ΡΙΖΟΔΗΜΟΝ, Γρεβενά. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐπιστολή. Ἡ συνδρομὴ ἀνενεώθη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. — Ε. ΚΑΤΣΟΥΛΗΝ, Τελοφῶνα. Αἱ φωτογραφίαι ἐλήφθησαν. Ἡ τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων πολὺ σκοτεινή, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῆ. Ἡ τῶν Ἀρρένων, κάπως καλυτέρα, θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειράν της. — Γ. Δ. ΓΚΥΖΗΝ. Ἐνταῦθα. Τὸ περιοδικὸν δὲν ἀναδημοσιεύει ὕλην ἤδη δημοσιευθεῖσαν εἰς ἄλλα ἔντυπα. Στεῖλτε κάτι πρωτότυπο. — ΠΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΤΡΙΑΝ ΡΕΘΥΜΝΗΣ. Συμβαίνουν καὶ λάθη. Πάντως τὸ δελτίον κινήσεως μᾶς ἐδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη. — ΚΩΝΣΤ. ΣΙΜΟΝ, Κατάπολα - Ἀμοργοῦ. Φωτογραφία ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῆ ἐν καιρῷ.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Πρώτη ἐξωφύλλου — Φωτοσύνθεσις καλλιτέχνου συνεργάτου μας.

Τελευταία ἐξωφύλλου Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῶν Βαλκανικῶν Ἀγώνων εἰς τὸ Στάδιον.

Ο ΤΡΥΓΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 31)

τε ἀρχίζουνε τὸ ἄρμεγμα. Τὸ λαγάρι, ἔτσι ὀνομάζουν τὸ κρασὶ τώρα ποὺ τρέχει ὁλοκάθαρο ἀπ' τὴν κάδη, χωρὶς τσίπουρα, τὸ μετροῦν μὲ τὶς «Μπότσες» κι' ἔπειτα γεμίζουν τὰ βαρέλια, ποὺ τὴν προηγούμενη μέρα τὰ ἅγιασε ὁ παπᾶς.

Ἀπ' τὸ μοῦστο θ' ἀφήσουν ξέχωρα κάμποσο μέσα σ' ἕνα καζάνι, γιὰ τὴ μουσταλευριά, τὰ μουστοκούλουρα καὶ τὸ πιτμέζι. Ὕστερα ρετσινώνουν τὰ κρασιά.

Τ' Ἀϊδημητριοῦ ἀπολῶντας ἡ ἐκκλησιὰ ἀνοίγουν ἕνα βαρέλι. Πρῶτος πρέπει νὰ τὸ δοκιμάση ὁ γέρο - παπποῦς.

Παίρνει τὸ ποτῆρι, καθὼς κάθονται τὸ γιόμα στὸ τραπέζι, τραβάει μιὰ ρουφηξιά, τὴν κλουπακίζει μέσα στὴν μποῦκα του, σκέπτεται λίγο κι' ὕστερα λέει:

— Μόσκος τὰ κρασιά μας — στὴν ὑγειά σας, καὶ τοῦ χρόνου. Καὶ τσουγκρᾶν τὰ ποτήρια τους. Ὅλη αὐτὴ τὴ μέρα οἱ χωρικοὶ πίνουν κρασί. Γυρίζουν στὰ συγγενικὰ σπίτια καὶ δοκιμάζουν τὸ καινούργιο κρασί, στρώνονται στὸ τραπέζι κι' ἀρχίζουν τὰ τραγούδια.

Τρεῖς ἀνδρειωμένοι ἐβουλήθησαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν Ἅδη
Ὁ ἕνας Μάϊ θέλει νὰ βγῆ ποὖναι τὰ ψιμαρνάκια
Ὁ ἄλλος θέλει τὸν Αὔγουστο, ποὖναι τὰ πανηγύρια
κι' ὁ τρίτος τ' Ἀϊδημητριοῦ π' ἀνοίγουν τὰ βαρέλια
π' ἀνοίγουν τὰ γλυκὰ κρασιά, ποὺ πίνουν οἱ λεβέντες.

Παῦλος Βέργας

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939) ... ... » 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἅγιος Νικόλαος (Κρήτης)
Ἀγρίνιον
Ἀγυιὰ (Λάρισα)
Ἀθῆναι:
Ἀθῆναι, Μητροπόλεως 9
Καλλιθέα
Νέα Ἰωνία
Παγκράτιον
Αἴγιον
Ἀλεξανδρούπολις
Ἀλμυρὸς
Ἀμαλιὰς
Ἀμύνταιον
Ἀμφίκλεια (Λεβαδείας)
Ἄμφισσα
Ἄνδρος
Ἀργοστόλιον
Ἄρτα
Ἀταλάντη
Βέρροια
Βόλος
Γρεβενὰ
Γύθειον
Δημητσάνα
Διδυμότειχον
Δράμα
Ἔδεσσα
Ἐλασσὼν
Ἐλευθερούπολις
Ζάκυνθος
Ἡράκλειον (Κρήτης)
Θῆβαι
Θεσσαλονίκη
Θήρα
Ἰθάκη
Ἱστιαία
Ἰωάννινα
Καβάλλα
Καλάβρυτα
Καλάμαι
Καλαμπάκα
Καρδίτσα
Καρλόβασι (Σάμου)
Καρπενήσιον
Καρυαὶ (Ἅγιον Ὄρος)
Καστορία
Κατερίνη
Κέρκυρα
Κιάτον
Κιλκὶς
Κοζάνη
Κομοτινὴ
Κόρινθος
Κύθηρα
Κύμη
Κυπαρισσία
Λαγκαδᾶς
Λαμία
Λάρισα
Λεβάδεια
Λευκὰς
Λῆμνος
Λιμὴν Βαθέος (Σάμου)
Μεγαλόπολις
Μεσολόγγιον
Μεσσήνη
Μυτιλήνη
Ναύπακτος
Ναύπλιον
Νιγρίτα
Ξάνθη
Ὀρεστιὰς
Παξοὶ
Παπάδος (Μυτιλήνης)
Πάτραι
Πειραιεὺς
Πλωμάριον (Μυτιλήνης)
Πόρος
Ποταμὸς (Κυθήρων)
Πρέβεζα
Πύλος
Πύργος
Ρεθύμνη
Σέρραι
Σητεία
Σκίαθος (Βόλου)
Σουφλίον
Σπάρτη
Σῦρος
Τρίκκαλα
Τρίπολις
Φάρσαλα
Φλώρινα
Χαλκὶς
Χανιὰ
Χίος

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πάσης φύσεως τραπεζικαὶ ἐργασίαι ὑπὸ συμφερωτάτους ὅρους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΙΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΡΙΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: 30-394

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἐσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—
Ἐξωτερικοῦ » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγροτικῶν διανομέων.—Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.—Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν καταθέσεων, ἤτοι δραχ. 33 500, δὲν κατάσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.—Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει εἰδικοὺς καλλιτεχνικοὺς κουμπαράδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους.—Ὅταν ἔχετε ἕνα κουμπαρᾶ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσι.